

Kasr-1 Arifan®

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

Kasr-ı Ârifan Dergisi - Yıl: 5 Sayı: 59 / Eylül 2012 Fiyat: 7,- TL (KDV Dahil) ISSN: 1307-7902

21 EYLÜL CUMA GÜNÜ SAAT 10.00'DA HAKKIN TECELLİSİ İÇİN ÇAĞLAYAN'DAYIZ!

CÜBBELİ AHMET HOCA'YA YAPILAN KOMPLO
NİHAYET BELGELENDİ!

CÜBBELİ AHMET HOCA'YA YAPILAN KOMPLO NİHAYET BELGELENDİ!

Cübbeli Ahmet Mahmut ÜNLÜ Hocamızın ikinci mahkeme tarihi de geldi çattı. Malumunuz olduğu üzere 21 Eylül Cuma Günü, Çağlayan adliyesinde mahkemesi olacak.

Bundan önce (21 Haziran'da)ki mahkemeye dışarıdan iştirak edenler olmuştu. O mahkemede hazır bulunup duruşmayı izleyen bazı kardeşlerimiz Cübbeli Hocamızın yaptığı o müthiş savunmaya bakarak, diğer sanıkların (bu işle Cübbeli Hocanın hiçbir alakası olmadığıyla ilgili) verdikleri ifadeleri ve hakimlerin tavırlarını dikkate alarak: "Cübbeli Hocamız kesin serbest bırakılır" kanaatine varmalarına rağmen, ne hikmetse tahliye edilmemişti. Ve neticede mahkeme üç ay gibi uzun bir süre ertelenmiş, mübarek Ramazan-ı Şerif ayını da, Ramazan Bayramını da Cübbeli Hocamız maalesef Metris'te, dört duvar arasında geçirmek zorunda kalmıştı. Mevla Teâlâ Hocamızın yâr ve yardımcısı olsun, bu sefer mahkemeden lehinde bir karar çıkmasını ve şu netameli günleri bir an önce geride bırakmayı Rabbim nasip eylesin. Amin.

Cübbeli Hocamız geçen mahkemede sizlerin Çağlayan'a gelmenizi istemişti, o zaman bunu Editör köşemizde de yazmıştık. Ama daha sonra mahkeme günü yaklaştığında yazmış olduğu bir mektubunda, "mahkemeye gelmemesi" yönünde bir isteği olmuştu. Bunu da Lalegül FM'den sizlere duyurmuştuk, sizler de söz dinlemiş ve gelmemiştiniz. Şimdi bu güne gelecek olursak... Bazı kardeşlerimiz "21 Eylül'deki mahkemeye gelelim mi?" diye soruyorlar. Bu sorunun cevabını Cübbeli Hocamız Ramazan Ayında yazmış olduğu mektuplarında verdi. Hatta 14 Ağustos 2012 Salı günü Kadir Gecesi için yazdığı mektubunda dikkatimi çeken şöyle bir cümle vardı. Noktasına virgüline dokunmadan aynen alıntı yapıyorum: "...Geçen mahkemeye sizi çağırılmam için beni çekindirdiler, daha doğrusu kandırdılar, halbuki Efendi Hazretlerimiz destek için toplanılmasının hatta ihvanın da katılımının iyi olacağını ve bundan bir zarar gelmeyeceğini beyan buyurmuştu, bu sefer söz dinleyelim, saat: 10-11 gibi orada toplanalım..."

Bu ifadelerden de açıkça anlaşılacağı üzere **Cübbeli Hocamız tüm sevenlerini 21 Eylül Cuma Günü, Çağlayan Adliyesi önüne bekliyor.** Çünkü

bizi itibarsızlaştırmaya çalışanlara verilecek en güzel cevap orada toplu görünmektir. Fakat Cübbeli Hocamızın altını çizerek; "taşkınlık yapılmaması, provokasyonlara karşı uyanık olunması ve oradaki görevli polislere de itaat edilmesi" şeklindeki uyarısını da, sakın ola kulak ardı etmeyelim. Bağırıp çağırmadan, sessiz ve sakin bir şekilde duayla, zikirle meşgul olalım. Bu arada provokatif eylem yapmak isteyen kıskırtmacılar olursa, onlara karşı da son derece uyanık olup fitne çıkarmalarına fırsat vermeyelim.

Kıymetli Arifan Okurları!

Ramazan ayında şeytanların zincirlenmiş olmasının da etkisiyle ibadetlerimizi rahatça yapabilme imkanı bulmuş, oruçlarımızı tutup, mukabeleler okuyup, teravîh namazları kılmıştık. Camiler dolup taşmıştı elhamdulillah. Fakat Ramazan ayı bitip şeytanlar serbest kalınca, maalesef her zaman olduğu gibi camiler yine boşaldı ve ibadetlerde bir gevşeklik, bir tembellik arız oldu. Tabi ki bunda şeytanların serbest kalmasının da büyük etkisi var. Evet şeytanlar çözüldü ve hapsedildikleri yerden çıkarıldılar. Dolayısıyla ortalıkta cirit atmaya, insanları saptırıp cennet yolundan alıkoymak için (Ramazan ayından önce) nerde bıraktırlarsa, aynı yerden mesailerine çoktan başladılar bile... Çok dikkatli olmalı, şeytanın ve onun işbirlikçisi olan nefsimizin oyuncağı haline gelmemeliyiz. İbadet ve taat üzere olup son nefesimize kadar istikametten ayrılmamalıyız. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

"Yaşadığınız gibi öleceksiniz..."

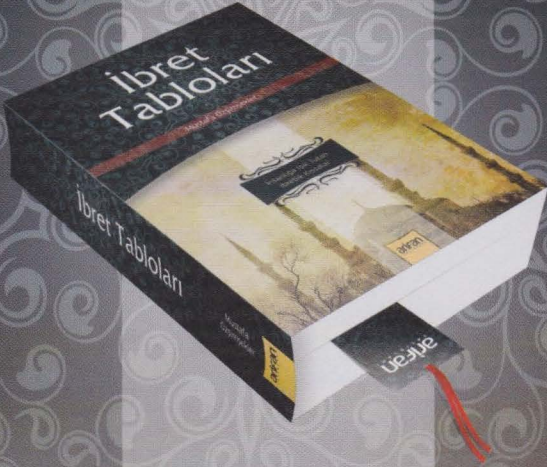
Nasıl yaşarsak sonumuz, akıbetimiz öyle olacak. O halde, eğer Ramazan ayı bitti diye ibadetler de biterse, senenin bir ayını Müslüman gibi, fakat geri kalan on bir ayını gayri Müslim gibi geçirirsek nasıl Müslüman gibi öleceğiz? İmanla Kur'an'la ölebilmek için, imanla Kur'an'la yaşamak lazım ki, güzel bir akıbet nasip olsun.

Öyleyse, Ramazan-ı şerif ayında kazanmış olduğumuz tüm güzel alışkanlıkları ve birtakım manevi değerleri tüm seneye, dolayısıyla ömrümüzün tamamına yaymalı ve son nefesimize kadar da bu minval üzere hareket etmeliyiz.

Fi emanillah!

İbret Tabloları

Mustafa Özşimşekler

İnsanlığa Işık Tutan
İbretlik Kıssalar

3. BASKI

444 18 10

arifan
YAYINLARI

04

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

* CÜBBELİ AHMET HOCAMIZA YAPILAN KOMPLO NİHAYET BELGELENDİ!

* CÜBBELİ AHMET HOCA'DAN GELEN METRİS MEKTUPLARI

20

MEHMET TALU

KULLUK BİLİNCİ

24

KEMAL ARKUN

HAREM-İ HÜMÂYUN

30

ALİ EREN

ORUÇ 70 DAKİKA UZUN MU TUTTURULDU?

34

ALİ KARA

ALLAHU TEÂLÂ'NİN BÜTÜN DİNÎ VE DÜNYEVÎ FAZİLETLERİ EFENDİMİZ (SALLALLAHU ALEYHI VE SELLEM) 'DE TOPLAMASI

EYLÜL 2012

Yıl 5 Sayı 60

ISSN: 1307-7902

Arifan Yayın Film Adına

İmtiyaz Sahibi

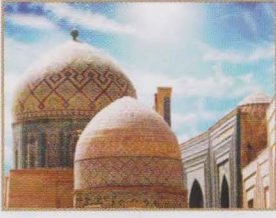
Beyzade Prodüksiyon

Genel Yayın Yönetmeni

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

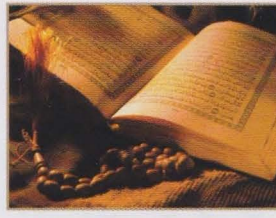
Genel Koordinatör

Fatih ARAZ

38

MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER
İBADETTE İSTİKRAR

42

ALİ ULVİ UZUNLAR
KUR'AN-I KERİM VE EĞİTİM

44

ADEM ŞENER
MÜMİNLERİN BAYRAMI CUMA

46

**AHMET MAHMUT
ÜNLÜ**

DUALAR VE ZİKİRLER

www.arifan-e-dergi.com

Elektronik dergi dönemi başladı. Arifan dergisi daha baskıya girmeden görün.
Şifrenizi öğrenmek için: **444 18 10** veya edergi@arifandergisi.com
Bu hizmet sadece Arifan Dergisi abonelerine özeldir.

Temsilci İrtibat

444 18 10

Abone Dağıtım

Beyzade Yayınları

Tel: 444 18 10

Adres

Arifan Yayınları

Defterdar Mah. Meşatlık Sk. No: 8
(Halk Ekmek Fabrikası Yanı) Eyüp/İST.

Tel: 444 18 10

www.arifandergisi.com

bilgi@arifandergisi.com

[şikayet@arifandergisi.com](mailto:sikayet@arifandergisi.com)

Yayın Türü

Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

Promat Matbaacılık San. Tic. A.Ş.
Sanayi Mah. 1673 Sokak. No: 34
Esenyurt/İSTANBUL (622 63 63)

*Dergimizde yayınlanan yazıların,
reklamların sorumluluğu yazarına ve
reklam sahibine aittir.

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)

95,- TL

Yurt Dışı Abonelik Bedeli (Yıllık)

95,- Euro

Abonelik İçin Banka Hesap Noları

Beyzade Prodüksiyon adına

Bank Asya (Karaköy Şb. Şube kodu: 67)

TL IBAN: TR03 0020 8000 6702 8166 1000 19

USD IBAN: TR73 0020 8000 6702 8166 1000 20

EUR IBAN: TR46 0020 8000 6702 8166 1000 21

Posta Çeki

Bütün PTT şubelerinden **640 14 25** Nolu

Posta çeki hesabına abonelik ücretlerinizi

yatırabilirsiniz

فوجنت بالمزيد من الأخبار على صفحات الانترنت المليئة باسمي و صوري . و وقائع ملفقة إلي بخصوص الشخص المسمى " أحمد محمود اونلو " و الذي أجهله إني الآن و هي نفس القصاص التي سمعتها لأول مرة أثناء اعتقالي : لقد اتهموني بالادعارة المنظمة و الاتجار في الجنس اللطيف و يكونني المرأة الثانية للمدعو "أحمد محمود اونلو " و أنني أضاجعه و لذلك أتواجد بتركيا و أمور أخرى عديدة و متعددة .

إبني اليوم أعيش في المغرب خائفة من إختوتي و عائلتي الذين يتوعدونني بالقتل بسبب ذلك . و إبني لم أتوجه إلى منزل عائلتي منذ رجوعي من تركيا إلى الآن. و أن كل من يعرفني يعتقد أنني مومس و أن كل تلك القصاص حقيقية . كما أن علاقاتي الاجتماعية تقلصت إلى حد كبير بسبب الموضوع و مخافة التعرف علي ممن له خبر بالموضوع.

إبني و صديقتي فاطمة الزهراء، التي تقطن بضواحي مدينة القنيطرة ، قد أصبحنا نخجل من التجوال و الكلام مع الناس و مع بعضنا حول ما حدث لنا و بسببه أصبحت أعاني من الرعب و أنا أتصفح مواقع الانترنت و ما لفق لي من أكاذيب فيها .

مضت شهور وأنا أرى القصة تتضخم يوم بعد يوم مما يتعبني و يتعب أعصابي. بعدها قررت اللجوء إلى محامي ، لأنني - و بعدما يقرب من نصف سنة - انتظرت استدعائي من طرف أي جهة قضائية تركية لأخذ أقرالي و تصريحاتي بخصوص ذلك و معرفة الحقيقة . و للأسف لم يهتم أحد بقضيتي . أما الآن فأبني اكتب إلى العدالة التركية، و التي أحترمها، من أجل إنصافي و إصلاح الأضرار اللاحقة بي.

أود تنظيف سمعتي و إراحة ضميري، و أصرح بأنني سافرت إلى تركيا بمحض إرادتي و برفقة زوجي المسمى " بوريش سيزيك " . إبني غير سعيدة بطلاقي منه، إبني لست باغية و لم يسبق لي الاتجار في الجنس . إن المسمى " أيدين " يبقى صديقي و قد كنت أقيم ببيته. إبني متأكدة بان تركيا بلد ديمقراطي و منفتح يسمح للرجال و النساء الاختلاط.

إيمان لغاري

إلى
كتيباتي

18 JUL 2012

مطال نشر
NAKSB
نشاط الترويجية والترويج
Office of the
www.naksb.org

CÜBBELİ AHMET HOCAMIZA YAPILAN KOMPLO NİHAYET BELGELENDİ!..

Cübbeli Ahmet Hocamızın yargılandığı Özel Yetkili İstanbul 16. Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki dosyaya, insan ticareti suçunun müştekisi olduğu iddia edilen İmane LEMGHARI ile yine insan ticareti suçunun mağduru olarak tanımlanan Fatıma Zohra HAJJAJ'ın kendi ülkeleri Fas'ta resmi makamlar huzurunda verdikleri ve kendi avukatları aracılığıyla gönderilen yazılı ifadeleri hocamızın avukatı Fatih Oğuz tarafından sunulmuştur.

Bu belgelerde insan ticareti suçunun mağdur ve müştekisi olarak tanımlanan Fatıma Zohra HAJJAJ ve İmane LEMGHARI'nın Ahmet Mahmut Ünlü'yü tanımadıkları, Türkiye'ye kendi istekleri ile geldikleri, emniyette tehdit ve baskı altında ifade tutanaklarını imzaladıkları belirtilmektedir.

İmane LEMGHARI Fas yetkili makamları aracılığıyla verdiği yazılı ifadesinde;

"Polis tarafından bilmediğimiz bir yerde 45 gün gözaltında tutulduk. Bize fahişe muamelesi yapılmakla kalmayıp orada geçirdiğimiz son gün alınan ifademiz sırasında her türlü fiziksel ve psikolojik işkence uygulandı. Defalarca suçsuz olduğumuzu ve bize isnat edilen suçla ilişkimiz bulunmadığını beyan etmemize rağmen polislerden hiçbiri bize inanmadı. Fiziksel ve psikolojik işkenceye maruz kaldığımı beyan etmek istiyorum. Bir keresinde polis şeflerinden birine, burada bulunma sebebimin

Bariş isminde bir Türk ile evli olmam olduğumu ve kendisiyle beraber yaşadığımı söylediğim bana aynen şöyle demişti: "Sana bir Türk'le evliliğin ne anlama geldiğini ve Türkiye'nin gerçek yüzünü göstereceğim" Bir diğer polis şefi de boğazımı sıkarak şöyle demişti: "Niçin burada olduğunu ve neler yaptığını biliyoruz." Bizi uluslar arası fuhuş çetesi olmakla ve daha önce hiç tanımadığım bir şahıs olan Ahmet Mahmut Ünlü ile evlenmekle suçluyorlardı." şeklinde açıklamalarda bulunmaktadır.

İmane LEMGHARI ifadesinin devamında ise **"Bahsettikleri konuyla ilgili en ufak bir fikrim dahi yoktu. Çektiğim çile günlerce sürüp bir ayı geçti. Bu süre zarfında, kendi verdikleri gerçek dışı ifadeleri itiraf etmemiz koşulu dışında bir daha gün yüzü göremeyeceğimizi söylüyorlardı." diyerek yaşadığı korkuyu dile getirmektedir.**

"Kırk beş günlük süre geçtikten sonra, tam olarak mahkeme ifademizin alınacağı gün imzalamamız için, ifademizin özeti olduğu söylenen Türkçe yazılı bazı belgeler önümüze konuldu. Bu sayfalarda ne yazılı olduğu bilmiyorduk. Biz, kendimizi savunmada destek olabilecek bir avukat atanmasını istediğimizde polis memurları avukat olmadığını söyleyerek bunu reddettiler. Ardından alelacele Fas'a gönderdiler." diyerek ifadesine son vermektedir.

Fatıma Zohra HAJJAJ ise Fas yetkili makamları aracılığıyla verdiği yazılı ifadesinde;

“İsnat ettikleri suçtu itiraf etmememiz halinde bizi ömür boyu hapiste tutmakla tehdit eden polis memurları tarafından kötü muamele görüyorduk. Bizimle konuşurken süreklili "Ahmet Mahmut Ünlü" diye birinden söz ediyorlardı. Oysa bizim bu şahsın kim olduğu hakkında en ufak fikrimiz yoktu. Polisler ise onu tanıdığımızı ve ilişkimiz bulunduğunu söylememiz için bize baskı uyguluyorlardı.

İmane iyice korkmuştu. Bu yüzden salıverilme ümidiyle ve polisin uyguladığı baskı sonucu istedikleri ifadeyi vererek suçlamaları kabul etmeyi kararlaştırdık. Polis memurları tutanakları yazdı ve biz de imzaladık. Ardından bizi mahkemeye veya yargıç karşısına çıkarmadan hemen Fas'a sınırışı ettiler. Oysa hâkim bize işin aslını sorabilirdi. İsimlerimiz ve resimlerimiz bütün Türk gazetelerinde basılmış ve "fahişe" olarak nitelenir olmuştu.” demektedir.

Görüldüğü üzere her iki şahsın sadece emniyette ifadeleri alınmış olup Türkiye’de savcı ve hâkim karşısına çıkarılmamışlardır. Sadece bununla kalınmamış kendilerini avukatla ifade etme hakkı dahi tanınmamıştır. Üstelik avukatından aldığımız bilgiye göre imzaladıkları ifade tutanakları polis memuru olan tercüman tarafından tercüme edilmiştir.

Cübbeli Ahmet Hocamızın tahliye talebi delillerin henüz tamamen toplanmamış olması nedeni ile reddedilmektedir. Buna karşılık Mahkeme, delillerin toplanması için gerekli işlemleri geçirmeli olarak yapmaktadır. 16.04.2012 tarihli ara karar ile İmane LEMGHARI'nin şikayet ve delillerinin tespiti için Adalet Bakanlığı Uluslararası Hukuk ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü'ne yazılması gereken müzekkere yazılmamış, 21.06.2012 tarihli celsede ise sanki bu müzekkere gönderilmiş gibi cevabının

beklenmesine karar verilmiştir. Mahkeme, duruşmada yazılmamış bir müzekkere cevabının beklenmesine karar vererek tüm tutuklu ve tutuksuz yargılanan sanıkları ve müdafilerini yanıltmıştır.

Dosya kapsamında Cübbeli Ahmet Hocamızın atılı suçları işlediğini gösteren hiçbir delilin olmadığı, tutuklu yargılanmasının hukuki hiçbir dayanağının olmadığı, tamamen bir komplo ve itibarsızlaştırma hareketiyle karşı karşıya olduğu açıktır:

- Cübbeli Ahmet Hocamızın dosyada adı geçen kadınlarla bir tek yana yana görüntüsü, bire bir telefon görüşmesi bulunmamaktadır.

- İnsan ticareti suçunun mağduru olarak gösterilen İmane LEMGHARI ve Fatıma ZOHRA HAJJAJ ise Ahmet Mahmut Ünlü'nün tarafından herhangi bir şekilde mağdur edilmediğini, kendisini tanımadıklarını, tam aksine Türkiye’de emniyette gördükleri kötü muamale ile zorla ve içerisinde ne yazdığını dahi bilmeden imzaladığı ifade nedeni ile isimlerinin fuhuş çetesi içerisinde anılmasından ve bu yüzden ülkelerinde dışlanmalarından dolayı mağdur olduklarını bizzat dile getirmektedir. Konu ile ilgili olarak yazılı resmi ifadeleri Cübbeli Ahmet Hocamızın avukatı Fatih Oğuz tarafından Mahkeme dosyasına diğer deliller ile beraber sunulmuştur.

Cübbeli Ahmet Hocamız hakkında yasal şartlar oluşmadan verilen ve dokuz aydır devam eden tutuklama kararının açıkça cezalandırma amacına dönüştüğünü belirten Avukat Fatih Oğuz, Cübbeli Ahmet Hocamızın hukuk ve insanlık dışı tutukluluk halinin bir an önce kaldırılarak tahliyesine karar verilmesini beklediklerini söyledi.

CÜBBELİ AHMET HOCA'DAN GELEN METRİS MEKTUPLARI

(23 AĞUSTOS 2012)

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ حَمْدًا يُؤَافِي نِعْمَهُ وَيُكَافِي
مَزِيدَهُ، وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِنَا وَحَبِيبِنَا
وَشَفِيعِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ صَلَاةً وَسَلَامًا يُؤَافِيَانِ
حُقُوقَهُ وَيُكَافِيَانِ جَزَاءَهُ

Kıymetli cemaatim!

Birçoğunuz bana bayram tebriği yazdınız, ben de sizin bayramınızı tebrik ettim ve ediyorum ama adamın birinin dediği gibi:

“Bayram benim neyime?!
Kan damlar yüreğime,

Bitsin artık kara zulüm,
Hep bize mi bunca ölüm?!

Kan damlar yüreğime,
Bayram benim neyime?!”

Daima dediğim gibi ve hepinizin beni tesselli etmek üzere yazdığınız gibi “Her şeyde vardır bir hayır.” Gerçekten öyledir, geçende biriniz bana, benim evvelce anlattığım bir meseleyi yazmış, şöyle ki adamın biri hakkında idam kararı çıkmış, üzülünce ona: “Beteri var yine hamdet” demişler. O da “Bundan beter ne ola ki?!” demiş.

Bir zaman sonra bir başkası hakkında kazığa oturtulma kararı çıkınca “Hamdolsun, yine asılırken o kadar acı çekilmez, ya kazığa oturtulsaydım bağıra bağıra uzun süre can çekişirdim” demiş.

İşte her işte birçok hikmet bulunduğunu bilerek Rabbimizden razı olalım, kaza ve kaderine karşı dua edelim ama itiraz etmeyelim, yoksa Rabbimizin belalarına itiraz edip şirk sözleri sarf eden adam gibi dinsiz imansız kalırız meâzellâh!

Hasan Efendi Hocam’dan dinlemiştim, onda ne ilimler, ne hikayeler vardır, şimdi pek anlatmaz ama benim kendisiyle çok hukukum vardır, eskiden çok anlatırdı. Anlattığına göre adamın biri harmanını kaldırmış, ekinini kurutuyormuş. Ancak öğleden sonra gökyüzü kararmaya başlamış. Telaşlanan adam başını yukarı kaldırıp başlamış duaya: “Allâhım! Ne olursen ekinim gurumadan yağmurunu yağdırma! Allâhım! Birkaç gün daha yağmurunu yağdırma, ne olursen.”

Ekin kurudu kuruyacak lakin akşam üzeri son yarım saatte bir yağmur, bir tufan, tüm ekini telef olmuş. O kızgınlıkla evin yolunu tutmuş, ancak eve geldiğinde ne görsün, ahırda eşeğine de yıldırım çarpmamış mı?! Bu olay adamın içine öyle çok oturmuş ama bir şey de yapamamış tabi. Ancak zaman geçmiş, ramazan ayı gelmiş çatmış. İntikam hırsıyla, ilk gün oruca niyetlenmiş. İftara tam yarım saat kala, bir sigara çıkartıp başlamış tütürmeye. İlk nefesini şöyle bir güzelce çekmiş ve kafasını yukarı doğru kaldırmış ve üflemiş “Üfff.. Nasıl ama? İlet olıysen şimdi değil mi?!” demiş ve “Var ya, ölen eşeği de gurbana saymazsam şerefsizim” diye devam etmiş.

Gördünüz mü zındık herif kendisini yaratan, yaşatan, yediren, içiren Rabbine nasıl itiraz etmiş, işte biz de ağızımızdan böyle deyin

kâfir olmasak da kalbimizden bile itiraz geçir-meyelim ki nankör bir kul olmayalım.

«الْعَبْدُ وَمَا يَمْلِكُ لِمَوْلَاهُ.»

“Kul da, sahip oldukları da Mevlâsı’na ait-tir” buyrulduğu üzere, bu tarife uygun olarak Rabbimize ait olan canımıza, malımıza yahut sevdiklerimize isabet eden şeyler karşısında onları bize ihsan eden yüce iradeye teslim olalım. Rabbim becermeye muvaffak eyleye. Âmîn!

Geçende ziyaretime gelen savcı bey de “Ev-velce bir padişah ava çıkmış, yanındaki veziri yanlışlıkla onu yaralayıp parmağını kopartmış, padişah da vezirin hapsini ferman etmiş, vezir ‘Vardır bunda bir hayır’ demiş. Sonra ileriki bir zamanda bu padişah yine avlanırken insan yiyen yamyamların yani ilkel bir kabilenin eli-ne düşmüş, yanındakileri yemişler fakat sakat olanları yemedikleri için padişahın da parma-ğı olmadığından onu bırakmışlar.

Yaralanmasının hikmetini anlayıp memle-ketine dönünce veziri serbest bırakıp yanına çağırduğunda vezir yine ‘Vardır bunda bir ha-yır’ demiş. Padişah ‘Yahu her şeye böyle söy-lüyorsun, yine ne anladın?’ demiş, o da: ‘Efen-dim! Ben hapsedilmeseydim, sizin yanınızda olacaktım ve uzuvlarım tam olduğu için beni de yiyeceklerdi’ demiş.”

Gerçekten hikmetli hadiseler yaşanmış ve yaşanmaya devam ediyor. Geçen haberlerde Afrika’da bir kabilede ölümün yaygınlaştığı, hayvanlar kendi cinslerinin etlerinden yapılan yemleri yediklerinde deli dana hastalığından öldükleri gibi, bunların ölüm nedeninin de insan eti yemeleri olduğu anlatıldı, çok şaşır-dım. Hatta 40-50 sene kadar önce iki Avrupalı turisti yakalayıp kadını kabile reisiyle evlen-dirmişler, düğünde kocasını pişirip yemişler, şaka değil hâ ciddi haberlerde duydum.

Bu İslamiyet gelmeseydi kim bilir biz ne bü-yük bir yamyam olacaktık, gerçi şimdi de ne olduğumuz belli değil ya! Çünkü onlar adamı

pişirip yiyorlar, biz de birbirimizin gıybetini yaparak çiğ çiğ ölü eti yiyoruz, hem de din kardeşimize bunu yapıyoruz. Benim başıma bu iftira geldiğinde hacı-hoca geçinen sakal-lı-cübbeli niceleri benim etlerimi yediler, ne imamlar, ne emamlar yani önde gidenler!

Efendi Hazretleri’nin beni yanından uzak-laştırması için ne gayretler sergilediler, hiç Allâh’tan korkmadılar. Halbuki Allâh-u Teâlâ bu konuda:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ﴾

“Ey iman etmiş olan kimseler! Zanla-rın birçoğundan uzak durun” (Hucurât Sûresi:12’den) buyurarak bizi gıybetten, teces-süsten yani ayıp araştırmaktan ve sû-i zandan yani Müslüman kardeşi hakkında kötü düşün-mekten nehyediyor.

Peşinden de müminlere bu hususlarda Allâh’tan korkmalarını emrediyor. Nerede takva, nerede Hazreti Ömer Efendimiz gibi kendisine;

﴿اتَّقِ اللَّهَ﴾

“Allâh’tan kork” denildiğinde secdeye kapa-nıp alınımı, yüzünü, yanağını toprağa sürerek tevazu gösteren muttaki kimseler?!

Bizimkiler ise takvayı kalpte değil de ka-lıpta arayan, sadece sakal ve sarıkta, abdesti önlükle almakta, yürürken önüne bakmakta sanan mütecessisler ama biri hakkında inter-nette bir kaset var diye duyduklarında milletin en müstehcen yerlerini seyretmekte bir beis görmeyen, “Biz imamımız, görevliyiz, her şeyi bilmemiz lazım” diyen namussuzlar, şerefsiz-ler, “Baykal’ın kaseti atılmış, hele bir bakalım” diyen hokkabazlar. Sokaktaki kadının saçına bakmak haram da internetteki kadının mah-rem yerine bakmak helal mi?! Madem muvaz-zafsın git kerhaneye de daha iyi incele.

Ben bunlar kadar takva sahibi rolü yapan bir düzenbaz ne gördüm, ne işittim. Rabbim şerlerinden muhafaza eylesin. Yine yanlış

anlamayın, bu sözlerimle sakal, sarığı ve abdestte önlük kullanmayı hâşâ küçümsemeyi kastetmiş değilim ama Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) kalb-i şerîfine işaretle:

«التَّقْوَى هَاهُنَا.»

“Takva buradadır” yani “Kalpte takva, Allâh saygısı varsa her amelde eseri dışarı vurur, yoksa bazı işlerde haramlardan sakınsa da işine gelmeyince sakınmaz” buyururken birilerinin takvayı sadece belli amellerle sınırlama gayretinin yanlışlığına dikkat çekmek istedim yoksa benim sünnet ve edeplere ne kadar önem verdiğimi, hürmet ettiğimi siz çok iyi bilirsiniz, ayrıca bir insan facir olsa da onun arkasında namaz kılınabileceğini hatta başka imam yoksa Ehl-i Sünnet’e göre onun arkasında kılmak gerektiğini evvelki mektuplarımda delilleriyle bildirdim.

Nitekim sahabe ve tâbiînin uluları Haccâc-ı Zâlim gibi bir adamın arkasında cuma kılmışlardır, çünkü o zaman cuma tek bir yerde valinin arkasında kılınıyordu ama şimdiki gibi imkanların çok olduğu yerde, berr yani iyi adam varken faciri seçmeye de hâcet yoktur.

Bunlar, yüzünden yani benim sevilip sayılmamı çekemediklerinden, beni gözden düşürmek ve kendilerine ikbal, istikbal hazırlamak için aleyhime çıkan yalan-yanlış haberleri bir yerlere yetiştirip benim itibarımı zedelemek istediler, nihayet bu faaliyetlerinin sonunda beni hapse bile attırdılar.

Temel’in arabasının arkasına “Beni geçemezsin” yazdırması, adamın biri de hırslanıp inadına geçtiğinde ön tarafta yazan “Geçtin de ne oldu?!” yazısını okuyunca rezil olması gibi, beni hapse attırdılar da ne oldu?! Kendileri mi aziz oldular?! Daha beter rezil oldular, eskiden de hasetlere, fesatlara mâruz kaldım ama bu yeni türeme softaların hırsı ve ihtirası gibi hiç görmedim.

Ziya Paşa’nın söylediği gibi:

“İkbal için ahbâbı siâyet yeni çıktı,
Bilmez idik evvel bu dirâyet yeni çıktı.

Hak söyleyen evvel dahi menfûr idi gerçi,
Hainlere amma ki riâyet yeni çıktı.

İslam imiş devlete pâ-bend-i terakki,
Evvel yoğ idi iş bu rivayet yeni çıktı.”

Yani dostları düşmanlara şikayet etmek yeni çıktı, doğruyu söyleyen evvelce de sevilmezdi ama hainleri bu kadar gözetmek yeni çıktı, bir de din terakkiye mânidir lafı yeni çıktı.

İşte bu, Müslüman kardeşinin ayıbını araştırmaya, ırzına taarruz, gıybetini yapma, gözden düşürmek için iftira atma gibi günahlar bizde varken yamyamların hali bile bizden hafif kalır.

Size gıybetten sakındıracak iki hadîs-i şerîf rivayet edeyim. Enes ibni Mâlik (Radiyallâhu Anh) dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ:
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
: «لَمَّا عَرَجَ بِي مَرَزْتُ بِقَوْمٍ لَهُمْ أَظْفَارٌ مِنْ
نُحَاسٍ يَخْمِشُونَ وُجُوهَهُمْ وَصُدُورَهُمْ،
فَقُلْتُ: مَنْ هَؤُلَاءِ يَا جَبْرِيْلُ؟، قَالَ: هَؤُلَاءِ الَّذِينَ
يَأْكُلُونَ لُحُومَ النَّاسِ وَيَقَعُونَ فِي أَعْرَاضِهِمْ.»

“Miraç gecesi göklere çıkarıldığım zaman bir kısım insanlara uğradım ki onların tırnakları kurşundandı, onlarla yüzlerini ve göğüslerini tırmalıyorlardı. ‘Ey Cibril! Bunlar da kim?’ deyince ‘Bunlar insanları (gıybet ederek onları)n etlerini yiyenler ve onların ırzları hakkında ileri geri konuşanlardır’ dedi.” (Ebû Dâvud, Edeb:40, no:4880, 4/420)

Câbir ibni Abdillâh (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ:
 قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
 «الْغَيْبَةُ أَشَدُّ مِنَ الزِّنَا»، قِيلَ: وَكَيْفَ؟ قَالَ:
 «الرَّجُلُ يَزْنِي ثُمَّ يَتُوبُ، فَيَتُوبُ اللَّهُ عَلَيْهِ، وَإِنَّ
 صَاحِبَ الْغَيْبَةِ لَا يُغْفَرُ لَهُ حَتَّى يَغْفِرَ لَهُ صَاحِبُهُ.»

“Gıybetten sakının, muhakkak gıybet zinadan daha kötüdür. Zira kişi zina eder sonra tevbe ederse Allâh tevbesini kabul edebilir. Halbuki gıybet edeni hakkında gıybet ettiği kişi affetmedikçe Allâh da affetmez.” (Taberânî, *el-Mu cemü'l-Evsat*, no:6590, 6/348)

Merhum Musa Topbaş Efendi Hazretleri, kıymetli üstadı olan, aynı zamanda Ali Haydar Efendi (*Kuddise Sirruhü*) Hazretleri'nin “İki şeyh bana sevdirdi” buyurarak âhiret kardeşi yaptığı Sami Efendi (*Kuddise Sirruhü*) Hazretleri'nin gıybet hususundaki hassasiyetini bakın nasıl anlatmış ve sonrasında ne güzel beyanda bulunmuştur:

“Bursa'da, Uludağ eteklerindeki muhterem üstadımızın devlethanelerinde idik. Üç kişi İstanbul'daki bir kişinin aleyhinde konuşuyor yani gıybetini yapıyorlardı. Fakir de, görüşlerine kalben iştirak etmiyor isem de sükût ediyordum. (Bu hareket, yersiz ve hatalı idi.)

Çok alçak sesle konuşulmasına rağmen, keşfen bu hale muttali olan muhterem üstadımız yatak odalarının kapısını açtılar, koridoru geçerek bulunduğumuz odanın kapısını tıklattılar. Kapı açıldı, gazaplı bir halde, gıybet edilen şahsın ismini zikrederek ‘Yoksa o buraya mı geldi?’ buyurdular. Hiç oturmadan tekrar yatak odalarına çekildiler.

Kendileri gıybet kokusundan o kadar kaçınırlardı ki bir defa olsun ‘Bu zat şu zattan daha bilgilidir, daha faziletlidir. Şu şahsın seviyesi şu şahıstan daha düşüktür. Şu eser şu eserden daha kıymetlidir, daha üstündür’ gibi kıyaslamalar dahi yapmazlardı. İcabında ‘Şu eserleri

okuyunuz, istifade edersiniz’ buyururlardı.

Ebû Hureyre (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayete göre Resûlü Ekrem (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz:

«أَتَدْرُونَ مَا الْغَيْبَةُ؟»

“Gıybetin ne olduğunu bilir misiniz?” diye sorulduktan sonra, sahabe-i kiram hazararı: “Allâh ve Rasûlü daha iyi bilir” deyince:

«ذِكْرُكَ أَخَاكَ بِمَا يَكْرَهُ.»

‘Müslüman kardeşin hakkında, onun hoşlanmadığı bir şekilde konuşmandır’ (Müslim, *el-Birru ve's-Sıla*:20, no:6758, 8/21) buyurmuşlardır.

Allâh dostları, ârifler, sadıklar, gönül ehilleri bilhassa kalplerine, dillerine, kulluk vazifelerine hakim olurlar. Dili işletmek pek kolay olması bakımından nefislerinin de yardımı ile gıybet etmekte zahiren fazla bir güçlük yoktur. Sakız çiğneme ne kadar zor olsa bile sakızı bir türlü ağzından alamadığı gibi, gıybet mütela olanlar da bir türlü gıybeti terk edemezler.

Gıybet, zamanımızda diyanetin (dindarlığın) Allâh bilgisi ve Allâh korkusunun azlığı dolayısıyla en fazla rağbet gören manevi hastalıkların en kötülerindendir. Kurtulmak için hem iradenize sahip olmak, salihlerle, iyilerle ihtilatı çoğaltmak, sohbetlerinde bulunmak lazımdır.

﴿وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ﴾

‘Nerede olursanız O (Allâh) sizinle beraberdir’ (*Hadîd Sûresi:4'den*) âyetinin manasını bilen kişi daima uyanık olur. Allâh-u Teâlâ'nın murâkabesinde olan kişinin, her hal ve hareketi, edep üzere Rabbimiz zülcelâl ve'l-kemâl Hazretleri'nin rızasına muvafık olur.

O kişi hafif, yersiz hareketlerden çekinir. Sebepsiz yere ayak ayak üzerine atarak, gerilerek, yatarcasına oturamaz, aşırı dünyayı

sevenlerden, gıybetçilerden aslandan kaçır gibi kaçır.” Çok güzel ilimler yazmış Musa Efendi (Rahimehullâh).

Bu fakir de bu kadar âlim, salih, veli, zatlar gördüm. Efendi Hazretleri’nden sonra merhum Zavendikli Mustafa Efendi Hocam gibi gıybet etmeyen ve ettirmeyen bir zat görmedim.

33 sene kadar önce Rasul Hocam, bir de merhum Celal Hoca ile beraber Mustafa Efendi’yi Zavendik köyünde ziyarete gitmiştik. Celal Hoca birileri hakkında konuşmaya başlayınca hemen ikaz ederek konuyu kapattı, laf lafı açarak bir daha Celal Hoca başka birinden bahsedince “Gıybet edecekseniz hemen dışarı çıkın, konuşmanız bitince dönersiniz” deyince, o kadar nazik ve kibar bir zatın Allâh için bu derece hiddetlenmesine ve misafirleri evinden çıkartacak kadar ileri gitmesine çok şaşırılmışım.

O günden sonra da artık hiç öyle bir hareketle karşılaşmadım. Aksine birinin aleyhine konuşulduğunda lafa laf katan en azından sessiz kalan insanlara rastladım, tabi ki ben de maalesef o âsilerden oldum. Rabbim bizi de, gıybet ettiklerimizi de mağfiret eylesin. Âmîn! Mustafa Efendi Hocamız’ın yaptığı muamele biraz kaba gibi gözükse de aslında doğru oldu, çünkü insanı azaptan korumak için yapılan bir hareketti.

Şu bilinsin ki gıybetçilerin, yahut itikadi konularda yanlış görüşe sahip olanların sözlerini kesmek, onları tashih etmek nezaketsizlik değildir, bilakis istikamettir, dînî vazifedir ve adalettir.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Efendimiz, hakka tecavüz etmedikçe kimsenin sözünü kesmez, hakka tecavüz edince de, ya onu men ederek sözünü keser veya o meclisten kalkıp giderdi.

Nezakat hususunda ölçülü hareket edilmelidir. “Muhatabım yaşça benden büyük, ben onun sözlerine nasıl karşı gelebilirim yahut

da dinlemezsem bana darılır” gibi boş mülahazaları bırakmak lazımdır. Hakikati gizleyip de tasdik manasına devamlı başını sallayanlar hiç şüphe yok ki gıybette müsavidirler, çünkü onlar Ahfeş’in keçisi değildirler ki mesul olmasınlar.

Mevlây-i Müteâlimiz cümlemizi birbirinin ardından kötü konuşmayan, birbirinin ayıbını araştırmayan, birbirine hüsn-ü zan besleyen, sû-i zandan sakınan, kalbinde müminlere karşı kin, nefret ve gıll-ü gış barındırmayan salih ve afif, eteği temiz kullarına ilhak eylesin. Âmîn!

Rahmetli Süleyman Gökteş’tan duymuştum, sonra kitaplarda da gördüm ki bir insanın gıybeti o kişiye ulaşır da onu üzerse, gıybetçi ondan helallik almadan Allâh-u Teâlâ onu affetmez ama o gıybet ona ulaşmadıysa üzölmeyeceğinden helallik almak için yaptığını ona söylemesi gerekmez, çünkü bu onu üzer, o zaman sadece:

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي وَلِمَنْ اغْتَبْتُهُ.»

“Ey Allâh! Beni de, gıybet ettiğim falancayı da mağfiret eyle” diye ona dua etmesi kâfi gelir. Eğer isimlerini hatırlamadığı kadar gıybet ettikleri varsa ki hepimizde vardır, o zaman hepsinin bağışlanması niyetiyle en az 25 yahut 27 kere:

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ.»

“Ey Allâh! Beni de inanan erkek ve kadınları da mağfiret eyle” diye dua eder. Hâlid-i Bağdâdî (Kuddise Sirruhû) Hazretleri gıybet günahının kefareti olarak bunu şiddetle tavsiye etmiştir. Madem gıybetsiz duramıyoruz, bari bu duaları da ihmal etmeyelim.

BAZI MÜHİM TEBLİĞLERİM

1) Bazı arkadaşlar hâlâ “21 Eylülde mahkemeye gelmelerini istiyor muyum?” diye bana soruyorlar, herhalde ramazanda gönderdiğim mektupları iftara yakın diye oruçtan dolayı

doğru anlamamışlar, tekrar tekrar yazıyorum ve sizi Allâh rızası için Allâh yolunda bana desteğe bekliyorum.

Çünkü Rabbimiz Mekke’de kalmış güçsüz Müslümanları kurtarmaya gayret etsinler diye harekete geçmeleri için Medîne’deki Müslümanları teşvik ediyor. Siz Medîne’de rahata kavuşanlar gibiyken, ben Mekke’de kalmış bir müstazaf durumundayım. Rabbimiz sizin gibilere:

﴿وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَل لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَاجْعَل لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا﴾

“Ne oldu size de Allâh yolunda ve kendileri zayıf duruma düşürülmüş olan o erkekler, kadınlar ve çocuklar uğrunda savaşmıyorsunuz ki onlar: ‘Ey Rabbimiz! Ahâlisi zalim olan işte şu memleketten bizi çıkar. Bize tarafından bir sahip gönder ve katından bize bir yardımcı tayin et’ demektedirler” (Nisâ Sûresi:75) buyuruyor.

Ben de Nuh (Aleyhisselâm) gibi:

﴿أَنِّي مَغْلُوبٌ فَانتَصِرْ﴾

“Ben gerçekten yenik düşürülmüş biriyim. O halde Sen (benim adıma onlardan) intikam al” (Kamer Sûresi:10’dan) duasına devam ediyorum.

Gerçekten ben arkasında zenginler, yetkililer, holdingler bulunmayan, lobilerle ve localarla anlaşması olmayan ve zâhiren yenik durumda bulunan mazlum bir kulum. Allâh rızası ne demektir, ondan büyük bir rıza olabilir mi?!

İşte o rızayı kazanmamız için, güçsüzlere yardım niyetiyle olduğu için Allâh yolunda sayılan toplu bir dua yapmak üzere bana desteğe gelmenizi talep ediyorum.

Geçen sefer korkutuldum ama bir önceki mektupta belirttiğim üzere Efendi Hazretlerimiz desteğe gelinmesinin iyi olacağını ve bunda bir zarar olmayacağını bildirmiştir. Artık bize düşen söz dinlemektir. Hepimiz o gün yani 21 Eylül Cuma günü sabah saat 10’da Çağlayan’da buluşalım.

Geçen gün bir gazetede “Güney Asya ülkelerinden Sri Lanka’da yaşayan Tamil Hindularının geleneksel Murugan Festivali, ilginç görüntülere sahne oluyor. Başkent Colombo’daki Murugan Hindu Tapınağı’nda gerçekleşen festivale katılan Tamiller, Hindu tanrılarının heykellerini, büyük bir el arabasının üzerinde tüm kentte dolaştırıyor.

Festivale katılan Tamiller’den bazıları ise tanrılarına olan bağlılıklarını göstermek için vücutlarının farklı yerlerinden derilerine geçirdikleri çengellerle havada asılı halde duruyor. Çengellenen Tamiller, kent sokaklarında da gezdiriliyor” diye yazıyordu ve resimlerini de gösteriyordu.

Adamlar şeytan yolunda bu kadar çile çekerken siz de Allâh yolunda birkaç saat bir mazluma, hem de sizin ebedi saadetiniz için her şeyini feda eden bu hizmetçinize destekte bulunun. Bunu herkese duyurun, gelenler nereden geldiklerini ve hangi dernek veya cemiyetle bağlı olduklarını gösteren tabela taşıyabilirler ama sakın hâ herhangi bir kurum ya da kuruluşu hedef alan ve hakaret içeren yazılara izin vermeyin, tahrikçilere kulak asmayın, onlara itibar etmeyin, güvenlik güçlerine yardımcı olun, siz sessizce duaya devam edin.

Orada gelişecek herhangi bir konuda başvurmanız için avukatlarımdan Ramazan Dinç dışarıda bulunacak, telefon numarasını bildireyim 0532 336 57 40, bu numarayı arayın ki medya ile yahut başka bir şeyle karşılaşırsanız onu yanınıza çağırın da meseleyi halletsin, bu konuda “cübbelihoa571” facebook ve twitter adreslerinden birbirinizi haberdar edin ki herkes kendilerine bir başkan seçsin ve bu başkanlar avukatım Ramazan Dinç’in riyasetinde

önümüzdeki haftadan itibaren toplantı yaparak bir sıkıntı yaşanmamasını ve provokasyonlara karşı tedbir alınmasını temin etsinler. Selçuk Efendi avukat ile diğer arkadaşları bir araya getirsin, haydi göreyim sizi Rabbim çıkışınızı ve toplantınızı mübarek eylesin, hayırlara vesile eylesin. Âmîn!

Bazı hanım kardeşlerim kocaları izin vermediği için annemin cenazesine gelemediklerini yazmışlar, doğru yapmışlar, kocalarını dinlesinler, izinsiz mahkemeye gelmesinler, gelen kardeşlerimiz de sakın salona girmeye teşebbüs etmesinler, salon çok dar, biz zor sığıyoruz. Herkes binanın dışında durup duaya devam etsin, Rabbim şimdiden kabul buyursun. Âmîn!

Radyoda önceki mektuplarımda ve bu mektupta bu konuda yazdıklarımı detaylı bir şekilde izah etsinler, herkes güvenlik güçlerine itaat edilmesi ve taşkınlıktan sakınılması konusunda uyarılarını sürdürsün ki bizden sebep kimse sıkıntı çekmesin.

Efendi Hazretlerimiz: “Bir zarar olmaz” buyurduğuna göre inşâallâh bir sıkıntı yaşanmayacaktır. Sabah saat 10-11’i sakın geçmeyelim ama geç kalanlar sonra da gelebilirler fakat başlama saatinde toplu görünürsek Rabbim cemaatimize ve birlik halindeki dualarımıza daha ziyade teveccüh buyurur diye düşünüyorum.

Şunu unutmayalım ki başıma gelen olayların uluslararası boyutu vardır. İslam’dan başka hak din olmadığını söylemek hele de bunu milyonların önünde söylemek çok zor hale gelmiştir.

Bakın geçen hafta bir İsrail heyeti gizlice Türkiye’ye gelip dinler arası diyalog konusunda milletvekilleriyle ve bazı çevrelerle görüşmeler yapmışlardır, mesele ciddidir. Adamlar önlerindeki engelleri kaldırmak için büyük gayret içindedirler. Bizi de bu konuda büyük bir engel olarak evvelden biri tescillemişlerdir. Şu anda idam olsa beni idamla yargırlarlar. Zaten 45 sene hapis istemek idamdan beterdir.

Bundan sonra benim bu kadar yıl hapiste kalmamı talep etmek bunca Müslümanın bu lunduğu bu ülkede hem de zâhiren Müslümanların hüküm sürdüğü şu dönemde nasıl düşünülebilir?! Evvelce böyle bir şey olacağını hayal bile edemezken bakın bugün başımıza ne geldi?!

Ona göre hareket edin yani karşımızdaki bâtil nasıl çalışıyorsa biz de ona göre gücümüzün yettiği kadar gayret edelim. Bakın size evvelce yazdığım gibi:

a) Bana isnat edilen suçlar özel yetkili mahkeme alanına girmezken Karagümrük çetesi-ne destek palavrasıyla beni bu mahkemeye dahil ettiler ama onlardan kimseyi tutuklamak bir yana ilk mahkemede onlardan ifade bile almayarak “Mahkeme bitmeden gidebilirsiniz” dediler.

Ben savcıya ve mahkeme heyetine “Onlarla kayınbiraderlerim görüştü, şahit olarak onları dinleyin” dediğim halde, ortalığı ayağa kaldırdıkları bu konuda sekiz buçuk aydır hâlâ onlardan ifade almadılar.

b) Yakalanan kızlardan sadece polis ifade aldı, 45 gün bekletildiler, benim tutuklanacağım gün deport (sınır dışı) edildiler, tercüme-yi polis yaptı, avukatsız ifade alındı, savcı onları bir gün daha tutup ifadelerini almadan beni tutukladı.

Halbuki birinin tutuklanmasını icap eden durumlarda savcı ile yetinilmeyip bir de hakime ifade aldırılmalydı. Yanlarında avukat bulunmadan sırf kızların poliste alınan ifadesinin tercümesiyle beni tutukladılar ve 9 aydır salmadılar.

c) Barış’ı gözaltına aldıklarında organize şubenin adamları “Biz hocayı rezil edeceğiz” diyerek onu iki gün ifade vermeye zorladılar ve imza atıp kendisini kurtarmasını söylediler. Böylece organize kendini mahkeme yerine koymuş olduğunu göstermiş oldu.

d) Şimdi yeni bir şey zuhur etti, mahkemenin Fas'tan ifadesini beklediği kız kendi avukatı aracılığıyla benim avukatım Fatih Bey'e Fas'tan resmi bir yazı gönderdi, bu yazı şu anda mahkemeye sunuldu, bu yazıya göre o kız, Ahmet Mahmut Ünlü diye birini tanımadığını ancak Barış'ı tanıdığını fakat kendilerini nezarete attıklarında kendi hazırladıkları evraka imza atmaları için onları çok zorladıklarını, illâ Ahmet Mahmut Ünlü ile nikahlandıklarını söylemeleri gerektiğini, avukat istediklerinde sivil biri yanlarına girip birinin boğazını sıkarak "İmzayı at, yoksa güneşi bir daha görmezsin, avukat hakkın yok" dediğini, bu yüzden mecburen imza attığını, şimdi internette çıkan haberler yüzünden ailesinin kendisini öldüreceğini, Türkiye'deki insan haklarının ve adaletin böyle mi olduğunu feryatlar içinde yazmış.

Görüyor musunuz neler olmuş neler?! Bayramdan evvel bu resmi evrak mahkemeye verildi ancak tahliye talebimizi reddettiler. Elimizde lehimize delil teşkil edecek diğer bazı belgeler de mevcut ama bunları şu anda açıklamam uygun olmaz.

Uygun bulunan bir zamanda avukatım Fatih Oğuz geniş bir basın toplantısı yapacak ve bir basın bildirisi yayınlayacak, onu çok iyi dinler ve her yere ulaştırırsınız. Eğer tahliye olursam o zaman kendim televizyona çıkıp olan biteni bizzat açıklarım inşaallah.

Memleketin kan gölüne döndüğü, her gün bunca şehit verildiği şu hassas günlerde birlik ve beraberliğe, bizim gibi vatansever insanların telkinlerine son derece ihtiyaç duyulduğu bu dönemde, benim gibi bir insana bu kadar uydurmalarla bunca zulüm ve işkencenin reva görülmesi gerçekten birilerinin bana düşmanlıkta sınır tanımadıklarını, beddualardan hiç korkmadıklarını ortaya koymaktadır.

Evet, benim içeri girmemden bir iki ay sonra başka nedenlerle polislerin birçoğu tayin edildiyse de biz onları inşaallah hukuk önüne çıkarmadan bırakmayacağız, çünkü ifade

alırken işkence yaparak imza attırmak, avukat çağırılmamak, sadece emniyette bulunan ev içi görüntülerini medyaya dağıtmak gibi birçok suça bulaşanlar elbette adalete er ya da geç hesap vereceklerdir. Allâh zalimlerin belasını versin, evlerini ocaklarını dağıtsın, dünyalarını âhiretlerini harap eylesin. Âmîn!

Geçen hafta yazdığım mektupta bunların isimlerini vasiyetime yazdığımı, hapiste ve fat edersem bunların cenazemde okunacağını yazmış ve çoluk çocuk hepinizin onlara beddua etmesini istemiştım.

Kimileri bunu yadırgamış. Bunda yadırganacak ne var?! Bu işin içinde İsmailağa'da yetkili biri de var.

Allâh-u Teâlâ:

﴿لَا يُحِبُّ اللَّهُ الْجَهْرَ بِالسُّوءِ مِنَ الْقَوْلِ إِلَّا مَنْ ظَلَمَ﴾

“Zulme uğratılan kimse(nin, zalime karşı açıkça yaptığı bedduası ve ondan şikayetlenmesi) dışında Allâh kimsenin kötü olan sözünü açıklamamasını sevmez” (Nisa Sûresi:148'den) âyet-i kerîmesinde zulme uğrayanın beddua yapmasına izin vermektedir.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Hendek muharebesinde ikinci namazını kaçırtanlara:

«مَلَأَ اللَّهُ بُيُوتَهُمْ وَقُبُورَهُمْ نَارًا.»

“Allâh evlerini, kabirlerini ateş doldursun” (Buhârî, Cihad ve Siyer:97, no:2773, 3/1071) diye beddua etmiştir. Mekke'deki zalimlere:

«اللَّهُمَّ اجْعَلْهَا عَلَيْهِمْ سِنِينَ كَسِنِي يُوسُفَ.»

“Ey Allâh! Onlara Yusuf (Aleyhisselâm)ın kıtlık yılları gibi kuraklık ver” (Buhârî, Sifatü's-salât:44, no:771, 1/277) diye beddua etti de pisliklerini yiyecek hale geldiler.

İşte bana bu işi yapanlar da beni 9 aydır bunca vaazdan, dersten, kitap çalışmalarından engelleyerek ve milleti Müslümanlara,

hocalara sövdürerek, annemi öldürerek bedduayı hak ettiler.

Benim hakkımdaki bu takiplerin başlamasına ilk başta jetski meselesini gazetelere ve televizyonlara satarak Mehmet Sağlamer ve Ahmet Sarıhan sebep oldu, sonra yanıma koruma olarak giren Hamit adındaki adamın da Emniyet ifadesinde bana iftira attığı ortaya çıktı, tabi bunlar basit bir sebep olsa da siz onlara bedduaya başlayın, sonra zamanı zemini geldiğinde gerçek fail olan diğerleri de açıklanır, bizim işimiz Mevlâ ile, biz zalimleri Rabbimize havale ederiz, sonra sabredip seyrederez.

Bedduadan korkanlar zulmü bıraksınlar, tevbe etsinler, o zaman biz onları affetmek için inat etmeyiz.

Nitekim Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) kendisine bunca zulmü revâ görenlere bile Mekke fethi günü eman dilediklerinde şöyle buyurdu:

«إِذْهَبُوا أَنْتُمْ الطَّلَقَاءُ، أَقُولُ كَمَا قَالَ يُوسُفُ، لَا

تَفْرِيبَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ

يَغْفِرُ اللَّهُ لَكُمْ وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ.»

“Haydi gidin, hepiniz serbestsiniz. Ben size Yusuf (Aleyhisselâm)ın kardeşlerine söylediği gibi: ‘Bugün size hiçbir kınama yoktur. Allâh sizi bağışlasın. Zaten acıyanların en merhametlisi ancak O’dur’ diyorum.” (Beyhakî, es-Sünenü’l-kübrâ, no:18739, 9/118)

Biz de o yüce Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in ümmetiyiz. Elbette sünnetine ittibâ ederiz ama mesele suçu itiraf ile Allâh-u Teâlâ’dan af, hak sahibinden de özür dilemektir.

Hele o İsmailâğa da yetkili olup da kendisine bana yapılacak bir operasyonun cemaate zarar verip vermeyeceği sorulduğunda “Biz de ondan kurtulmak istiyoruz, ne yaparsanız yapın, cemaate zararı olmaz” diyen var ya, Allâh onun iki yakasını bir araya getirmesin.

Yahu memleket ne hale geldi?! İnsanların boğazını sıkarak zorla imza attırıp beni tutuklattırdılar, sonra ne yapacaklar o da belli değil, biri çıkıp “Bu meselenin aslı nedir?” diye merak bile etmiyor, “Hoca biraz dinlensin” diyor. Bu zulmü Yahudi bile yapmazken bana bunu namazlı, abdestliler, karısı kapalı olanlar yapıyor ama herkes şunu iyi bilsin ki “Şirkle dahi düzen yaşar ama zulümle asla yaşamaz.”

Artık zalimler her gün daha büyük bir kargaşa içine düşerek kalplerinde büyüyen bir pişmanlıkla yaşayacaklarını bilsinler, böyle olsun istemezdik ama bedduayı aldılar, çünkü Allâh’tan korkmadan bu iftiraya rıza gösterdiler, insan “Allâh var” diye düşünmez mi?!

Ömer (Radiyallâhu Anh) bir çobana rastlamış da “Sürüden bir koyunu bana sat” demiş, çoban “Sahibinin haberi yokken nasıl satayım?!” deyince Ömer (Radiyallâhu Anh) onu imtihan etmek için “Bir koyundan ne olur ki?! ‘Öldü’ dersin” demiş. O zaman çoban;

«فَأَيْنَ اللَّهُ؟!»

“Peki ya Allâh nerede?!” demiş. O zaman Ömer (Radiyallâhu Anh) sürüyü sahibinden satın alıp çobana bağışlamış. Sonra Ömer (Radiyallâhu Anh) Medîne’de onu görünce devamlı

«فَأَيْنَ اللَّهُ؟!»

“Allâh nerede?!” dermiş. İnsan biraz düşünür “Allâh var” diye. Bunlarda hiç mi iman yok, Allâh korkusu yok?

Size bu konuda son sözüm şudur; “Destek için gidelim mi? Gitmeyelim mi?” diye hindi gibi düşünmeye gerek yok. Benim kötü günümde yanımda olmayanlar iyi günümde hiç yanıma gelmesinler. Eğer siz birilerinin göstermek istediği gibi beni yalnız bırakır da cemaatin benim yanımda durmadığını göstermek isteyenlerin değirmenine su taşırsanız, kusura bakmayın hayatımı size vakfetmiş biri olarak çıkınca ben de sizin yanınızda olmayı düşünmüyorum. Yiyeceğim bir lokma ekmek,

dünyadan zaten bir beklentim yok, size de, kimseye de ihtiyacım yok. Rabbim bana yeter, O ne güzel vekildir.

İnşâallâh bu dava tamamen neticelendiğinde Efendi Hazretleri'nden müsaade alarak ibadet için köşeye çekilmeyi, vefasız insanlardan uzak durmayı düşünüyorum ama güçlü bir birlik gösterirseniz inşâallâh Rabbim uzun zaman daha size hizmeti bana nasip eder.

2) Geçen hafta mektubumda Ali Ulvi Uzunlar Hoca Efendi'nin pazar sohbetine teşvik etmemin sebebi sorulmuş, niye sadece onun adını zikrettiğim merak edilmiş, bana soru soran Fatih'ten yazdığı için ona pazar sohbeti olarak o adresi verdim, bir de benim cevabım çok kişiye ulaştığı için onun camisi büyük olduğundan böyle yazdım.

Yoksa mesela Soğanlı tarafında Mehmet İslamoğlu Hoca Efendi'nin, Ümraniye'de Ali Polat Abimiz'in, Sultangazi tarafında Hasan Hüseyin Hoca Efendi'nin pazar sohbeti yaptıklarını biliyorum, onlara yakın olanlar oraya gitsinler. Hepsi Efendi Hazretlerimiz'e bağlı insanlar, isimlerini ve sohbet yaptıkları yerleri hatırlayamadığım başka hoca efendiler de olabilir.

Ali Kara Hoca Efendi mesela pazar sohbeti yapıyorsa o da çok sadık bir insandır. Rabbim hepsinin amellerini makbul eylesin. Âmîn!

3) Kadir Mısıroğlu Abim "Tahrif Hareketleri" adında bir kitap serisi yayınlamış. En son üçüncü cildi basılmış, onda da tasavvuf münkirlerine reddiyeler yapmış, öyle haber aldım. Hatta o kitapta benim "Râbita" kitabımdan bahisle, benim onu Abdülaziz Bayındır'a cevap mahiyetinde yazdığımı açıklamış, kendisi de Abdülaziz Bayındır ve Ömer Öngüt gibi dini tahrif eden birçok kişiye, Ömer Öngüt'ün beni kastederek kaleme aldığı "Refah Dinine Mensup Mahmut Hoca'nın Mollalarına Cevap" kitabına reddiye yapmış. Mutlaka alın okuyun da şuurunuz artsın.

Geçenlerde Abdullah Büyük Hoca Efendi Akit Gazetesi'nde Abdülaziz Bayındır'a "Muhterem" diye hitap etmiş, imsağı bozan görüşüne de "Özgün çalışma" diye isim bulmuş. Halbuki Abdullah Hoca Efendi tasavvuf ehli biridir. Bayındır ise 1,5 milyar Müslümanın yarısından fazla, hatta ekserisi diyebileceğimiz cumhûr-u Müslimîne sakal-ı şerifi, hırka-i şerifi ziyaret ettikleri için, tarikat ehli rabıta yaptığı için hepsine müşrik ve kâfir demektedir.

Böyle biri muhterem ünvanını hak etmemektedir. Çünkü muhterem lafzı hürmet kökünden gelmektedir. Hürmet; saygınlık demektir. Bunca Müslümanın hürmetini, hem de iman hürmetini hiçe sayıp onlara kâfir diyen biri asla hürmeti hak etmez, müminlerin hürmetini ihlal edenin hürmeti olamaz.

Nitekim hadîs-i şerifte:

«مَنْ وَقَرَ صَاحِبَ بَدْعَةٍ فَقَدْ أَعَانَ عَلَى هَدْمِ الْإِسْلَامِ.»

"Bidat sahibi (dinde yenilik çıkaran reformist) birine hürmet eden İslam'ı yıkmaya yardım etmiş olur" buyruluyor. Onun için bu gibi insanlar hakkında kullanacağımız ifadelere dikkat etmeliyiz.

Tabi Abdullah Büyük Hoca Efendi onun tüm bâtil görüşlerini bilmeyebilir, incelerse tutulacak tarafı olmadığını anlar. Ayrıca "Özgün çalışma" denilen faaliyeti ise, Kasımpaşa'dan Yavuz Selim'i gözetlemekten başka bir şey değildir.

Geçen bir mektubumda bu konuyu bazı delillerle bildirmiştim, özellikle Diyanet'in ona cevabını açıklamıştım. Onu kaybetmeyin, her sene lazım olacak.

4) Bu ay şevval ayıdır ki benim de doğduğum aydır, hicrî takvime göre tevellüdüm 25 şevval 1385'tir. Bu sene 12 eylüle denk gelmektedir.

Arifan dergisinde bu ayda yani 16 Eylül'e kadar kılınacak "Utekâ (âzatlılar) namazı" nı yazdık, 8 rekatlık bu namazın tarifi Ağustos sayısının 65. sayfasındadır ayrıca Eylül sayısında da mevcuttur.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) yemin ederek:

"Allâh-u Teâlâ bu namazı kılan kişi için kalbine hikmet pınarları akıtır ve dilini hikmetle konuşturur, ayrıca Allâh-u Teâlâ ona dünyanın derdini ve devasını gösterir.

Yine beni hak ile peygamber olarak gönderen Allâh-u Teâlâ'ya yemin ederim ki, her kim bu namazı tarif edildiği üzere kılsa namazın son secdesinden başını kaldırmadan Allâh-u Teâlâ onun günahlarını bağışlar, öldüğünde ise affedilmiş bir şehit olarak vefat eder.

Hangi bir kul bu namazı seferdeyken kılsa Allâh-u Teâlâ mutlaka ona istediği yere gidip gelmeyi kolay eder, eğer borcu varsa Allâh-u Teâlâ borcunu ödettirir ve Allâh-u Teâlâ'dan bir isteği varsa onu yerine getirir.

Beni hak ile peygamber olarak gönderen Allâh-u Teâlâ'ya yemin ederim ki, hangi bir kul bu namazı kılsa okuduğu her âyet-i kerîmeye ve her harfine mukâbil olarak kendisine cennette bir mahrefe verir" buyurdu.

"Yâ Rasûlellâh! Mahrefe de nedir?" diye sual edilince: "Cennetteki bahçelerdir ki, ağaçlarından bir ağacın altında atlı süvari yüz yıl dolaşır da o ağacı(n kapladığı alanı gezmeyi) bitiremez" buyurdu. (Abdülk dir el-Ğeylânî, el-Ğunye, 2/249)

Aman bu ay içinde bu namazı kılın, her hafta yazamam.

Bu dergide size çok güzel ilimler yazılmış, hele yakında vefat eden İmâm-ı Âzam lakaplı Nuri Hocamız'ın eski röportajı o kadar önem-

liki okumayanınız kalmasın, bakın ne çilelerle bu din bize geldi, şimdi serbestlik var kıymetini bilelim.

Sayadı Altın olan bir hanım kardeşim geçen ay dergi almamış, iki kere rüyasına girmiş ve bunu bir işaret olarak kabul edip hemen dergiyi almış. Sağolun gayret ediyorsunuz ama dergiye ve kitaplarıma sahip çıkın, mesela o "Râbita" kitabımı iki hapis arasında birçok kaynaktan yararlanarak yazdım, kıymetini bilmediniz. Onun gibi nice kitaplarımı okuyun, okutun, hayrınıza dağıtın, çok hayır göresiniz diye hep dua ediyorum.

5) Halit Ziyaeddin Kaya isimli kardeşim ezan başladığında bitene kadar:

«الْمُنْتَقِمُ جَلَّ جَلَالُهُ»

Zikrine devam edenin düşmanlarının mağlup olacağını, kendisinin de bir kere bununla amel ettiğinde bir saat içinde kabul eserini gördüğünü yazmış, inşâallâh erkek kadın bununla amel edin de düşmanlarımızda ankarîbiz zaman sevindirici şeyler görelim.

«مَنْ حَفَرَ لِأَخِيهِ بَغْرًا وَقَع فِيهِ مِنْ كَبَا»

"Kim eşer kardeşine kuyu,
Düşer ona yüzün koyu"

İbaresinin fehvasınca onların başına bizden beter belaların geldiğini görelim inşâallâh.

6) Rize/Ardeşen'den yazan Medine Medresesi'nin hocası hanım kardeşime çok teşekkür ederim, birçok talebe de mektup yazmış, dua istemişler tek tek isimleriyle dua yaptım.

Hoca hanım annemin cenazesine Rize'den geldiğini sonra annemi rüyasında gördüğünü, annemin bana "Ahmedim! Bunlar benim cenazeme geldiler, bana cenazeme gelenler gösterildi, sen de bunları ziyaret et, ben çok rahatım, beni merak etme" diyormuş.

Ben de o ara annemi merak ediyordum, her gece Mülk Sûresi okuyup kabirde rahat etmesi için hediye ediyordum ki bu mektup ve müjde geldi de çok sevindim. Allâh-u Teâlâ da bu hoca hanım kardeşimi ve talebelerini sevindirsin.

İnşâallâh memlekete gittiğimde onlara da uğramak nasip olur.

Annemi ziyaret edenlerden bazısı bana mektupla bildiriyor, biri kabrinin resmini çekip göndermiş, tabi ki hüznüm tazelendi.

Geçende biri kabrin başında dalıp annemin çok iyi halde olduğunu görmüş, biri de resim çekerken kabrin üstünde altın tacı olan bir baş zuhur etmiş. Bu, resme de yansımış.

İlginç şeyler oluyor. Bunu babam anlattı. O bunu resimde görmüş, ben henüz o resmi göremedim ama ben size söyledim; o mezarlıkta büyük zatlar yatıyor, ziyaret edenler muradına eriyor inşâallâh.

Bu vesileyle Rabbim anneme, dedeme, neme, sizin geçmişlerinize de rahmet eylesin, kabirlerini nur eylesin. Âmîn!

Unutmadan şunu da kayda geçireyim ki Rize'den yazan hoca hanım mektubuna:

«وَعَدَ اللَّهُ الصَّابِرِينَ الْمَخْرَجَ مِمَّا يَكْرَهُونَ،

وَالرِّزْقَ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُونَ،

جَعَلْنَا اللَّهُ وِإِيَّاكُمْ مِنَ الَّذِينَ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا

هُمْ يَحْزَنُونَ»

“Allâh-u Teâlâ sabredenlere istemedikleri şeyden kurtuluş ve beklemedikleri yerden rızık vaad etmiştir. Allâh-u Teâlâ bizi ve sizi kendilerine korku ve üzüntü olmayan kullarından eylesin” diye yazmış.

Rabbim cuma gecesine yaklaştığımız şu mübarek saatte hepimiz hakkında kabul eylesin. Âmîn!

7) Bir kardeşimiz Lalegül uydunun açıldığını tesadüfen fark ettiğini ve buna çok sevindiğini yazmış, demek ki duymayanlar var.

Allâh rızası için herkese ilan edin, çocukları bu nedenle sohbetlerden mahrum kaldılar, bundan büyük hayır yapamazsınız.

Sohbet adresini, frekansını herkes seferber olsun da insanlara duyursun.

Eskişehir'den Erhan kardeş! Mektubun ulaştı, teşekkür ederim.

Fihale neresiyse oradan yazan hanım kıyım evham etmesin, hakkım helal olsun.

Morgu soyadlı bir hanım annesinin ruhu için bir kelime-i şehadet istemiş, hem onun hem de geçmişlerimizin ruhu için buyurun bir kelime-i şehadet!

İnşâallâh derginin sonuna Şeyh Ebû Bekr el-Mulla el-Ahsâî adında büyük bir veliye ait olan “Hadîm” yani kırıp geçiren manasında bir beddua, tabi ki aynı zamanda bizim için de dua yazacağım, mutlaka okursunuz. Arapçasını ve Türkçesini yazacağım, haftaya inşâallâh çok önemli ilmî birkaç mesele yazacağım, saat 7'ye çeyrek kala gibi başlayın.

Mahkemeye kadar işi sıkı tutalım, cemaati bırakmayalım, mahkemeden önce de hazırlığımızı yapalım.

SON SÖZÜMÜZ:

“Tevbe yâ Rabbi! Hatârâhına gittiklerime, Bilip ettiklerime, bilmeyip ettiklerime.”

diyerek istiğfar olsun.

Son duamız da:

«وَأَجِرْ دَعْوَانَا أَنْ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.»

“Âlemlerin Rabbine (her hâlükârda sonsuz) hamd(-ü senalar) olsun.”

Âmîn!

"Nerede ve nasıl
olursan ol,
ALLAH Teâlâ'ya karşı
saygılı bulun."

(Peygamber Efendimiz
(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in tavsiyesi)

KULLUK BİLİNCİ

Elhamdülillah! Başından sonuna kadar inanlar için rahmet ve günahların bağışlanması ayı olan Ramazan ayını tamamlamış ve Yüce ALLAH'a şükürler olsun ki, Müslümanlık bilincimizi, kardeşlik ve dostluk bağlarımızı, barış içinde bir arada yaşama ve millet olma irademizi tazeleyen iki bayramdan biri olan Ramazan Bayramını sevinç ve huzur içerisinde geçirmiş bulunuyoruz. Oruçla, teravih namazıyla, okuduğumuz, dinlediğimiz ve hayatımıza rehber edindiğimiz Kur'an-ı Kerim'le hemhal olarak geçirdiğimiz bir Ramazan Ayını geride bıraktık. Bu kutlu ayda nefis muhasebesi yaparak dindarlığımızı yeniledik, muhtaç olan insanlara elimizi, soframızı ve gönlümüzü açarak İslam ve insan kardeşliğini yaşadık.

Ramazan Ayı tüm feyiz ve bereketiyle bizi sıkıca kucakladı, günaha ve yanlış işlere bulaştırdığımız ellerimizden tutarak bizi Rahman olan Allah'ın rahmet ve mağfiret dergâhına götürdü. İçimizdeki ibadet aşkı, insan sevgisi, fakire ve yardıma muhtaç olana el uzatma isteği her zamankinden daha coşkulu şekilde davranışlarımıza yansdı. Ferdî hayatta dindarlığın, sosyal hayatta huzur ve dayanışmanın öne çıktığı, yüce dinimiz hakkında doğru bilgilenme ve derin bir dindarlık şuuru içinde

ibadet etme hazzının yoğun olarak yaşandığı rahmet ve mağfiret mevsimi Ramazan ayını geride bırakarak, sevgi ve şefkatle birbirimize ellerimizi uzatma ve kaynaşma günü olan bayramı geçirmenin huzur ve mutluluğunu yaşamaktayız.

Bizleri bu büyük nimete kavuşturan yüce Rabbimize hamdediyor, sevgili Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e salat ve selamlarımızı arz ediyoruz. Rahmet ve mağrifet dilekleriyle ALLAH için sabahtan akşama kadar çeşitli sıkıntı ve güçlükler içerisinde oruç tutan, camileri huşu ve vecd içinde dolduran bütün Müslüman kardeşlerimin bayramlarını tebrik ediyor, yüce ALLAH'tan nice bayramlara ulaştırmasını diliyoruz.

Bu duygu ve düşüncelerle, bütün bayramların bayram gibi yaşandığı; özgürlük, barış ve mutluluğun ege-men olduğu; insan hakları, adalet ve hukukun gözetildiği; savaş, terör ve yoksulluğun geride kaldığı bir dünya için bayramların birer imkân olduğu temennisiyle, bütün müminlerin geçmiş Ramazan bayramını en içten dileklerle tebrik ediyor, bu mübarek bayramın hepimizin, bütün insanlığın hidayetine, huzur ve barışına, başta memleketimiz olmak üzere bütün İslam aleminin

maddi ve manevi hayırlara-bereketlere vesile olmasını, toplumumuzun her kesiminde bayramın bütünleştirici ve kaynaştırıcı havasının hâkim olmasını, bayramın bütün insanlığa barış ve huzur getirmesini, daha nice sağlıklı, mutlu ve umutlu bayramları huzur içinde idrâk etmeye ve rızâsını kazanmaya bizi muvaffak kılmasını ALLAH Teâlâ'dan halisane niyaz ederiz. Ya Rabbi! Müslümanları dünyada da ahirette de felaha, selam ve saadete kavuştur. Böyle bir çok bayramlara kavuşmakla mesut ve bahtiyar eyle. Amin.

Kur'an-ı Kerim'in inmeye başladığı, orucun tutulup Mü'minlerin ibadet ve taatta yoğunlaştığı bir manevi iklim, kültür ve geleneğimizde on bir ayın sultanı olarak anılan rahmet, mağfîret-bereket mevsimi ve Dini hayatımızda çok önemli bir yeri olan, orucuyla, namazıyla, zekat ve sadakasıyla ibadet ve rahmet ayı Ramazan-ı Şerifi geride bırakmış bulunuyoruz. Orucun derin manevî eğitimini, sahur ve iftarın bereketini, teravihin coşkunu ve Kur'an tilâvetinin kalbimizde huşû uyandırmasının sevincini derinden hissederek gönüllerimizi coşturup maneviyatımızı canlandırdık. Bu vesileyle hikmet gözüyle iç dünyamıza bir yolculuk yapıp, kendimizi sorgulayıp özeleştiri yaparak günah, çirkin ve kötü olan her şeyi geride bırakma kararı aldık. Camilerimiz, cemaatle kılınan namazlarla ayrı bir canlılık kazandı. Ellerimiz her zamankinden daha çok iyiliğe açıldı. Fakirleri, kimsesizleri gözeterek, düşkünlere yardım ederek yardımlaşmanın ve dayanışmanın, hayırda yarışmanın, yaraları sarmanın, insanların derdiyle dertlenmenin en güzel örneklerini sergiledik. Büyük bir bütünün anlamlı bir parçası olduğumuzu anlayarak elimizdeki maddi zenginliği, dilimizdeki güzel söz ve dileği, gönlümüzdeki sevgiyi herkesle paylaştık. Neticede paylaşma bilincini davranışlarına yansıtan, infakta bulunarak cömert ve fedakâr davranan Müslümanlar olarak, bununla hem Rahman'ı hem de Rahman'ın kullarını hoşnut ve razı etmeye çalıştık.

Fakat mübarek Ramazan ayı geldi ve işte maalesef gitti. İlahi rahmetin bol bol serpildiği, lütuf ve ihsanın esirgenmediği; saadet, rahmet ve gufran ayının günlerini geride bıraktık. ALLAH Teâlâ aşkıyla, Peygamber sevgisiyle çarpan yürekler; bu hayırlı, bu feyizli günlerin gitmesinden, gönlünde derin bir acı duyar.

Evet biz hüznüyoruz, kederliyiz, hakikaten içlerimizde bir boşluk hissediyoruz. Büyük denizlere doğru akıp giden ırmaklar misali, ömrümüzden bir Ramazan ayı daha eksildi. Böyle bir Ramazan ayına bir daha erişip erişemeyeceğimizi biz bilemiyoruz. İnşaALLAH daha birçok Ramazanlara kavuşuruz ve ihya etmeye muvaffak oluruz.

Elhamdülillah idrak edip ihya etmeye çalıştığımız mübarek Ramazan ayı, biz günahkar kullara yüce Rab-bimizin lutfettiği bir rahmet denizi idi. Hepimiz tuttuğumuz oruçlarla, yaptığımız tevbe-istiğfar ve diğer ibadet-taatlerle bu rahmet denizinde yıkandık, tertemiz olduk. Çünkü Ebu Hureyre (Radıyallahü Anh)'dan rivayete göre Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem):

“Kim, iman ederek ve mükâfatını sadece ALLAH Teâlâ'dan bekleyerek Ramazan orucunu tutarsa, onun geçmiş günahları mağfîret olunur” buyurmuşlardır.¹ Neticede felaha erdik, elhamdülillah. Cenab-ı Hak şöyle buyuruyor:

“Batıl inançlardan, kötü ahlaklardan iyice temizlenen, arınan ve Rabbisinin adını zikredip de namaz kılan kimse muhakkak felaha ermiş, korktuğundan emin, umduğuna nail olmuştur.”²

Şimdi bize düşen vazife, bu temizliğimizi muhafaza etmek ve kirlenmemeye çalışmaktır. Farzları yapmak, haramlardan uzaklaşmaktır. Kirlenirsek, yine yıkanırız, demeyelim. Çünkü ya nasib olmazsa!.. Sonra kirlenmeye çalışmak, kirlenip temizlenmekten ve temizken tekrar yıkanmak da kirlendikten sonra yıkanmaktan daha faziletlidir ve daha kolaydır. Rabbimizin emirlerini muntazaman yerine getirip yasaklarından devamlı kaçınan Müslümanlar, daima bu şekilde tertemiz kalırlar. Aksine hareket edenler yani farzları terk edenler ve haramları işleyenler manen ve maddeten kirlenirler. Ebu Zer (Radıyallahü Anh) der ki: Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bana şöyle buyurdu:

“Nerede ve nasıl olursan ol, ALLAH Teâlâ'dan kork, takva sahibi ol! İşlediğin kötülüğün, haramın hemen arkasından iyilik yap, tevbe-istiğfar et ki, o kötülüğü yoketsin, silip süpürsün! İnsanlarla da güzel geçin, insanlara iyi ahlakla muamele et.”³

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in özlü sözlerinden biri olan bu hadis-i şerifte üç önemli hususa tenbih ve ikaz buyrulmaktadır.

1- Her yerde ve her halde takva üzere olmak. ALLAH Teâlâ'nın azabından korkup, bütün emirlerini yapıp yasaklarından kaçınmak suretiyle kişi, ancak muttaki olabilir. Dinin temeli takvadır. Takvaya riayet etmeyen kimse dini; hayatında kamil olarak temsil edemez. Takva, ALLAH Teâlâ'nın emirlerini yerine getirmek, yasaklarından kaçınmakla gerçekleşen ve dinin temeli olan bir ilkedir. Buna ALLAH Teâlâ saygısı, ALLAH Teâlâ korkusu da denir.

Takva, yalnızlıkta, toplum içinde, belâ ve musibet anında, bolluk ve refahta, yokluk ve darlıkta, sağlık ve hastalıkta, hasılı her durumda ALLAH Teâlâ'ya karşı saygılı olmak, sürekli uyanık, dikkatli ve şuurlu bulunmaktır. Bütün hallerde takva esas alınmalıdır.

Böyle bir duygu ve halin sonuçları ise, yüce kitabımızda: ALLAH Teâlâ'nın dostluğu, ilahî övgü, ALLAH Teâlâ'nın yardımına ulaşmak, sıkıntılardan kurtulmak ve beklenmedik yerlerden rızka kavuşmak, amellerin ıslahı ve günahların bağışlanması, ilahî muhabbet, ALLAH

1) Buhari, İman: 28, Leyletü'l-Kadr: 1, Savm: 6; Müslim, Sıyam: 3, 20, Müsafirin:175; Ebu Davud, Ramazan: 1, Savm: 57; Tirmizi, Savm 1, Cennet: 4; Nesai, Sıyam: 39; İbn-i Mace, İkame:173; Sıyam:2, 33; Darimi, Savm:44, A.b.Hanbel, 2/232

2) A'la sûresi: 14-15

3) Tirmizi, Birr: 55, No: 1987

Teâlâ katında makbuliyet, ölüm anında müjde, cehennemden kurtuluş ve nihayet cennette temelli mutluluğu buluş olarak belirtilmektedir.

ALLAH Teâlâ'nın, gazabından sakındırması ve Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in: **"Nerede ve nasıl olursan ol, ALLAH Teâlâ'ya karşı saygılı bulun"** tavsiyesi, Müslümanları bu güzel sonuçlara davet etmektedir. Böylece Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), Mü'minleri: **"...Gerçekten ALLAH Teâlâ, üzerinizde gözetleyicidir."**⁴ âyet-i kerimesinin mânâsına uygun davranmaya çağırılmış olmaktadır. Zaten takva, onun tabii sonucu ilahi murakebe altında olduğu bilinci ile hareket etmekten ibaret değil miydi?

2- İşlenen haramların ardından hemen tevbe-istiğfar etmek, iyilik yapmak.

Takva, günah işlemeye, günah işlemek takva sahibi olmaya engel olmadığı için, insanlık gereği işlenecek günahların peşinden iyilik yapmak, o hata ve günahın sonuçlarını ve hatta bizzat günahın kendisini ortadan kaldırmak gerekmektedir. Zira ALLAH Teâlâ, iyiliklerin kötülükleri giderdiğini⁵ ve hatta iyiliklere tebdil ettiğini⁶ haber vermiştir.

Bu da murakabe şuurunun olumlu bir başka neticesidir. İyiliğin hatayı iyiliğe dönüştürmesi veya hiç değilse, kötülüğün sonuçlarının ortadan kaldırılması, hiç hata işlememesinin mümkün olmadığı dünyamızda, kötülüklerle karşı müsamahasız olmayı öngörmek ve öğütlemek demektir. Günahların ve kötülüklerin tortularını, işlenen iyiliklerle dezenfekte edebilmek gerçekten çok büyük bir imkan ve şanstır.

Hayır vesilesiyle ALLAH Teâlâ'nın günahı yok etmesi, hem kişinin kalbinden günahın lekesini silmesi, hem de kişinin amel defterinin günah sayfasından, günahı silmesi şeklinde gerçekleşir. Kişinin her ikisine de ihtiyacı var. Çünkü günahlardan hasıl olan lekeler çoğalarak kalbi tamamen kaplayıp karartabilir.

Mü'min büyük-küçük bütün günahı ciddiye alıp, tevbe, istiğfar, sadaka ve namaz gibi amellerle ondan kurtulma ve temizlenme gayretinde olmalıdır. Unutulmamalı ki: **"Her bir günah içinde, küfre giden bir yol vardır.** Şu hadis-i şerif ile dikkatinizi çekmek istiyorum.

Ebu Hureyre (Radiyallahü Anh)'dan rivayete göre Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu: **"Mü'min bir kul; bir hata yaptığı, bir günah işlediği zaman kalbine siyah bir nokta, siyah bir iz vurulur, işlenir. Eğer kul, o hatayı, o günahı işlemekten el çeker, kendini uzaklaştırır, istiğfar eder ve tevbe ederse kalbi, o iz pasından cilâlanır, parlatılır, leke silinir. Eğer bunu yapmayarak günahı işlemeye dönerse, hatalara devam ederse, o siyah nokta arttırılır, büyütülür. Öyle ki bütün kalbini kaplar, istilâ eder. İşte ALLAH Teâlâ'nın:**

4) Nisa Sûresi:1

5) Bak. Hûd Sûresi:114

6) Bak. Furkan sûresi: 70

"Hayır! Gerçek öyle değil. Bilâkis, onların kazanmakta oldukları, işleye geldikleri günahlar, haramlar kalplerini kirletmiş, paslandırmıştır."⁷ **Âyet-i kerimesinde zikrettiği "Rân" budur."**⁸

Bu Mutaffifin sûresi, 14. Ayet-i Kerime kafirler hakkındadır. Ancak Mü'min kişi günah işlemek suretiyle kalbinin kararması ve günah işlemeye devam etmesi yüzünden kalbinin kararmasının fazlalaşması bakımından kâfirlere benzer.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bu ayet-i kerimeyi Mü'minlere okumuş ki, Mü'minler günahları çoğaltmaktan sakınsınlar ve kâfirlerin kalpleri karardığı gibi onların kalpleri de kararmasın. Bunun içindir ki: **Günahlar küfrün postasıdır, denilmiştir.**

Farzları terketmek, haramları işlemek neticesinde oluşan günahlar, üst üste gelerek kalbi körletir ve onu öldürür. Kul farzları terkeder, haramları işler, neticede günahlar kalbini kuşatır ve her tarafını kaplar. Kulun kalbi, insanın eline benzer. Kul, her günah işledikçe bir parmağı kapanır. Böylece günah işlemeye devam ettikçe bütün parmaklar kapanır ve üzeri mühürlenir. O kalpler, o günahları alışkanlık haline getire getire, pas tutmuş aynalar gibi körlenmiş, kararmıştır da artık göz-termez olmuşlardır.

Yazı öğrenmek isteyen, yazı yazdıkça yeteneği artar. İlerleye ilerleye o derece yetenek kazanır ki bakmadan dahi yazı yazabilir. İşte psikolojik durum da böyledir. Yapılan işlerin, ruh üzerinde değişik etkileri olur. Meselâ herhangi bir günahı sürekli işleyenlerin kalplerinde o günahın yeteneği oluşur. Günah, seni ALLAH Teâlâ'dan başka şeyle uğraştırandır. Seni ALLAH Teâlâ'dan başka şeylerle uğraştıran her şey karanlıktır, lekedir.

Demek ki bütün günahlar karanlıktır, kalbi karartır. Kalpte bu yeteneği oluşturan amellerden her birinin, bu yeteneğin oluşmasında bir katkısı vardır. **"İnsan, her günah işledikçe kalpte siyah bir nokta oluşur, böyle böyle kalb kapkara olur."**

Oluşan yeteneklerin kimi kuvvetli, kimi zayıf olduğundan bu kararmanın da derecesi ayrı ayrıdır. Kimi günah kalbe reyn yani pas, leke olur, kimi kalbin üstünü mühürlüyor, kimi de kalbi kilitler, kapatır.

Zikredilen hadis-i şerifte Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) tevbe ve istiğfarın ehemmiyetini çok güzel bir teşbih yani benzetme ile anlatmaktadır. Kasıtlı ve kasıtsız olarak işlenen her bir hata, her bir günah, ruhta siyah bir leke meydana getirmektedir. Günahlar arttıkça bu lekeler çoğalmakta ve temiz yerler azalmaktadır.

Günahlardan uzaklaşmak, lekenin artmasını önler ise de tevbe ederek, mevcutların da silinmesi, o pasların yeniden cilalanması gerekmektedir. Günahın lekesi tıpkı ayna veya kılıç üzerindeki bir kir veya kağıt üzerine

7) Mutaffifin sûresi: 14

8) Tirmizi, Tefsir, No: 3334, İbn-i Mace, Zühd: 29, Ahmed b. Hanbel, 2/297

düşen bir mürekkep damlası gibi barizdir. Bu leke işlenen günahın cinsine ve miktarına göre muhtelif büyüklüktedir. **“Kalp tıpkı, bembeyaz ve tertemiz bir elbise, günah da bu beyaz elbiseye isabet eden siyah bir leke gibidir. İster istemez bu leke elbiseyi çirkinleştirecektir. Günah karşısında insan bundan farksızdır.”**

Günahtan hasıl olan lekenin kalbi kaplaması, kalbteki nurun sönmesi, basiretin kapanması demektir. Kalpteki bu fitri nur sönüp basiret körleşince, kişi, artık günahı günah olarak göremez, hayrı da hayır bilemez.

3- İnsanlarla güzel geçinmek: Ahlâkî olgunluğun ve murakabe şuurunun günlük hayattaki ve beşerî ilişkilerdeki sonucu olmaktadır. Bu uygulamanın ölçüsü de Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) tarafından, başkalarının kendisine yapmasını istemediğini onlara yapmamak şeklinde belirtilmiştir.

İnsanlara güzel ahlâkla muamele çok farklı şekillerde olabilir, yerine göre tatlı dil, güler yüz, müsamaha, bağışlama, kusurlarını görmeme, hatasını yüzüne vurmama, ayıbını teşhir etmeme, eza ve cefasına katlanma, iltifat, hediye vs. Bunu yapabilen, hem dünyada hem ahirette mükafaatını görecektir. Dünyada felah, başarı, sıhhat, takdir ve sevgi, ahirette Cenâb-ı Hakk'ın mağfiretine mazhariyetle necat ve kurtuluş. Bu iki hadis-i şeriften öğrendiklerimiz:

1- İyilikler, kötülükleri ya büsbütün ortadan kaldırmak ya da iyiliğe dönüştürmek suretiyle yok eder.

2- Güler yüz göstermek, zarar vermemek, iyiliklerin yaygınlaşmasına gayret etmek ve kendisine yapılmasını istemediğini başkalarına yapmamak, insanlarla güzel geçinmek demektir.

3- Takva ya da ALLAH Teâlâ'ya karşı saygılı olmak, Müslümanı her türlü kötülüklerden koruyacak üstün bir meziyettir.

4- Her yer ve şartta ALLAH Teâlâ'ya karşı saygılı olmak, murakabe şuurunun göstergesidir.

Yukarıda zikredilen, A'lâ suresi, 14 ve 15. Ayet-i celilesinden, insanların felaha ermesinin başlıca üç şeye bağlı olduğu güzelce anlaşılmaktadır. Bu üçü de; Tezekki yani iyice temizlemek, arınmak, ALLAH Teâlâ'yı zikretmek ve namaz kılmaktır.

Tezekki'den maksat: İnkâr ve isyandan arınmak, ALLAH Teâlâ'nın emrettiklerini tutup yasaklarından kaçınmaktır. Şirkten, kötü ahlâktan temizlenmek, ALLAH Teâlâ'nın Resûlü'ne indirdiği hükümlere tabi olmaktır. Salih amelleri yapmaktır. Zekâtı, fitreyi vermektir. Küfürden, batıl inançlardan uzaklaşmaktır.

Şüphesiz ki, gerçek arınma, her türlü maddi ve manevi kirlilerden, lekelerden sıyrılp kalbi ve vicdanı, duygu ve düşüncüyü berraklaştırıp tertemiz tutmaktır. Böylesine kapsamlı ve anlamlı bir arınmanın mükâfatı ise, Cennette ebedî mutluluğa erişmektir.

Hakiki imân, kalbi her türlü şirkten, inkârdan, şüphe ve nifaktan boşaltıp arındırır ve orayı ilahî tecellinin

aynası haline getirip feyiz ve rahmet kaynağı kılar. Hiç şüphe yok ki, insan aslında düzgün bir tabiata sahiptir. Uluhiyet fikrini kavramıştır. Artık insana, bu düzgün tabiatına aykırı bir harekette bulunması, kötü inanç ve ahlâkla kendini kirletmesi hiç yakışır mı?

İnsan, kendisini batıl inançlardan temizlemeye çalışmalı, ahlâkını da düzeltmeye gayret göstermelidir. Kimi insanlar derler ki: Ahlâk denilen ruhi melekeler, yaratılıştan gelmektedir; bunları değiştirmek mümkün değildir. Fakat bu fikir doğru değildir. Ahlâk; ister yaratılıştan gelsin ve ister kimilerin dediği gibi insandaki gelişimin neticesi veya kabiliyetinin bir eseri olsun herhalde düzeltilmesi mümkündür.

Düşünmelidir ki, bir takım vahşi hayvanlar bile terbiyenin tesiriyle adeta tabiatlarını değiştiriyorlar ve evcil hayvanlar arasına giriyorlar. Bir takım yabancı bitkiler dahi terbiye sayesinde başka bir renk ve canlılık ile bahçelerimizi süslüyorlar.

Yine bazı adi taş parçaları da kapkara bir halde iken yapılan işlemler sayesinde parlıyor. Birer pırlanta ve elmas olarak gözlerimizi kamaştırıyor. Öyleyse en seçkin varlık olan insanın ahlâkı niçin düzelmeye müsait olmasın?

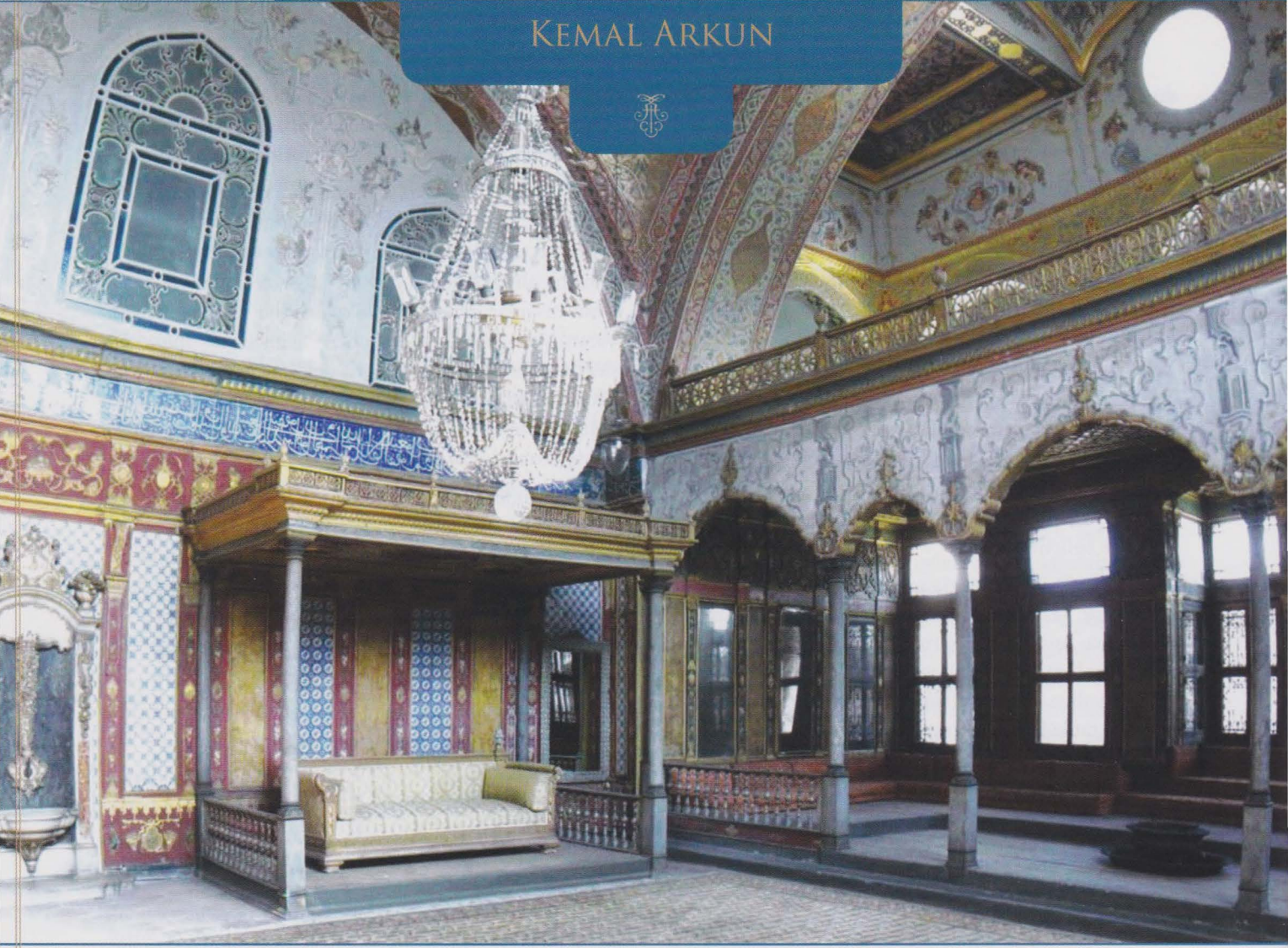
İnsanların ahlâkı değişebilir. Çirkin huyları güzel huylara değiştirmeye **“tehzibi ahlâk”** denir. Bu değiştirme, mümkündür. Mümkün olmasaydı, Nebiyyi Zışan Efendimiz: **“Ahlâkınızı güzelleştiriniz.”** diye emretmezdi.

Nefisleriyle mücadele eden bir nice zatların ne güzel huylar kazandıkları daima görülmektedir. Riyazet, terbiye; hayvanlara, otlara, çiçeklere, hatta taşlara tesir edip dururken insanlara tesir etmez mi?. **“Huy canın altındadır, can çıkmadıkça huy çıkmaz”** sözü her yönüyle doğru değildir. Gerçi bazı huyları değiştirmek güçtür. Fakat imkansız değildir. Tedavi sayesinde bazı hastalıklar, tesirsiz bir hale geldiği gibi, terbiye ve mücadele sayesinde de bazı huylar, hiç olmazsa tesirini gösteremez bir hale gelir, güzel huyların karşısında siner, kalır.

İnsan güzel inanca ve güzel ahlaka sahip olmalıdır ki, hem dünyada hem de ahirette felaha ve kurtuluşa erişebilsin. Bu da kuru laf ile değil, dinin talimatı gereğince ciddi bir şekilde çalışmakla elde edilir. Bir zat ne güzel demiştir: **“Kurtulmak istiyorsun. Ama kurtuluş yolundan gitmiyorsun. Gemi kuru yerde yüzmez bilmiyor musun?”**

Gerekeni yapmak ve doğru yolu takip etmek lazımdır. Dolayısıyla selamet ve saadet sahiline kavuşmak isteyenler, hak dine, üstün ahlaka sarılmalı ve bunların gösterdiği yoldan ayrılmamalıdır.

Yapmış olduğumuz ibadet ve taatlerimizin kabulünü, şu geri kalan ömrümüzü kamil iman ve o iman gereği olan salih amelle birlikte sıhhat, afiyet ve ferahlık içerisinde geçirilmesini ve daha birçok Ramazan'lara, bayramlara kavuşmamızı Cenâb-ı Hakk'tan dua ve niyaz ederiz.

HAREM-İ HÜMÂYUN

Osmanlı'ya düşman olan mihrakların en fazla saldırdığı ve akla gelmedik iftiralar uydurduğu kurumların başında Harem-i Hümayun gelmektedir. Bu kurumun işle-
yiş sisteminden dahi haberi olmadığı halde sırf ehli-
sünnet düşmanlığından dolayı Osmanlı Devletini altı
asır dünyanın tartışmasız gücü yapan Harem-i Hü-
mayun nedir? TV dizilerinde sunulduğu gibi alelade
bir mekan mıdır? Aşağıda arz edeceğimiz makalemizi
okuduktan sonra buna siz sevgili okuyucularımız
karar vereceksiniz.

Harem-i Hümayun; Sarayda; pâdişâhın annesi, ha-
nımları, çocukları, hizmetçi câriyeler ve hadım ağala-
rının kaldığı kısım. Asıl adı Dârüsseâdedir. Pâdişâhın
sarayından başka diğer saray ve konaklarda büyükçe,
evlerde de küçük odalar hâlinde kadınlara mahsus ha-
rem denen bir kısım vardı. Haremin kelime mânâsı,
girilmesi yasak olan ve saygı duyulan yer demek idi.
Bu bölüme yakın akraba olmayan erkekler giremezdi.
Erkeklerle âid olan bölüme selâmlık denirdi.

Haremin târihi çok eskilere uzanır. İslâmiyet gel-
dikten sonra kendine has bir hüviyet kazanan harem,
İslâmiyet'in tesettür ve benzeri emirlerine uygun bir
şekil almıştır. Harem, Resûlullah Efendimiz (*Sallallahû
Aleyhi ve Sellem*) ve hulefâ-i râşidîn devirlerinden sonra
Emevîler, Abbasîler, Selçuklular ile diğer İslâm devlet-
leri ve nihayet Osmanlı saraylarında daha teferruatlı
ve teşkilâtli bir hâle gelmiştir.

Osmanlı Devleti'nin gelişmesine paralel olarak,
pâdişâhların oturduğu saraylar da büyümüşü. Bur-
sa'daki mütevazı Osmanlı sarayına karşılık, Edirne'de
daha teşkilâtli saraylar yapılmıştı. Fâtih'in İstanbul'u
fethinden sonra ise, bugünkü Bâyezid'de üniversite-
nin bulunduğu sahada bir saray yaptırıldı. Daha sonra
bu sarayın yerine Sarayburnu'nda bugünkü Topka-
pı Sarayı yapılmıştır. Fetihten sonra Harem, üçüncü
Murâd'a kadar eski sarayda, Dolmabahçe Sarayı yapı-
lıncaya kadar da Topkapı Sarayı'nda idi.

Topkapı Sarayı'nda harem-i hümayûnun giriş
kapısı Kubbealtı'nın arkasına düşer. Buraya Araba

kapısı denir. Kapıdan sonra dolaplı kubbe denilen yere girilir. Buranın çevresi dolaplarla çevrilidir. Buradan fıskiyeli avlu veya fıskiyeli şadırvan denen dikdörtgen avluya çıkılır. Avlunun sağında kule kapısı, solunda ise perde kapısı vardır. Perde kapısından sonra dar sokağa benzeyen bir geçit başlar. Haremağalarına mahsus hamam ile kızlarağası köşkü buradadır. Daha ileride harem ağalarına mahsus dâireler, şehzâdeler mektebi, baş muhasip ağa ve baş hazinedâr ağa dâireleri yer alır. Haremağaları dâiresi bir çok oda ve koğuştan meydana gelmiştir.

Şehzâdeler mektebinde pâdişâhın çocukları, yeğenleri ve amca oğulları eğitim görürlerdi. Burada ders görenler küçük yaştakiler olup, yetişkinlere hocaları dâirelerine giderek özel ders verirlerdi. Salon ve koridorları süslü ve güzel olan Şehzâdeler mektebinin duvarları altın yıldızlı nakışlarla ve müzeyyen çinilerle kaplı idi.

Şehzâdeler mektebi geçildikten sonra ileride sağda bulunan kuşhane kapısından girilince, harem ağalarının nöbet tuttıkları yere gelinirdi. Haremle ilgisi olanlar bu kapıdan girip çıkarlardı. Buranın sağ tarafında uzun bir koridor olup, buraya altınyol denilirdi. Burası Hırka-i saâdet dâiresine kadar uzardı. Ortadaki kapı, Vâlide Sultan taşlığına açılırdı. Solda câriyeler dâiresine âid olan üçüncü bir kapı daha vardı.

Bu alana harem ağalarının nöbet yeri denilirdi. Burada harem ağaları sıra ile nöbet tutarlardı. Haremin dış ile ilgisini bunlar sağarlardı. Harem-i hümayûnun bu iç kesiminde sırasıyla, çeşmeli sofa denilen yer, hünkâr sofası, hünkâr hamamı, vâlide sultan dâiresi, asma bahçe ve daha bir kaç tane pâdişâh odası yer alır. Harem-i hümayûnda ayrıca bir kaç tane de mescid yer almaktadır.

Netice itibariyle harem; salon, oda, koridor, hol, sofa ve taşlıkla dolu idi.

Harem-i hümayûnda pâdişâh, pâdişâh zevceleri, çocukları, hânedân üyelerinden bâzı akrabaları yanında yüzlerce görevli yaşamaktaydı.

Osmanlı hareminin en yüksek makamı vâlide sultanlıktı. Dolayısıyla haremin fahrî başı pâdişâhın annesi idi. Haremde hünkâr sofasından sonra en geniş dâire de vâlide sultanınki idi. Vâlide sultanın geniş bir câriye (hizmet gören) kadrosu vardı. Haremi, hazinedar usta vasıtasıyla idare ederdi. Bütün kadınlar, sultanlar, ustalar ve câriyeler kendisinden çekinirler ve sayarlardı. Haremdeki bütün işler onun emriyle yapılırdı.

Haremde vâlide sultandan sonra söz sahibi kadın efendidir. Osmanlı pâdişâhlarının kadınlarına genel olarak kadın-kadın efendi denilirdi. Pâdişâhın ilk

hanımına başkadın denirdi. Başkadın diğerlerine göre üstündü. Dâiresinde hizmet eden câriyeler ve kalfaları diğerlerinden fazla olurdu. Pâdişâhın hanımlarına on altıncı yüzyıldan itibaren haseki de denilmeye başlanmıştı.

Başlangıcından itibaren pâdişâhların evlilikleri hususiyet arzeder. İlk Osmanlı pâdişâhları, on altıncı asır başlarına kadar, etrafındaki Anadolu beylerinin, Bizans İmparatoru'nun, Sırp ve Bulgar krallarının kızlarıyla evlendiler. Bunlarla evlenmeleri hissi olmayıp, akrabalık yoluyla kuvvetlenmek veya mirâs yoluyla toprak elde etmek gibi siyâsî maksadlı idi.

Nitekim Germiyanogullarından Yıldırım'a gelen gelen Devlet Hâtun'la bu beylik topraklarından bir kısmı da çeyiz olarak verilmişti. Yıldırım'ın ve ikinci Murâd'ın Sırp prensesi olan zevceleri meşhûrdur. Bunların Sırbistan'daki Osmanlı siyâsetinin desteklenmesi hususunda büyük rolleri olmuştur. Hattâ, Fâtih Sultan Mehmed Han, vâlidem diye hitâb ettiği Sırp üvey annesinden Balkanlardaki siyâsî meselelerde çok faydalanmıştır. Bununla beraber on altıncı yüzyıl ortalarına kadar pâdişâhların bu hanımları yanında câriyelerden de zevceleri vardı. Ancak Kânûn'den itibaren etrafta pâdişâhların evleneceği hükümdar ve krallık aileleri kalmadığı veya lüzum görülmediğinden, bâzı istisnaları dışında artık daimî olarak câriyelerle evlenme usûlü devam etmiştir. İslâm hukukuna göre hür kadınlarla olan evlilikteki tahdîd, câriyelerle evlilikte konulmamıştır. Buna rağmen pâdişâhların câriyelerle evliliği de hep mahdûd (sınırlı) kalmıştır. Söylenildiği gibi pâdişâhların yüzlerce câriye ile evlilik yaptığı doğru değildir. Hattâ on altıncı yüzyıl sonuna kadar ömürleri seferlerde geçen pâdişâhların, normal harem hayâtını yaşayabildikleri bile söylenemez.

Bunlardan başka Pâdişâhların tanınmış ve asil bir ailenin kızıyla evlenme imkânları olduğu hâlde, bâzı mahzurlarından dolayı bu evliliği tercih etmişlerdir. Pâdişâhın annesi veya zevcesi tarafından İstanbul'da veya taşrada akrabasının bulunması mahzurlu idi. Zamanla ana tarafından akrabalar saraya dolacak, şahsî ve siyâsî birtakım isteklerde buluncaklar, arzuları yerine getirilmeyenler, pâdişâh ile akrabalığına güvenerek birtakım entrikalara teşebbüs edecekler, neticede, o devir Avrupa devletlerinde olduğu gibi, kanlı hâdiseler yüzünden devlet güvenliği sarsılabilecekti.

Pâdişâhların haremdeki diğer aile ferdleri şunlardır:

SULTANLAR

Osmanlıların ilk devirlerinde, pâdişâh kızlarına Selçuklularda olduğu gibi, hâtûn deniliyordu. Fâtih

devrinden sonra sultan denildi. Osmanlı pâdişâhları kızlarına daha çok Ayşe Hadîce, Fatma, Esmâ, Emine gibi isimler veriyorlardı. Erkek evlâda sultan tâbiri isimden önce konulduğu hâlde, kızlarda, isimden sonra konuluyordu. Ayşe Sultan, Fatma Sultan gibi. Sultan tâbiri yalnız olarak söylendiğinde de kız evlâd anlaşılmaktaydı.

Sultanlar doğar doğmaz kendisine bir dâire ayırır, emrine dadı, süt nine, kalfa ve câriyeler verilir. Çocuğun eğitimiyle kendi anneleri, dadı ve kalfaları uğraşır. Sultanlar okuma çağına gelince, derse merasimle başlarlardı. Ekseriyetle merasimlere pâdişâh da katılır ve Besmeleyi bizzat kendisi çektirirdi. Bundan sonra husûsî hocalar tarafından okutulurlardı. Sultanların Kur'ân-ı kerîmi doğru okumaları hususunda ehemmiyetle durulurdu. Sultanlara Kur'ân-ı kerîmden sonra lüzumlu olan dînî ve dünyevî bilgiler de öğretilirdi.

ŞEHZÂDELER

Osmanlı hânedânının erkek çocuklarına şehzâde denirdi. 5-6 yaşına geldiklerinde kendilerine hoca tâyin edilerek törenle derse başlarlardı. İlk dersi şeyhülislâm verirdi. Sonra husûsî hocalar okuturdu.

Haremde hizmet veren halk iki gruba ayrılır.

1- Hârem Ağaları ve Dârüssaâde Ağası

Daha önceki İslâm devletleri saraylarında olduğu gibi, Osmanlılarda da zenci hadım ağaları vardı. Bunlar harem-i hümayûn denilen saray dâiresinin (kadınlar kısmının) hizmet ve muhafazasında bulunurlardı. Bundan dolayı kendilerine harem ağası denilirdi.

Esir tüccarları; Mısır, Habeşistan ve Orta Afrika'ya kadar giderler, türlü yollarla elde ettikleri zenci çocuklarını hadım ettirdikten sonra; Mısır, İstanbul başta olmak üzere diğer Akdeniz limanlarında satarlardı. Atâ Efendi, hadım ağalarının harem hizmetine ilk defa ikinci Murâd zamanında alındığını kaydeder. Bundan sonra hareme alınan zenci hadımlardan bir ocak kuruldu ve buna ağalar ocağı adı verildi. Ağalar ocağına alınan zenci çocukları kendilerinden daha büyük zenci hadım ağalarınca sıkı bir disiplin altında yetiştirilirdi. Enderûn mektebinde olduğu gibi, bunlara İslâmî bilgiler, sarayın ve haremın usûl ve âdabı, nazârî ve tatbikî olarak öğretilir, saray kültürü ile yoğrulurlardı.

Belli bir yaşa kadar eğitildikten sonra hadım zenci çocukları haremdeki şehzâdeler, kadın efendiler ve sultanların hizmetine verilirler, bunların yanında bir çeşit staj yaparlardı.

Saray dışından evlenen sultanların ve hânedân üyelerinin saraylarına da hadımağaları bu ocaktan

gönderilirdi. Sabah-akşam harem-i hümayûn kapılarını kilitlemek, kapıda nöbet beklemek, girip-çıkanları kontrol etmek, arabalara refakat etmek, doktorlarla beraber girip-çıkma, hâriçten hiç kimseyi içeriye bırakmamak hadım ağalarının başlıca görevleri idi.

Harem-i hümayûna ilk giren zenci ağaları en aşağı ünvanla hizmete başlarlardı. Sonra sıra ile acemi ağalığı, nöbet kalfası olurlar, daha sonra ortanca hasıllı veya hasırlı olup, on ikinci hasıllıdan en eskisi terfi edince yayla başı gulâmı, sonra yeni saray başı kapı gulâmı olurdu. Bunlar bir takım dereceler daha katettikten sonra, dârüssaâde ağalığına çıkarlardı.

Kızlar ağası diye de bilinen dârüssaâde ağası, Osmanlı sarayının ve bütün enderûn ve harem-i hümayûn ağalarının en büyüğü idi. Derece itibariyle sadrâzam ve şeyhülislâmdan sonra gelirlerdi. Harem-i hümayûnun korunması ve pâdişâhın husûsî hizmetlerine kadar pek çok hizmet görürdü. 1532'ye kadar kızlarağası ak hadım ağalarından seçilirken, bu târihten itibaren devamlı olarak zenci hadım ağalarından seçildi. Emri altında harem-i hümayûn hizmetinde istihdam edilen zenci hadım ağaları vardı. Zenci hadım ağaları derecelerine göre bâbüssaâde ağasından sonra vâlide sultan ağası, şehzâdelerin muhafızı olan şehzâdeler ağası, vâlide sultan hazinesiyile onun odasındaki kadınlara nezâret eden hazinedar ağa ve yine vâlide sultanın şeker, şerbet vesâiresine bakan kiler ağası, büyük odadaki kadınların nâzırı büyük oda ağası ve küçük odanın nâzırı küçük oda ağası, kadınlar dâiresinin baş kapıcısı başkapı ağası gelmektedir.

Bâbüssaâdeyi bekleyen harem ağaları beyaz olup, bunlara ak hadım ağaları adı verilir. 1582 yılına kadar bâbüssaâde ağası bunlardan seçilirdi. Ak hadım ağaları, Osmanlı sarayına önceleri Macar, Alman ve Slavlardan getirilen esirlerden alınarak istihdam ediliyordu. Daha sonraları Gürcü, Ermeni ve Çerkezlerden de satın alınmak yoluyla sağlandı.

Bâbüssaâdeyi bekleyen ak ağaların en önemli görevi; pâdişâhın mâbeyn dâireleri ile harem dâiresini korumaktı. Bunun için ilgililerden başka hiç kimseyi bâbüssaâdeden içeri sokmazlardı. Sarayın en iyi korunan kapısı burası idi. Ak ağalar bâbüssaâdenin karşısında yer alan odada yatıp kalkarlar ve haremın iç kısmına kat'iyen sokulmazlardı.

Ak hadım ağaları derecelerine göre sırasıyla; kapı ağası, saray-ı cedîd ağası, saray kethüdası, başkapı gulâmı, ikinci kapı gulâmı idi. Ak hadım ağaları arasında dışarı devlet hizmetine çıkarak vezirlik ve sadrâzamlık eden pek çok kimse vardır. Nitekim Hadım Sinân Paşa, Hadım Ali Paşa, Hadım Süleymân Paşa ve Hadım Gürcü Mehmed Paşa bunlardandır.

CÂRİYELER

Haremdeki ikinci hizmet grubunu câriyeler meydana getirmektedir. Câriyeler bilgi, kabiliyet ve belirli vasıfları hâiz olmalarına göre harem teşkilâtı içerisinde çeşitli derecelere ve hattâ pâdişâh hanımlığına kadar yükselbilirdi.

Harem-i hümayûnda çalışan câriyeler yaptıkları işe göre isimler alırlardı. Bunlar derecelerine göre şu şekildedir:

USTALAR:

Harem teşkilâtında câriyelerin yükselebileceği en üstün makamdır. Harem-i hümayûndaki bütün câriyelerin âmiri ve en nüfuzlusu ise kâhya kadın idi. Bunun amirlik alâmeti olarak elinde gümüş kaplı bir değnek ile hünkâr dairesindeki muhtelif eşyayı mühürlemek için yanında mühr-i hümayûn vardı. Pâdişâhın kadınları bile ona hürmet gösterirlerdi. Kâhya kadın, kızların terbiyesine ve usûle muhalif bir harekette bulunmalarına dikkat eder, kendilerine sarayda nasıl yaşamak lâzım geldiğini ihtar edip öğretirdi. Kâhya kadının muavinine hazinedar usta derlerdi. Bu usta, hükümdarın elbiselerine ve harem-i hümayûn levâzımâtına bakardı.

Ustalar değişik hizmetler görürlerdi. Pâdişâhın sofraya hizmetini görenlere Çâşnigir usta, çamaşırlarını yıkayanlara çamaşırcı usta, pâdişâhın eline su döken iprikdâr, traş takımlarına bakana berber usta, kahvesini yapana kahveci usta, pâdişâhın kilerine ve kiler takımlarına bakana kilerci usta denirdi. Hükümdara şerbet ve meyve sunulacağı zaman, bu görevi, kilerci usta, yardımcıları olan câriyelerle birlikte yapardı.

Bunlardan başka harem genel hizmetleri ile uğraşan ustalar da olup, yaptıkları işlere göre isim alırlardı.

VEKİL USTA:

Hazinedar usta adına haremdeki bütün câriyeleri o idare eder, başlarında bulunup, gerekli emirleri veririrdi.

KETHÜDA USTA:

Harem genel teşrifâtçısıdır. Bayramlarda, düğünlerde, doğumlarda yapılan bütün merasim ve toplantıları idare ederdi. Bu sebeple kethüda; câriye ve kalfaların en görgülü ve kabiliyetlileri idiler.

Pâdişâh ve hânedân mensuplarına nasıl muamele edileceğini kethüda usta öğretirdi.

HASTALAR USTASI:

Haremde hasta câriyelere bakarlardı. Yardımcıları, hastalar kethüdaları idi.

KALFALAR:

Acemilik derecesini bitiren câriyeler kalfa olurlardı. Makam bakımından ustalardan sonra gelirler.

Kalfalar, kabiliyet ve gerekli vasıfları hâiz olmalarına göre, vâlide sultan, kadın efendi, şehzâde ve sultanların dâirelerinde hizmet ederlerdi. Eskiliklerine göre büyük, ortanca ve küçük kalfa olmak üzere üçe ayrılırlardı.

Bunlar, buldukları dâirelerin işlerini emrindeki kalfalar ve câriyelerle görürlerdi. Ustalar gibi, harem genel hizmetlerinde de bulunan kalfaların hemen hepsi okur yazardı. Kalfalar beraberlerindeki câriyelerle bir haftalık harem nöbeti tutarlardı. Harem genel hünkâr sofasında yatsıdan sabaha kadar oturup, ikişer-üçer bütün dâirelerin bahçelerini dolaşırlardı. Bunlara nöbetçi kalfalar denirdi. Gece bir kaza ve hastalık olursa, hemen baş kâtibeye haber verirlerdi.

Perşembe günü bütün dâireleri temizlerlerdi ki buna Perşembe hizmeti denirdi. Cuma günü nöbeti diğer kalfaya teslim ederlerdi.

Yine bir hafta süre ile aş nöbeti tutarlardı. Her dâirenin kalfası yanındaki câriyelerle getirilen yemekleri içeriye alırlar ve kurulu sofralara dağıtırlardı. Sofraları temizleme ve kapları yıkama işi acemi câriyelere âitti.

Sarayda temizliğe çok dikkat edilirdi. Her ay başında haremde genel temizlik yapılırdı. Ortanca kalfadan gençler, bütün sofaları, koridorları, merdivenleri, hamamları, bodrum katını hep beraber temizlerlerdi. Her tarafı ve ince Mısır hasırlarını sabun köpüğü sererek temizlerlerdi.

Sarayın en ağır ve zor işlerini, güçlü, kuvvetli oldukları için zenci câriyeler yaparlardı. Bunlar; sarayın duvarlarını temizlemek, sofaları silip süpürmek, sofalardaki yastıkları onarmak ve korumak, mangalları parlatmak ve bakmak, câmilerdeki halı, kilim ve hasırları temizlemek, şerbet ve pilavın hazırlanmasına yardım etmek gibi işleri yaparlardı.

Haremde diğer kadın hizmetçiler şunlardır:

EBE:

Doğum işlerine bakardı.

DÂYE:

Pâdişâhın kızlarına veya şehzâdelerine süt emzirmek için tutulan kadın ve câriyelerden olurdu.

Dâyenin asıl ailelerden olmasına bilhassa dikkat edilirdi. Câriyelerden olanlar ise, umumiyetle kalfa derecesinde olurlardı. Pâdişâhlar dâyelerine pek hürmet gösterirlerdi.

DADI:

Pâdişâhın çocuklarına bakan câriye ve kadınlardı. Ayşe Sultan, dadısını şöyle anlatır:

“Beni büyük bir îtinâ, şefkat ve muhabbetle giydirir, her işimi yapardı. Ben de onu öper; “Benim cici dadıcığım” derdim. O da bana “Bir taneciğim, melek sultânım” derdi”.

Yabancı erkeklerden sakınmak ve gizlilik esas olduğundan, mecbur kalmadıkça esas görevliler dışında saray haremlerine kimse alınmazdı. Bu husus Harem-i Hümayunun değişmez kuralıydı. Osmanlı Haremi için “erkek sinek bile giremez tabiri Avrupa’da bile meşhurdu” Saray hekîmi, tâmirâtçı gibi kimselerin dışında, ne sadrâzam, ne vezirler ne diğer saray personeli, ne de büyükelçiler, Osmanlı sarayı haremine giremezlerdi. Bunlar ise iş îcâbı girdiklerinde, bina ve mefruşattan başka bir şey görmezler ve kadınlara asla rastlamazlardı.

Türk ve yabancı devlet adamlarına yemekler, ikrâmlar, toplantı ve huzura kabuller hep harem dışında olurdu.

Topkapı Sarayı’nın üçüncü yerinde inşâ olunan harem-i hümayûn kalın duvarları çevresinde harem ağaları ve diğer ocakların daireleriyle geçilmesi imkânsız bir bütünlük arz eder. Bu sebeple harem-i hümayûnda geçen günlük hayat hakkında bilinenler pek mahdûd ve sınırlı kalmaktadır. Harem hakkında dışa sızabilecek malûmat harem ağaları veya içeride yaşayan kadınlardan elde edilebilir. Fakat târihî hakikatlerden de anlaşılıyor ki, ne haremde çıkarılarak evlendirilenler, ne de harem ağaları, harem mahremiyetine gömülen haber ve malûmatı dışarıya sızdırmamışlar, görüp işittiklerini içlerine hapsetmişler ve onlarla birlikte âhirete göçmüşlerdir. Gizli olarak saraya girebilmek istenirse, Ayasofya tarafından uç, deniz tarafından ise bir çok has bahçeyi geçmek îcâb ederdi ki, bu da mümkün değildi.

Dolayısıyla bâzı ecnebî ve onların hayranı olan bâzı yerli yazarların haremi gördüm diyerek kendi şahsî düşünceleri ve fikirlerini kaleme alarak yazdıkları eserler tamâmiyle hayâl mahsûlüdür. Çünkü Türkiye’yi ziyaret eden yabancıların çoğunun Türkçe bilmemeleri

azınlıklarla görüşüp onlardan edindikleri bilgileri en ufak tenkid süzgecinden bile geçirmeden kitaplarına yazmaları onları fahiş hatâlar yapmaya sürüklemiştir. Değil Türk kadınları, erkekleriyle bile konuşamayan ve anlayamayan yabancı seyyah ve ressamların, Osmanlı hakkında verdikleri hükümler ve yazdıkları kitaplar, o kadar indî ve kafadan yazılmıştır ki, bunları düzeltmek için düzineler dolusu kitap yazmak îcâb eder. Nitekim ciddî bâzı batılı tarihçiler dahi saray kapılarının çok sıkı korunduğunu ve kapıdakilerin haberi olmadan hiç bir kimsenin haremde bulunduğu kısma giremeyeceğini yazmaktadırlar.

Harem teşkilâtı içerisinde, pâdişâhın kadın ve kızları, harem görevlileri ve bunların vazîfeleri, harem-i hümayûndaki teşrifât ve usûlleri ile ilgili bilgiler doğru olarak ancak hânedânın bir nevî husûsî arşivi olan Topkapı Sarayı Arşivi ile Başbakanlık Arşivi’ndeki belgelerden öğrenilebilmektedir. Harem-i hümayûna âid olarak bu belgelere dayanmayan bütün bilgiler şüphe ile karşılanmalıdır.

Harem içerisinde görevli olan hadım ağaları belli ölçüler içerisinde hareket ederlerdi. Bunlar kadın efendi ve kızlarıyla konuştuklarında, ya kapı aralığından veya araya perde asmak suretiyle görüşmek zorundaydılar. Kazara sultânın veya kadınların yüzünü açık görseller başlarını yere eğmek, hareme girerken “Destur” diye bağırarak ve orada bulunan câriyeleri uyarmak mecbûriyetindeydiler.

Haremde yaşayan kadınların serbest bir şekilde bahçelerde, mesirelerde eğlenmelerine halvet denirdi. Kapalı havalarda pâdişâh; kadınları, sultanları ve oğulları ile görüşmek isterse onları dâiresine çağırır, konuşur ve görüşürdü. Pâdişâhın aile efradının hepsi veya bir bölümü ile yaptığı bu toplantıya muhtasar halvet adı verilirdi.

Bir de hasbahçede yapılan halvetler vardı. Pâdişâh halvet yapılacağını bir hatt-ı hümayûnla bildirir ve rahatsız edilmemesini emrederdi. Hasbahçenin bâzı yerlerinde devamlı olarak halvet sokakları ile perdeleli bulunurdu. Halvet günü üçüncü avlu tamâmiyle boşalır, bahçenin görülebilecek yerleri halvet bezleri ile örtülürdü. Bahçede kadınların ve câriyelerin dolaşacağı yollar üzerine ve etrafına çadırlar kurulurdu. Bunlardan başka oturulacak, namaz kılınacak, eğlenilecek ve yemek yenilecek çadırlar da kurulurdu. Bu gelenek, saltanatın kaldırılmasına kadar devam etmiştir.

Baharlarda ve yaz aylarında zaman zaman hasbahçe ve saray dışındaki gezi yerlerine de gidilirdi. Fakat harem halkı çok kalabalık olduğundan gruplara ayrılırlar ve gezi yerlerine nöbetleşe giderlerdi. Geziye çıkılmadan önce gidilecek yerlere çadırlar gönderilirdi. Baş ve ikinci kâtibe, gezintinin nereye yapılacağını ve

hangi câriyelerin bu geziye katılacaklarını haremde ilân ederlerdi. Herkes en güzel elbiselerini giyer, gi-dişe hazırlanırdı. Geziye katılacak kadınlar, sultanlar ondan sonra ustalar, kalfalar ve câriyeler arabalarına binerler, haremden göç yerine hareket ederlerdi.

Kafilenin önünde ve yanlarında atları üzerinde harem ağaları bulunurdu. Arabalarının perdeleri yarıya kadar indirilirdi. Kafiye ağır bir yürüyüşle gezi yerine varır, harem halkı arabalarından iner, hazırlanmış olan çadırlarına girerlerdi. Yeşil renkli çadırların ağaçlar, çiçekler ve yeşillikler arasında bulunması etrafa ayrı bir görünüş verir, gönüllere ferahlık getirirdi. Harem burada akşama kadar eğlenir, türlü oyunlar ve eğlencelerden sonra saraya dönerlerdi.

Haremde dinî günler ve geceler çok değişik bir havada geçerdi. Ramazandan bir hafta önce hazırlık başlar, temizlik yapılırdı. Ramazân ayında saray ve haremde yaşayanların hepsi oruç tutarlar ve hatim indirirlerdi.

Ramazanın ilk gecesi bütün dâirelerin sofalarına kafesler kurular, seccadeler yayılır ve topluca namaz kılınırdı. Teravih namazından sahura kadar dâirelerde türlü eğlence ve sohbetler yapılırdı, gecenin tatlı geçmesine çalışılırdı.

Sarayın harem dâiresi Ramazan'da adetâ câmi hâline girer, herkes ibâdet ve tâatle vakit geçirir, vâazlar verilirdi. Akşam topla beraber önce akşam namazı kılınır, sonra zezem-i şeriflerle oruç bozulur, çeşit çeşit iftar yemekleri yenir, buzlu limonatalar, şuruplar içilirdi.

Pâdişâh, devlet erkânını iftara çağırıldığı gibi, kadınefendi ve sultanlar da haremden bulunan öbür kadınları iftara çağırırlardı.

Ramazân'ın on beşinde, başta pâdişâh olmak üzere şehzâdeler, sultanlar, kadınefendiler ustalar, kalfalar ve câriyeler hırka-i saadet dâirelerini ziyaret ederlerdi. Kandil ve bayram günlerinde de harem halkının aynı şekilde çeşitli merasimler tertipledikleri olurdu.

Sâir zamanlarda haremden yaşayanlar günlerini vazifeleri dışında ibâdet etmekle ve okumakla geçirirlerdi.

KİMSEYE SEN DİYE HİTÂB ETMEZDİ

Sultan İkinci Abdülhamîd Han'ın kızlarından Ayşe Osmanoğlu, Hâtıralarım isimli kitabında babasının kendi terbiyeleri üzerinde itinâ ile durmasını şu sözleriyle ifâde ediyor. Bu ifâdeler aynı zamanda pâdişâhın haremden kızları ile olan ilgi ve alâkası için de güzel bir nümüne teşkil etmektedir.

“Babam işleri hafif olduğu zaman, haremlerinden ve kızlarından kimi isterse haber gönderip çağırır, onlarla görüşürdü. Gerek haremlerinin, gerekse kızlarının resmî işlere karışmasını asla istemezdi. Terbiyemiz hususuna pek dikkat ederdi.

En küçük kusurlarımızı dahi hoş görmez, kendisiyle yüz göz etmezdi. Bir kusurumuzu gördüğü, hissettiği zaman bizlere bir şey söylemez, analarımıza haber gönderirdi. Huzurunda ne suretle konuşacağımızı, nasıl hareket edeceğimizi biz de pek iyi bilirdik.

Çok sâde giyinmemizi isterdi. Cicili bicili şeyler giymemizi istemezdi. Yakalarımız hafif açık olabilirdi. Fakat kollarımız tamâmiyle kapalı idi.

El işaretleriyle, yüksek sesle konuşmamızı istemezdi. Dâima sakin ve nâzik hareketli olmamıza dikkat ederdi. Büyüklerimize, annelerimize, kardeşlerimize, dâima saygılı davranmamızı, önlerine geçmeyip sıramızı muhafaza etmemizi ister, şımarıklıktan hiç hoşlanmazdı.

Kimseye “Sen” diye hitap etmediği gibi, câriyelerine bile “Getiriniz” ve “Götürünüz” gibi nazikâne şekilde emir verirdi. Bizlere ya “Kızım” veya “Sultan” diye hitâb ederdi.

Kadınlara da pek saygılı muamelede bulunurdu. “Başkadın” yahut “Baş ikbâl” şeklinde haber gönderir ve çağırırdı.”³⁴

1) Osmanlı Devleti'nin Saray Teşkilâtı (Uzunçarşılı); sh. 110-150

2) Germiyanogulları Târîhi (M. Ç. Varlık, Erzurum-1974)

3) Büyük Türkiye Târîhi; cild-8, sh. 243, 246

4) Harem (Çağatay Uluçay) sh. 13, 20, 25, 41, 58, 67, 75, 148, 150, 162, 163,

5) Babam Abdülhamîd (Ayşe Osmanoğlu); sh. 85, 87, 117

6) Nâimâ Târîhi; cild-6, sh. 63, 64

7) Abdurrahmân Şeref, Topkapı Sarayı (T.O.E.M. I, İstanbul 1329); sh. 465, 475

8) Saray Hâtıraları (Safiye Ünüvar, İstanbul-1964); sh. 14, 27, 28, 50, 72

9) Târîh-i Enderûn (M. Atâ Bey)

10) Hayâtımın Acı ve Tatlı Günleri (Şâdiye Osmanoğlu)

11) Ulu çınarın Kökleri Orhan Gazi Kemal Arkun

ORUÇ 70 DAKİKA UZUN MU TUTTURULDU?

Bu memlekette, seneden seneye her Ramazan ayında belli kesimler tarafından Müslümanların zihinlerini bulandırmak için ne icap ediyorsa yapılır. Her sene İslâmî bir mesele ortaya atılıp bu vesileyle dinî kitaplara uymayan şeyler söylenir. Buradaki gaye Müslümanların zihinleri bulandırmak, İslam dini ve İslâmî meseleler hakkında zihinlerde şüpheler doğurmaktır.

Bu iş için bazı ilâhiyatçılar ise zaten adeta sıradadır. Bakarsınız bir sene “Türkçe ibâdet yapılır mı yapılmaz mı?” meselesi ortaya atılıyor, ikinci sene “Teravîh namazı aslında 8 rek’attır ama 20 rek’at kıldırıyorlar. Aslında böyle bir namaz bile yoktur” deniliyor, başka bir sene “Bilmem şu kadar dakika fazla oruç tutturarak insanları boşu boşuna fazladan aç bırakıyorlar” deniliyor.

Şu yok bu yok derken, inşallah sonunda İslam dini diye bir din yok denilmez.

Ortaya atılan bahsettiğimiz meselelerin bütün Müslümanlar tarafından kabul edilip edilmemesi onlar için pek mühim değildir. İslama pamuk ipliğiyle bağlı olan ve ibâdetlerine pek dikkat etmeyen Müslümanları kandırabilirlerse onlar için yeter.

Böyle olunca zaten Müslümanların bir kısmı onların söylediklerine inanıyor, bir kısmı tereddütte kalıyor, bir kısmı da hiç inanmayıp “Müslümanlık 1400 senedir anlaşılammış da 14 asır sonra gerçek Müslümanlığı bunlar mı öğretecek!” deyip geçiyor. Geçiyor da böylece halk da birkaç parçaya ayrılmış oluyor. Onlar da zaten bunu mu istiyorlar nedir? Yoksa böylece gayelerine ulaşmış mı oluyorlar?

Ama onlar için yine de durmak yok, kandırmaya devam. “Türkçe ibâdet” tutmazsa “Teravîh” meselesini o da tutmazsa “Fazladan oruç” meselesini ortaya atıyorlar.

“Orucu uzun tutturma” meselesi geçen Ramazan ayında ortaya atılmıştı, bu sene tekrar ele alındı. Bunu ortaya atan İstanbul İlahiyat Fakültesi Profesörlerinden Abdülaziz Bayındır, ona destek olanlar da Ali Rıza Demircan ve Süleyman Ateş gibi kimseler. Televizyon kanalları da işin körükçüleri.

Bir zamanlar Ankara İlahiyat’ın profesörlerinden Hüseyin Atay “Güneş doğana kadar sahur yemeği yenilir” diyordu. Bay Bayındır ondan insafılı çıktı. O güneş doğmadan biraz önce yeyip içmeyi kestiriyor. Sadece “Müslümanlara 70 dakika daha uzun oruç tutturuyorlar” diyor.

Ona göre doğrusu neymiş?

İmsaktan sonra 70 dakika daha yenilip içilebilirmiş. Kendisi senelerdir böyle yapıyormuş.

Öyleyse buyursun 70 dakika daha yani ortalık ağarana kadar yeyip içsin diyelim ama o öyle demiyor. Kendisi zaten böyle yapıyor da halkın da kendisi gibi yapmasını istiyor.

Ama bu böyyük İlahiyat profesörü bir taktik hatası yaptı. Biraz acele etti. Oysa bizim dilimize düşmemek için, hiçbir kitaba uymayan böyle sözleri söylemeden önce kendi içinde şööyle bir ölçüp biçip ondan sonra konuşmalıydı? Öyle yapmadığı için ne yazık ki mahcup olacak.

Ona sorarsanız, “**Mahcup olacak ne yaptım ki? Benim ortaya attığım ilmî bir meseledir**” diyecek.

Biz de ona diyoruz ki, “**Madem ortada böyle mühim bir mesele vardı da bu zamana kadar niye beklediniz?**”

Keşke biraz temkinli olsaydınız da biz de size Arifan okuyucuları önünde oruç ayında mahcûbiyet şerbeti içirmeye mecbur olmasaydık. Ama artık mecburuz, çünkü siz bu mahcûbiyeti fazlasıyla hak ettiniz.

Öyleyse mahcûbiyet başlayor.

Sayın profesöre soralım:

Geçen sene siz de destekçiniz Ali Rıza Demircan da orucun 55 dakika uzun tutturulduğunu söylüyorsunuz. Bu sene ne oldu da 70 dakikaya çıktı? Bu fark gelecek sene kaç dakika olacak? Güneş doğana kadar yenilip içilebilir mi diyeceksiniz?

Hani taa Rusyalara gittiğinizi, bilmem nerelerde gözlem yaptığınızı söylüyordunuz. Bu sözde gözlemlerinizin neticesinde, orucun kaç dakika uzun tutturulduğunu tespit etmişsiniz.

15 dakika fark ortada. Demek ki pek de iyi tespit edememişsiniz. İlminizin de gözlemlerinizin de geçerliliği demek ki bir sorulukmuş. Bir fiskelikmiş.

Nedir bu bir sene önce 55 dakika bir sene sonra 70 dakika meselesi? Mîrim adeta tutarsızlık kumkumasısınız.

Siz bir zaman da İstanbul Müftülüğü Fetva makamında idiniz. O zaman sorulan sorulara, Arapça kitaplardan cevap veremiyor, Ömer Nasuhi Bilmen’in Türkçe **Büyük İslam İlmihali**’ne bakarak cevaplar veriyordunuz. Şimdi kalkmış o zaman verdiğiniz cevaplara taban tabana zıt şeyler söylüyorsunuz.

Şimdi söylediklerinizden de ileride vazgeçmeyeceğinizi garanti ne?

Bugün ak dediğinize yarın kara demekte hiç mi hiç mahzur görmüyorsunuz mâşallah.

Bitmedi... Bekleyin bekleyin; daha yaşayacağınız başka mahcûbiyetler var.

Şimdi, 26 sene önce yazdığımız bir meselenin tam tersini söyleyebiliyor, üstelik söylerken hiç de kekelemiyorsunuz.

Korkarım şimdi benden bunun bir de pişkin pişkin isbatını istersiniz. Öyleyse buyurun:

1986 senesinde Altınoluk Dergisi’ne yazdığımız bir yazıda, **Oruçla İlgili Bazı Fikhî Hükümler** başlığı altında şunları yazmıştınız:

“**ORUÇ TUTAMAYACAK OLANLAR**

A) Âdetli ve loğusa olanlar

Bir kadın Ramazanda gündüzün âdet görmeye başlasa veya çocuk doğursa, orucu bozulmuş olur. Artık âdet ve lohusalık günlerinde oruç tutması câiz olmaz.”

Kaynak: Altınoluk Dergisi, sene 1986 Mayıs, sayı 003, sayfa: 021.

Bu sözler size aittir ve üstelik bunu acemiliğinizde değil profesör olarak yazmışsınız.

Yazdığınız işte şu:

“**Artık âdet ve lohusalık günlerinde oruç tutması câiz olmaz.”**

Yazdığınız doğru olmaya doğru da şimdi kalkmış bu doğrunun tam tersini söylüyor yani yanlış konuşuyorsunuz. Üstüne üstlük, âdetli kadınların oruç tutmalarının câiz olmadığını söyleyenleri yani sizin o zaman yazdığınının aynısını söyleyenleri bugün şöyle suçluyorsunuz:

“**Âdetli kadın için ne deniyor? Ramazanda oruç tutmak haramdır. Sen Allah’ın emrettiği zamanda kadına diyorsun ki oruç tutman haramdır. Görüyor musunuz bozulmaları? Helali haramı koyan kimdir? Allah Teâlâ. Peki Peygamberimiz’in böyle bir sözü var mı?**”

Biz de size şunu soralım: İslam fikhî 1986’da başka, 2012’de başka mıdır? Her 26 senede bir hükümler mi değişiyor? Yoksa değişen İslâmî meseleler değil de siz misiniz?

Siz de bana şöyle cevap verirseniz haklısınız:

“**Ali Bey! Siz hangi 26 seneden bahsediyorsunuz? Değil 26 sene, İslâmî meseleler seneden seneye bile değişir. Baksana, ben geçen sene orucun 55 dakika daha uzun tutturulduğunu söylüyordum, bu sene 70 dakika diyorum. Gördünüz mü değişikliği?**”

İşte bu söze “**Pes artık**” demekten başka çare yok.

Ama devirdiğiniz çamların sonu gelmiyor ki...

Size göre Hanefî âlimleri de Şâfiî âlimleri de yanılıyor. Tek doğru sizin sözlerinizde. Meselâ, “**Hanefî mezhebinde olan bir kimsenin bir yeri kanasa abdesti bozulmaz**” diyorsunuz. Hanefî fikhını kabul etmemekle kalmıyor, hızınızı alamayıp “**Şâfiî mezhebinde olan birisinin de kadına dokunmakla abdestinin bozulmayacağını**” söylüyorsunuz.

Yine bununla da kalmayarak, “**Mukallidin mezhebi olmaz**” diyerek insanları mezhepsizliğe yönlendiriyorsunuz.

Ey zehî cehl içre zat!

Bırakın başkalarının mezhepli olup olmadıklarını da lütfen söyleyin bana:

Siz kendiniz nesiniz? Mukallit misiniz, müctehid mi?

Bir mezhebe mensup musunuz yoksa mezhepsiz misiniz?

İnsanları ibâdete teşvik ettiğinize hiç şahit olmadık ama namaz kılmalarına pekâlâ engel oluyorsunuz. Tesbih namazının aslı astarı olmadığını, hadislerde tesbih namazından bahsedilmediğini ve bu namazın kılınmasına ihtiyaç olmadığını rahatça söyleyebiliyorsunuz.

İsrâ sûresinin ilk âyetinde, Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in Mekke'deki Mescid-i Haram'dan Kudüs'teki Mescid-i Aksâ'ya götürüldüğü açıkça beyan edildiği halde, **"Bunun aslı astarı yok, doğrudan 7. kat semaya çıkmıştır"** diyerek Kudüs'e götürülmediğini söylemeniz ve Mirac yolculuğunu anlatan hadis-i şerefleri bir çırpıda inkâr etmeniz de gerçekten insanın ağzını hayretten açık bırakıyor.

Ben esasen konuyu güneşin doğuş ve batışına yani 55 veya 70 dakika meselesine getirmek istiyorum.

63 sene önce 1949'da da Ramazan ayı böyle sıcak günlere denk gelmişti. Geceler kısa olduğundan teravihten sonra uyunacak vakit az olup sabah işe gitmek zor olduğundan, halk, (imsak vaktinin güneşin doğmasına doğru değil de) yatsı vaktinin biraz önceye alınıp alınamayacağı hakkında sorular soruyordu.

O zaman **Diyanet İşleri Başkanlığı** bu meseleyi ilmi bir şekilde ele almıştı. O çalışmanın bir özetini sunmak istiyorum.

O zaman şunlar sorulmuştu:

1- Yatsı namazı biraz önceye alınamaz mı?

Cevap: İmsak ve namaz vakitleri güneşin doğuş ve batışına göre tesbit edilir. Meselâ gündüz aydınlığının son buluşu ile yatsı, başlayışı ile sabah, güneşin yükselmesinin son bulup batıya yönelmesiyle öğle, ayakta dimdik duran adamın gölgesinin öğledeki gölgesinden kendi boyunun bir veya iki misli uzamasıyla ikindi, (asrı evvel ve sâni) vakitleri girer. Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) zamanında namaz vakitleri böyle basitçe bir gözlemlerle takdir edilirdi.

Yatsı vaktinin ayrıntılarına gelince: Kur'anı Kerim'de **"Gece girdiği vakitte namaz kılınız"** buyrulmuşsa da bu ifade açık değildir. Bu kapalılığı Peygamberimiz iki defa olarak şöyle izah buyurmuşlardır:

"Şafak kırmızılıktır; kaybolunca yatsı namazı kılınır».

Bu hadise, Dârü Kutnî hadisi denir.

Diğeri de beş vaktin başlangıç ve bitimini bildiren hadistir ki yatsıya ait olan kısmı şöyledir:

"Yatsının başlangıcı ufuk kaybolduğu vakittir."

(Ayrı bir nakilde «Ufuk siyahlandığı vakittir» şeklindedir ki evvelkinin aynısıdır).

Bu hadise de A'meş hadisi denir.

Güneşin batmasından sonra batı ufkunda gökyüzünün açık olduğu yerlerde bir kırmızılık meydana gelir. Bu renk

yavaş yavaş zayıflar, inceler, bir an gelir ki fark edilmez olur. Arkasından hafif sarımsı bir renkten sonra gayet hafif bir beyazlık olur ve onun sonunda koyu bir siyahlık çöker.

* * *

İmam Mâlik, İmam Şafiî, İmam Ahmed b. Hanbel, Davudi Zahirî ve İmameyn (İmam Ebû Yusuf ve İmam Muhammed)in icthadlarında yatsı vaktinin girişi, Dârü Kutnî hadisine yani batıda kırmızılığın kaybolmasına göre redir.

Hanefî imamlarının çoğu bu görüştedir. İşâ-i evvel / ilk yatsı dediğimiz vakit, bu icthada göre olan yatsı vaktidir.

İmam-ı A'zam ve İmam Züfer'in icthadı ise A'meş hadisi üzerinedir.

Hanefî âlimlerinin yine birçok âlim ve müteahhirin âlimlerinden İbni Nüceym bu icthad üzerine fetva vermiş, Osmanlı fıkıh âlimlerinden birçokları da yine bu icthadı benimsemişlerdir. Bu icthada göre, ufuktaki kırmızılık kaybolunca işâ-i sani / ikinci yatsı vakti de girmiş olur.

Memleketimizde, öteden beri halka kolaylık olmak üzere imameynin icthadı kabul edilmiş ve vaktin girdiğini ilân eden ezanlar işâ-i evvele göre okuna gelmiştir.

* * *

Yukarıdaki sorunun cevabına geçebiliriz.

"Yatsı vaktini biraz önceye alamaz mıyız?" demek, ya **"Yatsı vaktini kırmızılığın kaybolmasından önceye alamaz mıyız yani vakit girmeden girdi kabul edemez miyiz?"** demektir yahut kırmızılığın kaybolmasını hesap eden ilim adamlarının hesap usullerinde şüphe etmek demektir. (Aynen bunun gibi, *imsak vaktini 55 veya 70 dakika daha uzatmalıyız demek ise gece bittiği halde sahur yemeği yemeye devam etmeliyiz demektir.*)

Yatsı vaktinin biraz önceye alınması isteğinde deniliyor ki:

Yaz günlerinde yatsı, akşam namazından iki saat sonraya kadar gecikiyor. Teravih kılınıp camiden çıkılması ise gece yarısına yaklaşıyor. Böyle olunca sahura kadar iki buçuk saatten fazla uyunulmuyor. Oysa çiftçilerin güneş doğarken tarlada işlerinin başında bulunmaya mecbur olmaları ve beş saat kadar uyku ile yakıcı güneş karşısında oruçlu-oruçlu çalışmaları icap ediyor.

Dinde güçlük değil kolaylık esas olduğundan bu güçlüğü hafifletmek için yatsının hiç olmazsa akşamdan bir buçuk saat sonra kılınması için dinî ve ilmi bir çözüm aranmalıdır.

Devamla diyorlar ki: Memleketin birçok yerlerinde, meselâ Kayseri gibi çok ulemâ yetiştirmiş olan yerlerde yatsı namazı yaz-kış öteden beri akşamdan bir buçuk saat sonra kılınmaktadır. Bunun her halde bir dayanağı vardır.

Cevap: Buna dinen imkân yoktur. Yatsı vakti ya batıdaki kızılığın veya ondan on beş yirmi dakika sonra gelen beyazılığın kaybolmasıyla girer. Yatsı vakti zaten kızılığın kaybolmasına göre kabul edilmiş, dolayısıyla zaten kolaylık üzerine karar alınmıştır.

Yatsı vaktinin kırmızılığın kaybolmasından önce gir-
diğine dair, Resûlullah ve sahâbîlere ait herhangi bir söz
veya fiil olmadığı gibi, müctehitlere ve fıkıh âlimlerine ait
her hangi bir söz veya fiil de yoktur.

Peygamberimiz'in "Kolaylaştırın, güçleştirmeyim"
buyurması ise, âyet veya hadisle açıkça bildirilmeyen
içtihadî meselelere ve Allah'ın emrini zorlaştıranlara aittir.

**2- Vakitler Müslümanlığın ilk zamanlarında nasıl
tâyin edilirdi?**

**Hesapla tâyin usulü ne vakit başlamıştır? Din
âlimleri hesapla vakit tâyinini uygun bulmuşlar mıdır?**

**Bir kimse, insanların kullandığı vakte uymayıp da
Peygamberimiz zamanında yapıldığı gibi vakti kendi
ictihad ve araştırmasıyla hesaplayıp ona göre hareket
etse caiz olur mu?**

Cevap: Asr-ı Saadette ve Hicrî ikinci ve üçüncü asrın
ilk yarısına kadar her yerde bütün namaz vakitleri gibi
yatsı da müşâhede ve tahminle takdir edilirdi. Bu konuda
müezzinlerin tecrübesi olduğundan, Müslümanlar ezanın
okunmasıyla vaktin girmiş olduğuna itimat ederler, mes-
cit bulunmayan yerlerde de mecbûren tahminlerine göre
namazlarını kılarlardı.

Bugün vaktin doğru tespit edilebilmesi için şu şartlar
bulunmalıdır:

- a- Hava gayet berrak olmalı.
- b- Bulunulan yerin rakımı yüksek olmalı.
- c- Havasının rutubet derecesi düşük olmalı.
- d- Bilhassa iklimi kara iklimi olmalı.
- e- Hava rüzgârlı olmamalı.
- f- Kişinin gözü kuvvetli olmalı.

Bu şartlar bulunmalı ki bilhassa yatsı ve **imsak vakit-
leri** doğruya en yakın bir şekilde takdir edilebilsin.

Bu şartları bilmeden hatta hiç birini ele almadan, in-
sanları bir yere toplayıp, "Bakın, bakın! Doğuda hiç ay-
dınlık var mı?" diyerek, onları imsaktan 70 dakika son-
raya kadar sahur yemeği yemeye devam eden Abdülaziz
Bayındır'ın, İslâmî meselelerde ne kadar hassas(!) olduğun-
u varın siz hesap edin.

Biz esas meselemize gelelim.

Vakitler, Hicrî üçüncü asra kadar yukarıda anlatıldığı
şekilde araştırılıp takdir ediliyordu.

Öte taraftan, Bağdat merkez olmak üzere bütün Müs-
lümanlar arasında ikinci asrın ortalarında astronomi ve
hesap ilmi yayılmaya başlamış, yetişen âlimler açıkları
rasathanelerde namaz vakitlerini daha net olarak tesbite
girişmişler ve araştırmaya ilmi bir şekil vermişlerdir.

Bu rasathaneler yukarıdaki şartlara sahip olduğu gibi
bu işle meşgul olan âlimler de gerekli şartlara sahip bu-
lunuyorlardı. Bu ilim sahipleri senenin değişik zaman-
larında yaptıkları gözlemlerle hâdiseleri sabit bir hesaba
bağlamağa çalışmışlardır.

Değişik yerlerde uzun müddet yapılan araştırmalar
neticesinde, her yerde ve her zamanda, güneşin battığı

yerdeki kızarıklığın kaybolmasının, güneşin ufku altında
on yedi derece inişinde olduğunu tespit etmişlerdir.

Şafaktaki beyazlığın kaybolmasıyla, **İMSAK VAKTİ
OLAN FECRİN DOĞMASININ YANI TAN YERİNİN
AĞARMASININ İSE ON DOKUZ DERECEDE MEY-
DANA GELDİĞİNİ TESPİT ETMİŞLERDİR.**

Sonra gelen rasat âlimleri de bu tespiti tasdik edip
üzerinde ısrarla durarak 17 ve 19 dereceler üzerinde fikir
birliğine varmışlardır.

Bu mesele bugünkü imkânlarla daha doğru ve daha
sihhatli olarak tetkik edilebilirse de İstanbul ufkunda ara-
nılan şartlar bulunmadığından Kandilli Rasathanesinde
maalesef bu hususta hiçbir tetkik yapılmamıştır.

Değerli okuyucular, Abdülaziz Bayındır'ın kulakları
çınlasın, bu sözler bana ait değil, eski Kandilli Rasathane
Müdürü Prof. Fatin Gökmen'e aittir.

Fatin Gökmen devam ediyor:

Bugünkü hey'et, şafak ve fecir hâdiselerinin her ikisini
birden 18 derece üzerine tesbit eylemektedir.

Değerli okuyucular dikkatinizi çekerim. Fatin Bey bir-
kaç satır yukarıda 17 ve 19 derecelerden bahsediyordu.
Burada da 18 derece diyor. Yani tam bir denge vaziyeti.

Yoksa Abdülaziz Bayındır gibi bu dereceyi indirdikçe
indirip de imsaktan sonra 70 dakika daha yeyip-içebilirsiniz
diyerek milletin orucunu ifsat etmiyordu.

Söz yine Fatin Gökmen'de: Namaz vakitleri memleket
ve mevsimlere göre hesapla tâyin edilmeğe ve büyük ihtim-
alle Halife Me'mun zamanından sonra Bağdat'ta ezanlar-
ın buna göre okunmasına başlanılmıştır. Yine o zaman-
larda büyük camiler için vakitleri hesaplamakla vazifeli
vakit uzmanlığı müessesesi tesis edilmiştir.

Daha sonralar bilhassa memleketimizde rubu' tahtası
kullanılmağa başlanmış, yazma Müneccimbaşı takvimle-
riyle ve ruzname/günlük denilen tomar şeklindeki yüz se-
nelik takvimlerle bildirilmeye devam edilmeye gelmiştir.

Namaz vakitlerinin geçirdiği safhalar özetle böyledir.

* * *

Takvimlerdeki namaz vakitleri hesapla yani ilmî de-
lillere dayanarak hesap ediliyor. Şahsî araştırmada ise en
azından zan ve şüphe vardır. Bu iki delil karşılaştınca elbet-
te ki ilmî delil tercih edilir.

Dolayısıyla, bir kimse takvimdeki bir vakte zıt olarak
kendi araştırmasıyla bulduğu vakti tercih edemez, takvim
ile amel etmesi lâzımdır.

Osmanlı zamanında Meşihate bağlı bir Başmünc-
cimlik vazifesi vardı. Her sene resmî bir takvim neşreder,
diğer takvim çıkarıcılar namaz vakitlerini ya doğru olarak
hesap ederler veya ona uyarlardı.

Değerli okuyucular! Bu makalemizde verdiğimiz
teknik bilgilerin kaynağı, eski **Konya Milletvekili ve eski
Rasathane Müdürü Prof. Fatin Gökmen'in**, Sebülre-
şad Dergisi 3. cild 61. sayısındaki **Namaz vakitleri hak-
kında sorulan suallere cevap** başlıklı makalesidir.

*“O’nu ilk gören, heybetinden ürperirdi.
Birlikte bulunup O’nu tanıyan, O’nu severdi.”*

Müslim: 325

ALLAHU TEÂLÂ'NIN BÜTÜN DİNÎ VE DÜNYEVÎ FAZİLETLERİ EFENDİMİZ (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'DE TOPLAMASI

PEYGAMBER (SALLALLAHU ALEYHİ VE SELLEM)'İN KEMAL VE CEMAL SIFATLARI

Kemal ve cemal hasletlerinden zikrettiklerimiz böyle olunca; içimizden birini bunlardan biriyle veya ikisiyle şereflenmiş bulduğumuzda, bu ya neseb bakımından veya güzellik bakımından, kuvvet, ilim, hilm, şecaat veya cömertlik bakımından her asırda böyle biri bulunsa, onun kadri büyük görülür, ismiyle darb-ı mesel yapılır, şu vasfı ve büyüklüğü kalplerde yerleşir. (Cömert Hatem, adil Nuşirevan, cengaver Amr v.s. gibi.)

Halbuki bu kişi, uzun asırlar önce yaşamış ve kemikleri dağılmış çürümüş (kendisinden eser kalmamış.)

Peki şu sayılamayacak kadar çok olan, söz ile tabir edilemeyen, çalışmakla ve çarelerle elde edilemeyip, ancak yüce olan Mevla Teâlâ'nın tahsis etmesiyle elde edilebilen nübüvvet ve risaletin, dostluk ve muhabbetin, kendine seçmesi, İsrâ ve ru'yet, yakınlık ve kurbîyyet, vahiy, şefaât ve vesile, fazilet ve yüksek derece, makamı Mahmud, Burak ve Mi'raç, kırmızı ve siyaha gönderilme, Peygamberlere namaz kıldırarak, peygamberler ve ümmetleri arasında şahadet, Âdemoğularının Efendisi olmak, hamd sancağını eline almak, müjdeci

ve korkutucu olmak, Arş'ın sahibi yanında makamı olmak, emanet ve hidayet, aemlere rahmet olmak, rıza ve istediklerinin verilmesi, Havzu Kevser, sözünün dinlenilmesi, nimetin üzerine tamamlanması, gelmiş geçmiş bütün (hataların) affedilmesi, göğsünün genişletilmesi, üzerindeki yükünün kaldırılması, zikrinin yüceltilmesi, yardımın yüceliği, sekinetin inmesi, meleklerle kuvvetlendirilmesi, kitap, hikmet, Seb'u-l Mesani ve Büyük Kur'anın verilmesi, ümmetinin temizlenmesi, Allah' (Celle Celaluhu)a daveti, Allah (Celle Celaluhu) ve meleklerin üzerine salat etmesi, Allah (Celle Celaluhu)'ın kendisine gösterdiği şekilde insanlar arasında hükmetmesi, ümmetinden ağır yüklerin meşakkatlerin indirilmesi, ismi üzerine yemin, duasına icabet, cansız maddeler ve hayvanlarla konuşması, ölüleri diriltmesi, sağırı işittirmesi, parmakları arasından suyun fışkırması, azı çoğaltması, ayı yarması, güneşi geri döndürmesi, eşyayı başka hale dönüştürmesi, korku ile yardım edilmesi, gabya muttali olması, bulutların gölgelemesi, taşların tesbihi, hastalık ve acıları dindirmesi, insanlardan korunması gibi saymak isteyenin sayamayacağı; ancak bunları verip ihsan edenin (kendinden başka ilah olmayan Allahu

Teâlâ'nın) sayabileceği kadar çok olan vasıfların tamamını kendinde toplayan Zat hakkında ne dersin!

O'nun için ahiret yurdunda hazırladığı kıymetli menziller, kudsi dereceler, saadet mertebeleri, cennet ve cemali ki; bunları düşünenin anlamakta akılları durur, fehimleri hayrette kalır.

PEYGAMBER (SALLALLAHU ALEYHİ VE SELLEM)'İN YARATILIŞINDAKİ SIFATLAR

Allah (*Celle Celaluhu*) sana ikram etsin ey muhatap! Şayet dersen; şu zikrettiğin cümle ile, Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)'in bütün insanlar üzerine kadrinin yüceliğinde, mahal bakımından hepsinden azametli olduğunda, güzellikler ve fazilette herkesten daha mükemmel olduğunda kesinlikle bir gizlilik yok. Muhakkak kemal vasıflarının zikrinde öyle güzel bir yola gittin ki (Ey Musannif!), Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)'in vasıflarının tafsiline de vakıf olma şevki arzusu beni kapladı...

Allah, benim ve senin kalbini nurlandırсын, benim ve senin keremli Nebi'ye olan sevgimizi kat kat artırsın, (ey muhatap) bil ki; sen çalışmakla elde edilemeyen şu kemal vasıflarına baktığın, yaratılış karakterini tetkik ettiğin zaman, O'nu bütün şu vasıfları toplayıcı, değişik güzellikleri kuşatıcı olduğunu, bu haberleri nakledenler arasında ihtilaf olmadığını, bilakis bazılarının kesinlik (tevatür) mertebesinde olduğunu görürsün.

Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)'in sureti ve güzelliği, güzellikte azalarının uygunluğuna gelirse; muhakkak sahih ve meşhur haberler bu hususta çoktur.

Ali, Enes ibni Malik, ebu Hureyre, Bera' ibni Azib, mü'minlerin annesi Aişe, ibni ebi Hale, ebi Cuheyfe, Cebir ibni Semurete, Ümmü Ma'bed, ibni Abbas, Muarriz ibni Muaykib, Ebi Tufeyl, Adda' bin Halid, Hureym bin Fatik, Hakim bin Hızam ve diğerlerinin rivayetlerinden olan kesin haberlere göre; Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)'in rengi parlaktı, göz bebeği siyah, gözü büyük, göz akı kırmızımsı idi. Kirpikleri uzun, kaşlarının arası açık ve kavisli, burnunu ortası hafifçe yüksek, dişlerinin arası seyrek, yüzü yuvarlağımsı, alını geniş, sık sakalı göğsünü doldururdu. Karnı ve göğsü aynı hizada, göğsü geniş, omuzları iri, kemikleri kalın, pazuları ve baldırları iri ve kuvvetli, avuçları ve ayakları geniş, parmakları uzun, bedeninden açık olan yerleri parlak, göğsünden göbeğine kadar ince bir hat gibi kıllı, boyu ne aşırı uzun nede çok kısa olmayıp orta halde idi. Bununla beraber, uzunluğa nispet edilen biri O'nunla yürürse, Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) ondan uzun görünürdü. Saçları dalgalı, tebessüm ederek dişlerini gösterince, (dişleri) şimşek gibi parlardı, bulut (dolu) gibi beyaz ve safi idi. Konuştuğu vakitte ön dişlerinden nur fışkırdı.

Boyun bakımından insanların en güzeliydi, yağlı ve etli değildi, ne de bedenine bitişik (kısa) ve zayıf değildi.

Bera' ibni Azib (*Radiyallahu Anh*) der ki: Kırmızı hulle (elbise) içinde, yan taraflarından (kulak memelerine

kadar) sarkan saç, Resulullah'tan (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) daha güzel olanı görmedim.¹

Ebu Hureyre (*Radiyallahu Anh*) der ki: Resulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)'den daha güzel bir şey görmedim. Sanki güneş yüzünde seyrederdi. Güldüğü vakitte nuru duvarları aydınlatırdı.

Cabir bin Semure'ye birisi şöyle dedi: Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)'in yüzü kılıç gibi miydi? (Parlaklığını sordu)

Dedi ki: Hayır! Bilakis, güneş ve ay gibiydi. (Çok daha fazla parlaktı.) Mübarek yüzü, yuvarlağımsı idi. (Uzun değildi.)

Ümmü Ma'bed, O'nu vafettiği bazı sözlerinde der ki: Uzaktan bakılınca insanların en ecmeli (suret ve güzellikte en tamamı), yaklaşıncaya en tatlı ve en güzeldir. (Allahın tüm salat ve selamı, her zikreden zikrettikçe, her gafletteki gafil oldukça O'nun üzerine (daim) olsun.

İbni ebi Hale hadisinde; "Mübarek yüzü, Bedir gecesindeki dolunayın parlaklığı gibi nurla doluydu."

Ali (*Radiyallahu Anh*), O'nu vafederken sözünün sonunda şöyle der: "O'nu ilk gören, heybetinden ürperirdi. Birlikte bulunup O'nu tanıyan, O'nu severdi."²

O'nu vafeden şöyle der: "O'ndan evvel ve sonra, O'nun gibisini görmedim." (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)

Muhakkak O'nun vafında, hakkında gelen bazı ince-liklerle, matlubu kasdetmekte kafi olan cümlelerle (rivayetlerle) yetindik.

Bu fasılları, bahsedilen vasıfları cem eden bir hadisi şerifle tamamlayacağız. İnşallah orda buna vakıf olacaksınız.

PEYGAMBER (SALLALLAHU ALEYHİ VE SELLEM)'İN BEDENİ TEMİZLİĞİ

Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)'in cisminin tertemiz olması, kokusunun ve terinin hoşluğu, her türlü kir ve necasetten pak ve uzak olması, bedeni şeriflerinin her türlü kusurdan beri olmasına gelince;

Muhakkak Allahu Teâlâ O'nu, başkalarında bulunmayan şu özelliklerle tahsis etmiştir. Sonra bunları, dininin temizliği ve yaratılışın on hasletiyle tamamlamıştır.

Şöyle buyurdu: "Din, temizlik üzerine bina edilmiştir."²

Süfyan bin el-As hadisi ve daha başkaları şöyle derler:

Ahmed bin Ömer, ebul Abbas er-Razi, ebu Ahmed el Culudî, ibni Süfyan, Müslim, Kuteybe, Ca'fer bin Süleyman, Sabit'ten, o da Enes'ten rivayetle şöyle demiştir: "Resulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)'in kokusundan daha hoş olan, hiçbir anber, misk ve başka koku koklamadım."³

1) Tirmizi cilt; 5 hadis no 599

2) Müslim 325

3) Müslim 1814

Cabir ibni Semure'den rivayetle, Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) mübarek eliyle, kendisinin yanağına dokunmuş; şöyle diyor:

“Elinden bir serinlik ve hoş koku hissettim ki, sanki onu koku kesesinden çıkartmış.”

Başkaları da şöyle der: Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem), mübarek eline koku sürsün veya sürmesin, onunla musafaha eden, gün boyunca onun hoş kokusunu duyardı. Elini bir çocuğun başına koysa, O'nun kokusu, diğer çocuklar arasında bilinirdi. ⁴

Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Enes'in evinde uyudu, terlemişti, Enes'in annesi bir cam bir kase getirip mübarek terini ona toplamaya başladı; Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) niçin böyle yaptığını sordu.

Enes'in annesi dedi ki: **“Terinizi, kokularımıza katıyoruz, bu en hoş koku oluyor.”** ⁵

Buhari, Tarihi Kebir'inde, Cabir'den şöyle zikretti; Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) herhangi bir yoldan geçse, peşinden ordan geçenler, yolun kokusundan Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in ordan geçtiğini anlardı.

İshak bin Raheveyh şöyle zikretti:

Şu koku, (hariçten) kullanmadığı, kendine has olan kokusudur. (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)

Müzeni, Cabir'den rivayet etti: Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) beni (bineğinde) terikesine aldı, Nübüvvet Mührünü ağzıma aldım. ⁶ Ondan üzerime misk kokusu saçılıyordu.

Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in şemali ve siyretine ihtimam gösterenlerden bazılarının rivayetine göre; Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) hacetini giderince veya idrar dökününce, yer yarılıp gait ve bevlini yutar, ordan hoş koku yayılırdı.

Vakıdî'nin katibi Muhammed bin Sa'd, bu haberi Aişe'den (Radiyallahu Anha) rivayetle, kendisi Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e sordu:

‘Ya Resulallah! Sen helaya varırsın, eziyet (necasetler) den bir şeyi senden görmüyoruz.’

Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) buyurdu:

“Ya Aişe! Sen bilmezsiniz; yeryüzü nebilerden çıkan şeyleri yutar, ondan bir şey görülmez.”

Bu rivayet her ne kadar meşhur değilse de, muhakkak ilim ehlinde olan bir topluluk, Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in iki necasetten (gait ve idrar) temiz olduğunu söylemiştir. Bu söz, bazı şafilere de sözüdür. Bunu, İmam Ebu Nasr bin Sabbağ Şamil'inde nakletti.

Ebu Bekir bin Sabık el Maliki, Maliki Mezhebinin furu' meseleleri ve tahriri hakkında yazdığı el Bedi' isimli

4) Müslim 1814

5) Müslim 1815

6) Nübüvvet mührü rivayetlere göre güvercin yumurtası gibi imiş.

kitabında, şu iki sözün⁷, Malikilerde olmayıp, Şafii furu'atında olduğunu alimlerden nakletti.

Bunun (tertemiz olmasının) delili, Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'den kerih ve temiz olmayan hiçbir şeyin görülmemesidir.

Ali'nin (Radiyallahu Anhu) hadisi de bu kabildendir: “Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'i vefatında yıkadım, ölüden çıkan (kan necaset v.s.) şeylerden bir şey olacak mı diye bakmaya başladım, hiçbir şey göremedim.

Dedim ki: **“Diri iken de, vefat ettiğinde de tertemizsiniz.”** ⁸

Ali (Radiyallahu Anhu) der ki: **O'ndan hoş bir koku yükseldi, onun gibisini asla duymamıştık.**

Ebu Bekir (Radiyallahu Anhu), vefatından sonra Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'i (alnından) öptüğünde bunun gibisini söylemiştir.

Malik ibni Sinan'ın (Radiyallahu Anhu), Uhud gününde yarısını emerek kanını içmesi de bundandır. Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) ona cevaz vermiş ve şöyle demiştir: **“Asla cehennem ona dokunmayacak.”**

Abdullah ibni Zübeyr'in (Radiyallahu Anhu) hacamat olduğu kanını içmesi de bundandır. Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) onun hakkında şöyle demiştir: **“Vay! İnsanlardan senin başına geleceklere. Vay! İnsanların başına senin yüzünden geleceklere.”** Onun bu fiilini inkar etmemiştir.

Bunun benzeri, Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in idrarını içen bir kadın hakkında rivayet edilmiştir; o kadına hitaben: **“Ebediyyen karın ağrısından şikayetlenmeyeceksin.”**

Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bu kişilerden hiçbirine ağzını yıkamasını emretmemiş, tekrar böyle yapmasından men etmemiştir. (Bu durum, iki hadesinin temiz olduğuna delalet eder.)

Şu kadının Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in idrarını içmesi hadisi sahihtir. Dare Kutnî, Müslim ve Buhari'yi, sahihlerinde bu hadisi tahrir etmeleriyle ilzam etmiş (gerekli olduğunu söylemiş)tir. Bu kadının ismi, Bereke dir. Nesebinde ihtilaf olundu. Denildi ki; Bu kadın Ümmü Eymen dir. Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e hizmet ederdi. Şöyle dedi: Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in odundan yapılmış kabı vardı, onu döşeginin altına kordu, geceleyin ona bevlederdi. Bir gece ona bevlini yapmıştı, sonra onu araştırdı, içinde bir şey olmadığını gördü. Bunu Bereke'ye sordu.

Kadın dedi ki: Ben gece kalkmıştım, çok susamıştım, (ne olduğunu) bilmeden ondan içtim. Bu kadının hadisini, İbni Cureyc ve diğerleri rivayet etmiştir.

Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) sünnetli ve göbeği kesilmiş olarak dünyaya gelmiştir. Annesi Âmine'den şöyle

7) Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'den çıkan şeylerin temiz veya necis olması.

8) İbnü Mace 471

dediği rivayet edilir; **O’nu tertemiz olduğu halde doğurdum, O’nda necis** (kir, kan v.s.) **hiçbir şey yoktu.**

Aişe (Radiyallahu Anha) derki: ‘Asla Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’in avret (uzuvunu) görmedim.’

Ali (Radiyallahu Anhu) derki: ‘Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem), kendisini benden başkasının yıkamamasıyla bana vasiyet ederek şöyle demiştir:

“Muhakkak avretimi görenin gözleri kör olur.”

İkrime’nin İbni Abbas’tan (Alah hepsinden razı olsun) rivayet ettiğine göre, Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) uyudu, hatta horlamıştı. Sonra kalktı abdest almadan namaz kıldı.

İkrime der ki: Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) (abdestinin bozulmasından, kalbinin uyumasından) korunmuştur.

PEYGAMBER (SALLALLAHU ALEYHİ VE SELLEM)’İN AKLININ KEMALİ, HİSLERİNİN KUVVETİ VE LİSANININ AÇIKLIĞI

Aklının ve zekasının tastamam ve ziyade oluşu, hislerinin kuvveti, lisanının fesahatı, hareketlerinin düzenli-ahenkli, şemalinin güzelliğine gelince; insanların akıl ve zekaca en yükseği oluşunda asla şüphe yoktur.

Her kim, O’nun halkın gizli ve aşikar işlerini tedbirini, umum husus siyasetini, acıib şamailiyle ve garib hoş siyretiyle birlikte düşünürse; ayrıca ilimden kendisine akıtılanı (fezyi) ve evvelce öğrenme ve eğitimden geçmeden kitap mütaalasından şeriat üzere sabit oluşunu gören, ilk bakışta aklının üstün ve anlayışının derinleşmiş olduğunda şüphe etmez. Bu husus, açıkça görüldüğünden ayrıca beyana ihtiyaç bırakmaz.

Vehb ibni Münebbih der ki: Yetmiş bir kitap okudum, hepsinde gördüm ki Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem), insanların akılca en üstünü ve görüşçe en kıymetlisidir.

Başka bir rivayette şöyle der: Bütün kitaplarda gördüm ki, Allahu Teâlâ dünya kurulduğundan kıyamete kadar bütün insanlara akıldan verdiği, Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’e verdiği aklın yanında, dünya kumlarından bir kum tanesi kadardır.

Mücahid derki: Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) namaza kalktığında, önündekini gördüğü gibi arkasındakini de görürdü.

“Secde edenler içinde dolaşmanı da...” (Şuara Sûresi: 219) ayeti, bununla (arkasından görmesiyle) tefsir edilmiştir.

Muvatta’ da, Nebi (Sallallahu aleyhi ve Sellem)’den şöyle rivayet edildi: **“Muhakkak ben, arkamdan sizi görüyorum.”**⁹

Bunun benzeri Enes’ten (Radiyallahu Anh) Buhari ve Müslim’de rivayet edilmiştir.

9) Muvatta 1- 166 Müslim 319

Aişe’den (Radiyallahu Anha) benzeri rivayet edildi. Şöyle dedi: Ziyadeliktir, (mucizedir), Allahu Teâlâ hucetinde (Nübüvvetine delil olmakta), O’nun için bunu (arkasından görmeyi) ziyade etmiştir. (Müslim 320)

Bazı rivayetlerde: **“Muhakkak ben, önümdeki gördüğüm gibi, arka tarafımdan (arkamdakini de) görürüm.”**

Diğer bir rivayette: **“Muhakkak ben, önümden gördüğüm gibi, ensemden de görüyorum.”** (Müslim 319)

Bakıyy bin Mahled, Aişe’den şöyle dediğini nakletti: Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) aydınlıkta gördüğü gibi karanlıkta da görürdü.

Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’in melekleri ve şeytanları gördüğüne dair sahih haberler çok fazladır.

Necaşi’nin cenazesi O’na gösterildi, üzerine cenaze namazı kıldı. Beyt-i Makdis (Mescid-i Aksa), müşriklere tarif etmesi için O’na gösterildi. Mescid-i Nebevi’yi inşa ettiğinde Kabe O’na gösterildi.

Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Süreyya yıldızında, onbir yıldız gördüğü rivayet edildi.

Bu sayılanların hepsi göz görmesi manasındadır. Bu, Ahmed ibni Hanbel ve diğerlerinin sözüdür.

Bazıları bu görmeyi, bilme manasına çevirir. Haberlerin zahiri buna muhaliftir. Ayrıca bunda (göz görmesinin olmasında) imkansızlık yoktur. Bu, peygamberlerin özelliklerindedir.

Ebu Muhammed Abdullah bin Ahmed el Adl, kitabında bize haber verdiği gibi; Ebu Hureyre’den rivayetler Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

“Vaktaki Allahu Teâlâ Musa (Aleyhisselam) için (Dağa) tecelli edince, karanlık gecede, on fersahlık mesafedeki düz bir taşın üzerindeki karıncayı görürdü.”

Buna göre, İsra ve Rabbisinin büyük ayetlerinden gördüğü şeylerle hasıl olan mahabbet ve yakınlıktan sonra, şu bapta zikrettiğimiz şeylerin, Peygamberimize (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) has olması uzak görülmez.

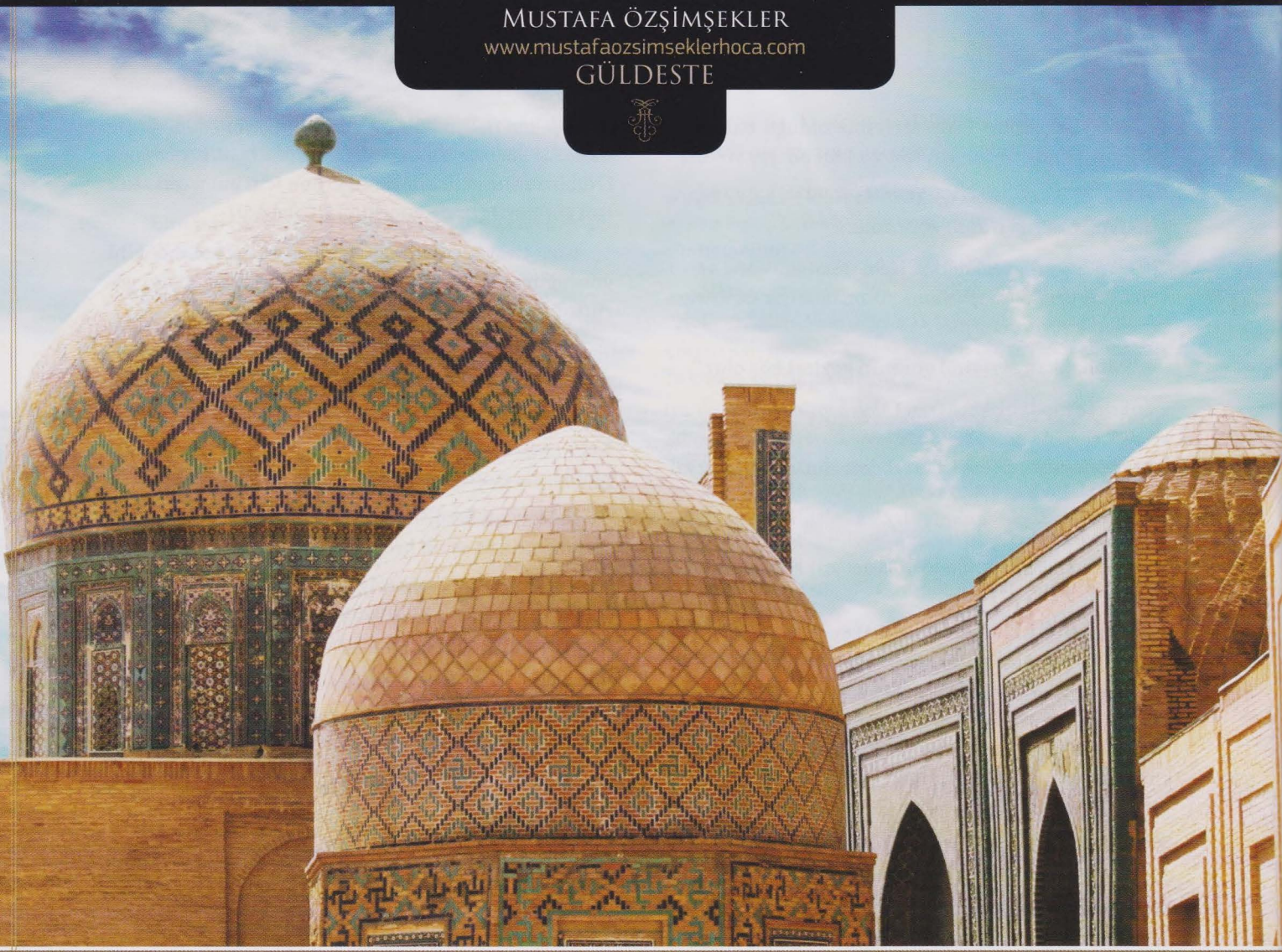
Haberlerde geldiğine göre,¹⁰ o vaktin en kuvvetli pehlivanı Rukane ile güreşip yenmiştir. Onu islama davet etmişti. Rukane’nin babasıyla da cahiliye döneminde güreşmişti. Çok şiddetli biriydi. Üç kere tekrar etti, her seferinde Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) onu yendi.

Ebu Hureyre der ki: Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’den daha seri yürüyen kimse görmedim. Sanki yeryüzü O’nun için dürülüyordu. Biz yürümekte kendimizi zorlu yorduk, O ise rahat bir şekilde yürürdü.

Vasıflarından bahsedilirken şöyle zikredilir: Gülünce tebessüm ederdi. Birine yönelince bütün vücuduyla dönerdi. Yürüdüğünde, adımlarını kaldırarak kuvvetlice yürürdü, sanki yüksekte iner gibiydi.

Selâm ve Duâ ile...

10) Tirmizi 4- 274

İBADETTE İSTİKRAR

Bir Ramazan-ı şerif ayını daha geride bıraktık. Cennet kapılarının ardına kadar açıldığı, cehennem kapılarının sınıksız kapatıldığı ve azgın şeytanların da zincirlendiği mübarek Ramazan-ı şerif ayını hüznle uğurladık. Mevla Teâlâ, iman üzere İslam üzere daha pek çok Ramazan aylarına ulaşmayı ve ihya etmeyi cümlemize nasip eylesin. Geride bıraktığımız o mübarek ayı da bizlerden razı, şefaatine nail eylesin. Amin!

Tabi Ramazan-ı şerif ayı bambaşkaydı. Her günü ve gecesi bambaşka bir manevi atmosfer içinde geçiyordu. Teravihler, mukabeleler, oruçlar, zekatlar adeta herkeste bir ibadet aşkı ve şevki vardı, herkes manevi bir heyecan içinde vecd ile camilere koşuyordu. Camiler cemaatle dopdoluydu.

Fakat Ramazan-ı şerif ayı geçince maalesef o manevi hava da, camilerimizdeki o canlılık da beraberinde gitti. İbadetlerde bir gevşeklik ve tembellik baş gösterdi. Namaz safları gitgide azaldı ve camiler boşaldı. O manevi hava ve canlılık da maalesef Ramazan ayı ile beraber gitti.

Peki, o manevi atmosferi şimdi bulamıyoruz diye ibadet ve taati terk mi edeceğiz? Yani Ramazan ayı geçip gitti diye, gömlek çıkarır gibi ibadet gömleğini de sırtımızdan çıkarıp gaflet elbisesini mi giyeceğiz?..

Elbette hayır!.. Ramazan-ı şerif ayında doldurduğumuz o manevi bataryalarımızla, elde ettiğimiz o manevi enerjiyle on bir ay yolumuza devam edeceğiz inşallah.

Allah dostları, Ramazan-ı şerif ayı geçtikten sonra altı ay: “Ya Rabbi! Ramazan ayında yaptığımız ibadetlerimizi kabul eyle!” diye, dua ederlermiş. Çünkü eğer ibadetler kabul edilirse, bu mübarek ayda elde edilen ecirler ve kazançlar adamı dünyada da ahirette de âbâd eder. Öyle ya, bu kadar kazanç bu kadar af ve mağfiret başka hangi ayda, hangi mevsimde var.

Evet bu manevi kazanç ayında oruç tutarak, teravih namazları kılarak, mukabele okuyup zekatlar, fitreler vererek pek çok ibadetler yapmak bizlere de nasip oldu elhamdülillah. Ama acaba yaptığımız bu ibadetler kabul oldu mu, olmadı mı?..

Bunun hakkında ulemeden bazıları şöyle demişlerdir:

“Ramazan-ı şerif ayında tutulan orucun kabul olup olmadığı bayramdan sonra belli olur. Eğer kul bayramdan sonra ibadetlere devam ediyorsa onun orucu kabul edilmiş, yoksa reddedilmiştir.”

Demek sadece Ramazan-ı şerif ayında ibadet edip senenin diğer on bir ayında ibadetin tarafına bakmamak, caminin semtine dahi uğramamak, bu mübarek ayda yapılan ibadetlerin kabul olmadığına delalet ediyor.

Ramazan ayı boyunca kazandığı güzel hallerini, ibadet alışkanlıklarını bu mübarek ay geçtikten sonra terkedip eski tas eski hamam gafletle hayatına devam edenleri hicveden, şöyle bir olay anlatılır:

Bir camii’de bayram namazından sonra musafahaşırken, cematten biri hocaefendiyle musafaha yapınca demiş ki:

- Hocam, Ramazan ayı boyunca teravih namazları kıldırdın, mukabele okudun, bize çok hakkınız geçti, lütfen hakkınızı helal edin. Bir dahaki Ramazan ayında tekrar görüşmek üzere haydi bana Allah’a ısmarladık!

Hocaefendi:

- Hayırdır nereye gidiyorsun, memlekete mi göç ediyorsun? diye sormuş. Adam:

- Hayır hocam memlekete gittiğim filan yok. Ramazan bitti ya o sebeple hellâlleşiyorum, kim bilir belki bir dahaki Ramazan ayına kadar görüsemeyiz...

Yine buna benzer bir olayı, Süleymaniye Camii’nin eski imamlarından merhum Sadık Hocaefendi, bayram hutbesi verirken esprili bir üslupla anlattığı söylenir. Şöyle dermiş:

“Cemaati Müslimîn! Sakın Ramazan Müslümanı olmayın. Ramazan müslümanı, bayram namazından çıkıp evine gidince, ilk iş olarak elindeki seccadeyi, takke ve tesbihi hanımına verir ve derki: ‘Hanım bunları al ve güzel bir yere sakla. Evet bu Ramazan geçti ama bunun gelecek Ramazanı da var. İşte o zaman bunlar bana yine lazım olacak.’”

İşte bu türden kimseler “Ramazan müslümanı”dır. Yani “Ramazan varsa varım, Ramazan yoksa ben de yokum.” diyenler. Bunlar adeta lisânı halleriyle: “Ey hocaefendi, ey mihrab, ey kürsü, ey cami! On bir ay sonra tekrar görüşmek üzere hadi bana eyvallah! Ha belki arada bir Cuma günleri de uğrarım” diyerek, bir daha camiye gelmemecesine çekip giden tipler. Bir dahaki Ramazan’a yine gelecekmış, tabi ömrü vefa ederse... Hem böyle bir Müslümanlık İslam’da yoktur, Allah (Celle Celaluhu) böyle bir müslüman modelini kabul etmiyor. Zira bir ay ibadet edip on bir ay yan gelip yatmak, insanı cehennemden kurtarmaz.

Bişri Hafî Hazretlerine demişler ki:

- İnsanların bir kısmı Ramazan ayında ibadet edip diğer zamanlarda etmiyorlar.

Cevap vermiş:

- Demek Allah’ı Ramazan ayında tanıyıp Ramazan ayından sonra tanımıyorlar öyle mi?”

Mevla Teâlâ bizleri böyle hallerden muhafaza buyursun. Cümlemizi ibadet ve taat üzere daim eylesin. Amin.

Evet, bizler bu mübarek ayı en güzel şekilde ibadetle geçirmeye, manevi kasamızı-kesemizi sevapla ecirle doldurmaya gayret ettik ve hadis-i şeriflerin beyanı üzere büyük bir manevi kazanç elde ettik elhamdülillah, bunda şüphe yok. Tabiri caizse yaptığımız bu ibadetlerle manevi bağımızı-bahçemizi fevkalade güzelleştirdik. İçinde güller, laleler, menekşeler olan rengarenk hoş kokulu çiçeklerin bulunduğu, bülbüllerin şakıdığı cennet misali bir bostana dönüştürdük.

Buraya kadar her şey güzel. Ancaak!..

Şayet Ramazan ayı bitti diye takke kafadan düşerse, tesbih elden bırakılırsa, camiye cemaate, ibadete paydos edip bir dahaki Ramazan ayına kadar caminin tarafına bakılmazsa, Kur'an-ı Kerim bir daha okunmamacasına rafa kaldırılıp tozlanmaya terk edilir ve ibadetler bırakılırsa, işte o zaman Ramazan ayında meydana getirdiğimiz o güzelim manevi bahçeyi mahvetmiş oluruz. Adeta yıldırımların-şimşeklerin düştüğü çorak bir arazi haline getirmiş oluruz. O cennet misali bahçe çorak bir araziye, kurak bir çöle dönüşür Allah (Celle Celaluhu) muhafaza...

Öyleyse Ramazan ayında kazandığımız ibadet alışkanlıklarımızı bundan böyle de devam ettirmemiz lazım. Yani her akşam teravihle beraber 33 rekat kılıyorduk, şimdi 13 rekat yatsı namazı zor gelmemeli... Her gün bir cüz mukabele okuyorduk, belki birkaç yerde mukabele tutanlarımız vardı, şimdi hiç olmazsa her gün birkaç sayfa okumalı... O uzun ve sıcak yaz günlerinde bir ay fasılasız olarak oruç tutmuşken, kısacık kış günlerinde sünnet oruçları tutmaya da gayret etmeli...

Velhasıl kulluğa devam etmeliyiz. İbadetlerimizde istikrarlı olup, kulluğu sadece Ramazan ayına tahsis etmemeliyiz. Yani Ramazan ayında Ehli Namaz olup Ramazandan sonra (şevval ayında) bi-namaz olmak; Ramazanda hayırsever ama Şevvalde şer sever; Ramazanda itaatkâr ama Şevvalde isyankâr davranmak bir Müslümana yakışmaz.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde şöyle buyurmuştur: **“Amellerin en efdali, (az da olsa) devamlı olanıdır.”**

Demek ki her konuda olduğu gibi ibadette de istikrar çok önemli. Yani Ramazan-ı şerif ayında ibadet et sonra yan gelip yat, bu hiç uygun değil. Veya bir gece aşka gelerek sabaha kadar teheccüd namazı kılıp sonra hiç kılma, bu da olmaz. Hadisi şerifte de buyurulduğu üzere, az da olsa devamlı yapılan bir ibadet Allah (Celle Celaluhu) katında çok kıymet kazanıyor. Öyleyse Ramazan ayı geçmiş olsa da namazlara, Kur'an okumaya ve oruç tutmaya devam edeceğiz inşaallah.

Peki, Ramazan ayı bittiğine göre oruç bitmedi mi?.. Farz olan oruç bitti ama nafil oruç var. Zira bu nefsi başıboş bırakmaya gelmez.

ŞEVVAL AYI ORUCU

Evet farz olan Ramazan orucu bitti ama içinde bulunduğumuz Şevval ayında nafil olarak tutulan oruç vardır. Bu oruç halk arasında “altı gün orucu” diye bilinir. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bu orucu tutmamızı bizlere tavsiye etmiş ve buyurmuştur ki:

“Her kim Ramazan orucunu tutar sonra peşinden Şevval Ayından da altı gün oruç tutarsa, bütün sene oruç tutmuş gibi olur.”

Peki, altı gün oruç tutmakla koskoca seneyi nasıl oruçlu geçirmiş oluyoruz?

Çünkü ibadetler on misli katlanıyor. Nitekim Mevla Teâlâ bir ayeti kerimesinde:

“Her kim bir haseneyle gelirse, ona on misli sevap vardır.” (En'âm Sûresi: 160) buyurdu.

Dolayısıyla Ramazan ayı orucu, **on aya** karşılıktır. Şevval'de tutulan altı günün on misli de, altmış gün yani **iki ay** eder. Böylece bu şekilde oruç tutan kimse **on iki ay** yani bütün sene oruç tutmuş gibi sevap kazanır. Ayrıca bu orucu tutmakla bir manada şöyle demek istiyoruz: “Ey Ramazan ayı gitmene çok üzüldük, seni uğurladık ama sanki bir parçamız da seninle gitti. Tuttuğumuz oruçları memnuniyetle, severek tuttuk ve hiç bıkmadık. Bak sen gittin ama işte yine oruç tutuyoruz.”

Görüldüğü üzere Mevla Teâlâ bizlere, az bir gayretle çok büyük kazançlar elde edeceğimiz fırsatlar lütfetmiş. Onun için sıhhati yerinde olanlarımız elden ayaktan düşmeden bu fırsatları değerlendirilmeye gayret etmeli, kimsenin kimseye menfaat vermeyeceği ahiret günü için azıklarımızı şimdiden tedarik etmeliyiz.

Süfyan-ı Servî Hazretleri, Şevval Ayından altı gün oruç tutmanın önemiyle alakalı olarak başından geçen şöyle bir olay anlatmıştır:

Ben Mekke-i Mükere-me'de üç sene oturdum. Mekkelilerden bir kimse her gün Haremi Şerif'e gelir, tavaf eder, namaz kılar ve bana selam verip giderdi. Gel zaman git zaman ben bu kişi ile tanıştım. Dostluğumuz daha da ilerledi, samimiyetimiz arttı.

Bir gün o kimse beni yanına çağırdı ve dedi ki:

- Şayet senden evvel ölürsem o vakit kendi ellerinle beni yıka, cenaze namazımı sen kıldır ve beni defneyle. O ilk gece beni terketmeyip kabrimde geceleyerek, münkereynin sual sorması anında bana devamlı Tevhîdi telkin et, diye vasiyette bulundu. Ben de o kimsenin dediklerini yapmayı kabul ettim.

Bir zaman sonra o kimse vefat etti. Ben de, bana yaptığı vasiyete uyararak verdiğim sözü yerine getirdim. Defin işi de bittikten sonra kabrinde gecelemeğe karar verdim. Çünkü buna da söz vermiştim.

O gece kabri beklerken bana bir ağırlık çöktü, hafifçe dalmışım. Uyku ile uyanıklık arasında iken bir ses kulağıma çalındı:

- Ya Süfyan! Beni korumana ve senin telkinine ihtiyaç kalmadı. Artık sen gidebilirsin, diye bir ses işittim. O zaman ben de kendisine sordum:

- Ne sebeple bu lütfâ eriştin, bu fazîlete nail oldun?

Cevaben dedi ki:

- Ramazanı Şerif'in orucunu tutup, Şevval'den altı gün daha ekleyerek oruç tutmam sebebiyle...

O zaman uyandım. Yanımda kimseyi görmedim. "Gördüğüm bu zuhûrata tabi olayım mı, olmayayım mı?" diye tereddüt geçirdim.

Abdest aldım, iki rekat namaz kıldım ve tekrar kabrin başını beklemeye başladım. Bana yine bir ağırlık çöktü ve dalmışım. Böylece hafiften gelen bu sesi aynı şekilde yine duydum. Bu lütfâ nasıl eriştiğini tekrar sorduğumda; "Ramazanı Şerif'in orucunu tutup, Şevval'den altı gün oruç tutmam sebebiyle" diyerek aynı cevabı verdi.

Üçüncü sefer yine aynı rüyayı görünce, anladım ki bu Rahmânîdir. Şeytandan değildir. O zaman kabrin yanından ayrıldım. Şevval orucunun faziletini, kabirdeki yardımını böylece kavramış oldum ve şöylece dua ettim:

"Ya Rabbi! Beni Ramazan Ayı'nın orucuna ve Şevval'den (Ramazanı Şeriften sonra gelen ayda) altı gün oruç tutmaya muvaffak kıl."

Allah (Celle Celaluhu) bu güne dek beni bu işe muvaffak kıldı ve bunu bana nasip etti."

İşte şu dünya hayatında yaptığın amelin varsa, tuttuğun orucun varsa kabirde sana arkadaş olacak. En yakınlarının bile seni kabir çukuruna indirip, üzerine toprakları atıp sonra da terk edip gittiği o gün, kabirde seni yalnız bırakmayacak olan şey, sadece ve sadece ibadetlerin olacak. Nitekim Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

"Üç şey ölünün ardından kabre kadar gelir. Ailesi, malı ve ameli. Bunlardan ikisi döner, birisi kalır. Dönerler; ailesi ve malı, kalan ise; amelidir."

Ne zamana kadar ibadet edeceğiz?

Evet Ramazan bitti ama kulluğa devam edeceğiz. Peki ne zamana kadar? Mevla Teâlâ bir ayeti kerimesinde cevap veriyor:

"Sana yakîn gelinceye kadar Rabbine ibâdet et" (Hicr Sûresi: 99)

Ne demek "yakîn"? "Ölüm" demek. Yani ölüm gelinceye kadar...

Mesela cemaatle namaz kılarken imama uyuyoruz. Ne zamana kadar? İmam selam verinceye kadar değil mi?.. İşte ibadette böyledir. Hayatın selamı da ölümdür. Demek ki ölüm gelinceye, Azrail (Aleyhisselam) bize görünüp, o can emanetini almaya gelinceye kadar ibadetlere devam edeceğiz inşallah.

Her insanın kendine ait manevi bir mertebesi ve derecesi vardır. Hasenât ve seyyiâtına göre kazandığı mertebe ne ise, Azrail (Aleyhisselam)'la işte o mertebeye karşılaşır. Eceli gelen kimse eğer iyi bir kimseyse, imanla Kur'an'la yaşadıysa vefat anında bir sürü melek sevimli simalarla, müjdelerle, kendisini kuşatır. Sonra bu meleklerin seyyidi Azrail (Aleyhisselam) belirir, Allah (Celle Celaluhu)'ın selâmını tebliğ eder ve kendisine ruhunu kabzedeceğini söyler. Ve iyi ruhlar iyi bir şekilde kabzedilir.

Habis, kötü imansız ve Kur'ansız ölenlerin durumu ise; ölümü esnasında melekler onlara ürkütücü ve dehşet verici şekilde gelirler. Sonra Azrail (Aleyhisselam) dehşet saçan vaziyette gelir. Ve kötü ruhlar böylece kötü olarak kabzedilir.

Rabbim cümlemize ibadet ve taat üzere imanla Kur'an'la yaşayıp ölmek nasip eylesin. Azrail (Aleyhisselam)'ı da en güzel şekilde görmeye muvaffak eylesin. Amin!..

Fi emanillah!

KUR'AN-I KERİM VE EĞİTİM

Kur'an-ı Kerim ki insanlığa rahmet olarak gönderilen peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in canlı örneği olduğu, Ashâb-ı Kiramın ve onların yolunda devam edegelen ümmetin uydukça hem dünyada hem ahirette mutlu olacağı ilâhî mesajdır. Kur'an-ı Kerim'e uymak, onu okumak, anlamak ve helalini helal, haramını haram kabul ederek hazmetmekle, ancak gerçekleştirilebilir.

Eşrefi mahlûkat olarak yaratılan insan Kur'an-ı Kerim'i okumak, ezberlemek, dilini incelikleriyle öğrenerek manasına nüfuz etmekle yükümlüdür. Bu insan için çok zor olmamakla beraber, insanın hayat programının bir numaralı gündemi olmak zorundadır. Zaten insanoğlunun istediği zaman yapabildiklerini düşündüğümüzde, dünya tarihinden beri bütün canlılar aynı kabiliyette ve aynı uygarlık seviyesinde bulunmasına rağmen istisna olan insan; devamlı gelişmiş ve gelişmeye açık olarak da yaşamaya devam etmektedir. Hülasa insanoğlu tam manasıyla inanarak Kur'an-ı Kerim'i anlamak, yaşamak ve toplumsal hayatla, müspet ilimle özdeşleştirmek suretiyle en ziyade mutluluğu, hazzı yakalayacaktır.

Toplumsal, bireysel, ailevi, ekonomik vb. sorunlarımızın çözümleri Kur'an-ı Kerim'de mevcuttur. Ne acıdır ki insanımız bu konuda elinin altında bulunan hazinayı fark edememekte, çözümleri çok farklı kaynaklarda arayarak hem dünyevi hem de uhrevi buhrana sürüklenmektedirler.

Kur'an-ı Kerim'e eğitim açısından bir bakalım. Aşağıda sıralayacağımız birkaç maddelik davranış misallerine nasıl çözüm getiriyor? Nasıl değinmiş? Hep birlikte gözden geçirelim:

- İnsandaki bozgunculuk duygusunu Kur'an mutedil bir dil kullanarak eğitir. Mesela "Ey insanlar! Bir topluma karşı beslediğiniz kin sizi saldırıya sevk etmesin. İyilik ve takva üzerinde yardımlaşın. Günah ve düşmanlık üzerinde yardımlaşmayın. Allah'tan korkun çünkü Allah'ın azabı çetindir." (Mâide Sûresi: 2)

- Cehalet vasfı Kur'an'da birçok yollarla eğitilir. İlmin ve âlimin yüce tutulması insanların ilme teşvik edilmesidir. "Deki: Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?" (Zümer Sûresi: 9) "Rabbim benim ilmimi arttır de" (Tâhâ Sûresi: 114)

Yine Kur'an-ı Kerim'de tefekkür, taakkul, tebeddüt ve benzeri hasletlerle ilme ve bilgiye davet eden 700'den fazla âyet vardır.

- Şükür: "Hatırlayın ki Rabbiniz size: Eğer şükreder-seniz, elbette size (nimetimi) arttıracam ve eğer nankörlük ederseniz hiç şüphesiz azabım çok şiddetlidir!" diye bildirmişti.

- İçine düştüğümüz sıkıntı ve zor şartlarda ümitsizliğe kapılmayı Kur'an hoş görmemiş ümitli olmamızı istemiştir. Yakup peygamber, oğullarına şöyle bir öğretilde bulunuyordu: "Ey oğullarım Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin. Zira inançsız toplumdan başkası Allah'ın rahmetinden ümit kesmez." (Yusuf Sûresi: 87)

Yine Kur'an, "Böbürlenip şımaranların sonunun gelinde felaket olduğunu ve verilen nimetlere böbürlenmiş insanların Allah-u Teâlâ sevmediğini belirtir." (Nisa Sûresi: 36 - Lokman Sûresi: 18)

İnsandaki acelecilik vasfı sabırla eğitilir:

“O halde sen de peygamberlerden azim ve irade sahiplerinin sabrettikleri gibi sabret, onlar için acele etme.” (Ahkâf Sûresi: 35)

Hülâsa insandaki duygular aşırılığa meyillidir. Burada geçen o aşırı duygular imtihan olarak yaratılmış. Kur’an bütün duyguları hep bir seviyede tutmaya çalışır.

İnsanı eğitmek için Kur’an’da kullanılan değişik metodlar mevcuttur. Bunların birkaçını inceleyelim:

MİSAL YOLU İLE EĞİTİM

İnsan ruhunda üstün insanları taklid etme ve örnek alma duygusu vardır. Peygamberimiz Hz. Muhammed (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)’i Allah (Celle Celaluhu) en güzel örnek olarak göndermiştir. Peygamberlikten önce bile şahsi yaşantısında bir terbiyeci ve doğruluk rehberi olmuştur.

Bütün insanlığa hitap eden eğitimcinin (örnek Müslüman) diğerlerine misal teşkil etmesi gerekir. Eğitimcinin, yani model Müslüman’ın yaşantısı belli ve açık olmalıdır. Söylediğini yaşama ve kişilik bakımından güvenilir olmalı ve kemal vasfını taşımalıdır. Hz. Muhammed’in (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) hayatı her yönünden bilinir ve ona el-Emin denirdi. Hacerül Esved’in yerine konması olayında peygamberlikten önce olmasına rağmen hakemliği dillere destan idi.

KISSA YOLU İLE EĞİTİM

İnsan, tarihini bilmek zorundadır. Mazideki önemli hadiseleri büyük bir ahenk içerisinde ortaya koymalıdır. Zikredilen ve zikredilmeyen kötü huylarla alakalı kıssalar anlatarak o huyların düzeltilmesi gerekir. Böylece o yanlış yapan insan kıssadaki düzeltmeyi kendine örnek alır. Maide sûresindeki 27-31. âyetlerde Habil’in Kabil’i öldürmesi ve karganın örnek alınarak gömülmesi, Kehf Sûresinin 32-42. âyetlerindeki âsi bağ sahibinin feryatları, örnektir. Bu âyetleri tafsili tefsirlerden incelemenizi önemle tavsiye ederim.

ÖĞÜT YOLU İLE EĞİTİM

Kur’an aynı zamanda bir öğüt kitabıdır. Öğüt birine nasihat edip kalbini yumuşatacak ve Allah (Celle Celaluhu)’ın azabından korkutacak şeyleri anlatmak suretiyle o kişinin müsbet karakter arzeder duruma gelmesini sağlamayı amaç edinen bir faaliyettir.

“Eğer kendilerine verilen öğüdü yerine getirselerdi onlar için hem daha hayırlı hem de (imanlarını) daha pekiştirici olurdu. (Nisa Sûresi: 66) Öğütle örnek olmak birbirini gerektirir.

Lokman Sûresinde (13-19) Hz. Lokman’ın oğluna öğüt vermesi umumu bağlar.

* **Şirk koşmaması.** Şirk en büyük zulümdür.

* **Ana - babasına iyi davranması.** Önce Allah’a sonra ana - babasına şükretmesi gerektiği, masiyette onlara itaat olmadığı,

* Bir amelin hardal tanesi ağırlığınca da olsa bir kayanın içinde veya göklerde de olsa Allah’ın (Celle Celaluhu) onu karşısına getireceği,

* Namaz kıl, iyiliği emret ve kötülükten vazgeçmeye çalış. Başına gelenlere de sabret. Doğrusu bunların azmedilmeye değer işler olduğunu,

* Küçümseyerek, insanlardan yüz çevirme ve yeryüzünde böbürlenerek yürümenin Allah’ın sevmediği hasletlerden olduğunu,

* Yürüyüşünde tabii ol, sesini alçalt, seslerin en kötüsünün merkep sesi olduğu söylenir ve nasihat edilir.

TERGİP, TERHİB (TEŞVİK VE SAKINDIRMA) YOLU İLE EĞİTİM

İslâm terbiyesinin bu metodu; Allah (Celle Celaluhu)’ın insanı rağbetten doğan lezzet, nimet, refah ile sakındırmadan meydana gelen elem, acı, kötü sonuç üzerine üzülmeye fitratı ile yaratması üzerine bina edilmiştir

Ceza aslında her şahıs için zaruri değildir. İnsan vardır; bir örnek ve öğüt yeter. Eğer bir kişi örnek öğüt ve hayra davetle ve uzun süre sabırla yola gelmiyorsa cezaya gidilir.

Kur’an bütün eğitim metodlarını kullanır:

a) Kur’an, insanları Allah (Celle Celaluhu)’ın razı olmaması ile korkutur.

b) Kur’an bazen (faizi bırakmayanlara karşı örnektir) (Bakara Sûresi: 275-279) Allah (Celle Celaluhu)’a ve Resûlüne harp açmakla korkutur.

c) Bazen de âhiret cezası ile sakındırır:

“Ve onlar ki Allah ile beraber başka ilaha yalvarırlar. Allah’ın haram ettiği canı haksız yere öldürürler ve zina ederler. Kim bunları yaparsa günahının cezasını bulur. Kıyamet günü onun için azab kat kat yapılır ve azabın içinde hor ve hakir olarak kalır.” (Furkan Sûresi: 68-69)

d) Bazen de dünyevi ceza ile sakındırır: “Eğer topluca savaşa çıkmazsanız (Allah) size acı bir şekilde azab eder ve yerinize sizden başka bir topluluk getirir...” (Tövbe Sûresi: 39) Zina ve hırsızlık cezası gibi...

Teşvik konusunda hem dünya hem de âhiret hayatında mükâfat vaadedilir. (Nebe: 31-36. - Mütaffifin: 22-26. - İnsan: 11-22. - Gafir: 111. - Hac: 14. âyetler)

Yine sakındırma ile alakalı şu hadîsi şerifi örnek verebiliriz:

“Üç kişi vardır ki Allah onlarla kıyamet günü konuşmayacak ve onları tezkiye de etmeyecektir. Hem onlar için acıklı bir azab vardır;

1) Kibrinden dolayı elbisesini yerde sürükleyen,

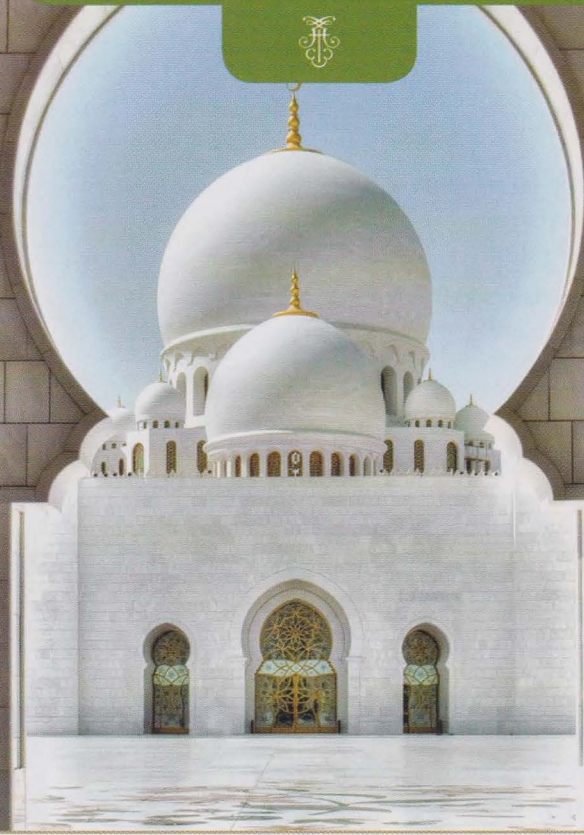
2) Verdiğini başa kakan,

3) Ticaret malı için yalan yere yemin ederek fiyat yükselten.”

Bütün insanların zaaf noktalarını en iyi bilen tabii ki Allâh-ü Teâlâ’dır. Onları en iyi eğitmenin yolunu Peygamberlerimiz (Aleyhimeselâm)’ı da örnek kılarak göstermiştir. Müslüman’a ibâdet ve itaatle birlikte, söz dili ile değil de öz dili, yani davranış ile örnek olmak düşmektedir ki Rabbim hepimize bu şerefi nasip eylesin.

Rabbim Ramazan ayından ziyadesi ile istifade ederek hâl dilini geliştirme ve yılın on iki ayına mahsus bir özellik hâline getirmeye tüm Müslüman kardeşlerimizi muvaffak eylesin.

Selâm ve duâ ile...

MÜMİNLERİN BAYRAMI CUMA

Allâhü Teâlâ'ya hamd, Resûlüne, âl ve eshâbına Salât-û selamdan sonra; Kıymetli okurlarım! Bu ayki yazımızda, biz Müslümanların bayramı olan Cuma gününden bahsedeceğiz inşaallah.

Cuma; toplamak, bir araya getirmek anlamındaki cem kökünden isimdir. Bu günün cuma adını alması bilhassa toplantı günü olmasından kaynaklanmaktadır. Aynı adı taşıyan sûrede, “Cuma günü namaz için çağrı yapıldığında hemen namaza gidin ve alışverişi bırakın” (Cuma Sûresi: 9) mealindeki âyeti kerime, cuma namazının farz kılınmasından önce de günün bu adla anıldığına ve bir toplantı günü olduğuna işaret etmektedir.

Cuma günü, Müslümanlar için çok önemli bir gündür. Bu günde Müslümanlar bir araya gelip Cuma namazını topluca eda ederler. Topluca kılınan bu namaz, o günü bayram günü değerine yükseltir. Bu sebeple Cuma gününe Seyyidü'l-eyyam, yani günlerin efendisi denilmiştir. Bütün hayırlı işlerin Cuma günü meydana geldiği; tarih boyunca pek çok kutsi hâdiselerin hep Cuma günü zuhur ettiği rivayet edilir.

Çeşitli hadisi şeriflerden anlaşıldığına göre cuma, haftalık ibadet günü olarak daha önce yahudi ve hıristiyanlar için tayin edilmiş, fakat onlar bu konuda ihtilâfa düşerek yahudiler cumartesi, hıristiyanlar da pazarı haftalık toplantı ve ibadet günü olarak benimsemişlerdir. Allahü Teâlâ'da Cuma gününü Müslümanlar'a nasip etmiş, onları bu konuda hakka ulaşmaya muvaffak kılmıştır.

Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular: “Allah Teâlâ, bizden öncekileri cumayı bulma işinde şaşırttı. Bu sebeple cumartesi yahudilerin, pazar günü de

hıristiyanların oldu. Allah Teâlâ bizi yarattı ve bizlere cuma gününü bulma hususunda hidayet nasib etti: Cumayı da, cumartesi de, pazarı da (ibadet günleri) kıldı. Onlar Kıyamet günü de bize tabidirler. Biz, dünya ehli arasında sonuncuyuz, fakat Kıyamet günü birinciler olacağız ve bütün mahlûkattan önce hesapları görülüp bitirilecekler olacağız.” (Müslim; 855)

Böylece İslâm'da haftalık toplu İbadet günü olarak cuma seçilmiş, bu günün bir bayram olduğu birçok rivayette açıkça belirtilmiştir.

Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem): “Üzerine güneşin doğduğu en hayırlı gün, Cuma günüdür. O günde Adem (Aleyhisselam) yaratılmış, o gün Cennete girdirilmiş ve o gün Cennetten çıkartılmıştır. Kıyamet günü ancak Cuma günü kopacaktır” (Müslim; 854) buyurarak bu günün özelliğini açıkça ifade etmiştir.

Allah (Celle Celâlihü)'nün cennette cuma gününe tekabül eden ve “yevmü'l-mezîd” denilen günde kullarına cemalini göstereceği, bunun için onlara tecelli edeceğini bildirmiştir.

Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) bu günde yapılan duaların kabul edileceği bir anın (icabet saati) bulunduğunu şöyle haber vermiştir: “Onda (Cuma gününde) bir an vardır ki, Müslüman olan hiç bir kul kalkıp namaz kılarken o ana rastlayıp da Yüce Allah'tan bir şey istemeyesun, illa O, bunu kendisine verir” buyurdu ve o anın kısa olduğunu anlatmak için eli ile işaret etti” (Buhari: 935)

İcabet saatinin zevalden (güneşin gökyüzünün ortasından batıya doğru hareket etmesinden) itibaren namazın başlamasına, İmamın minbere çıkmasından namazın başlamasına veya bitimine ya da ezandan itibaren namazın

eda edilmesine kadar devam ettiği, ayrıca fecir ile güneşin doğuşu, ikinci namazı ile güneşin batışı arasında olduğu şekilde çeşitli görüşler ileri sürülmüştür.

Hazreti Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in: **“Ben onu biliyordum, ancak Kadir gecesi gibi o da bana sonradan unutturuldu”** (Hâkim: 1/279) hadisi şerifine dayanarak; esmâ'ul hüsnâ arasında ism-i azamın, ramazanın son on günü içinde Kadir gecesinin gizli tutulması gibi icabet saatinin de insanların bütün gün boyunca Allah (Celle Celaluhu)'a yönelmeleri için gizli tutulduğu ifade edilmiştir.

CUMA GUSLÜ

Resûlullah Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular: **“Cuma guslü her muhtelime (bülüğa erene) vaciptir. Misvaklanması, bulduğu takdirde koku sürünmesi de öyledir.”** (Buhari: 880)

“Müslümanların cuma günü yıkanmaları, üzerlerine hak olmuştur. Her biri ailesinin kokusundan sürünsün. (Koku) bulamazsa, su onun sürünme maddesi olsun. Yani hem yıkansın hem koku sürünsün, koku yoksa artık, su (yıkanma) ile yetinsin.” (Tirmizi: 528)

“Ey Müslümanlar! Bu öyle bir gündür ki, Allah Teâlâ Hazretleri onu (sizlere) bayram kılmıştır, öyleyse yıkının. Kimin yanında bir tiyb (sürünme maddesi) varsa ondan sürünmesinde bir zarar yoktur. Size misvaki da tavsiye ediyorum.” (Muvatta: 213)

Cuma guslünün ehemmiyetini duyurma, fiiliyatını garantileme hususunda Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in yer verdiği bir başka tedbir, guslün hükmüyle ilgilidir. Geride ki hadisi şerifte de görüldüğü üzere, Cuma guslü vacip olarak ifade edilmiştir. Vacip, dinî bakımdan, yapılmadığı takdirde günahı gerektiren kesin bir emri ifade eder, tıpkı farz gibi. Bir kısım fakihlerin farz manasında vacip olduğuna hükmetmiş olması da cuma guslünün ehemmiyetini göstermeye yeterlidir. Ancak şunu belirtelim ki, ekseri ulema cuma guslüne “müstehab” demiştir.

Hadisi şeriflerde gelen emir sığasını nedb'e, vücub sığasını te'kid'e hamlederek tevilde bulunurlar. Resûlullah'ın bu husustaki beyanları ve ısrarları çok da olsa, sadece nassların zahirini esas alan Zâhirîler ile Ahmed İbnu Hanbel gibi bazıları bu gusle farz derken, diğer imamlar sünnet-i müekkedemiştir.

Ulemâ cuma guslünün, cuma namazına katılanlar hakkında teşrî edildiğini belirttikten sonra kadın ve çocuğa da gerek gerekmediği hususunda ihtilaf etmişlerdir.

İbni Hacer, kadın ve çocuğa cuma farz değil ise de, cumanın faziletinden istifade maksadıyla cuma namazına katılacak olanların kim olursa olsun, cumanın diğer adaları meyanında cuma guslüne de riayet etmeleri gereğini kaydeder. Ancak İbni Hacer'e göre zayıf addedilse de bir kısım Ulema cuma guslünün namaza değil, güne tabi olduğunu ifade ederler. Bunlara göre, o güne eren herkes gusletmelidir, namaza gitse de gitmese de, cuma namazı kendine farz olsa da olmasa da.

CUMA GÜNÜ SALÂVAT

Resûlullah Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular: **“Cuma günü Bana salâvatı çok okuyun. Çünkü o gün okunan salâvatlar meşhuttur, melekler ona şahitlik**

ederler. Bana salâvat okuyan hiç kimse yoktur ki, o daha okumasını bitirmeden salâvatı bana ulaştırılmamış olsun”

Ravi diyor ki; “Bunun üzerine dedim ki: “Siz öldükten sonra da mı?” **“Evet, öldükten sonra da. Zira Cenab-ı Hak hazretleri toprağa, peygamberlerin cesedini çürütmeyi haram etmiştir. Allah'ın peygamberi her zaman diridir, rızka mazhardır.”** (İbn Mace: 1637)

CUMA KIYAFETİ

Resûlullah Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular: **“Sizler, günlük iş takımınızdan hariç bir de cuma için iki elbiseniz (takımınız) olsa ne kaybedersiniz?”** (İbn Mace: 1095) Görüldüğü üzere, Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem), Müslümanın haftalık bayramı olan cuma günlerinde giymek üzere özel bir elbise tavsiye etmektedir.

Cuma ile ilgili olarak sadece yıkanmak, koku sürünmek, dişleri misvaklamak gibi bazı işler üzerinde durulmamış, bir de hususî takım tavsiye edilmiştir. Ulemanın da belirttiği gibi, bu tavsiye bir vecibe değil, imkânı olanlara bir irşattır. Bu tavsiye sadece cumalara değil, bayramlara da şamildir.

Rivayetler, Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in cuma ve bayramlarda en güzel elbiselerini giydiğini, sarık sarık koku süründüğünü açıkça ifade etmektedir.

CUMAYA ERKEN GİTMEK

Cuma namazına erken gitmenin fazileti hakkında Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular: **“(Cuma günü) mescidin kapısına melekler oturur. İmam minbere çıkıncaya kadar gelen cemaati yazarlar. İmam minbere çıkınca sahifeler kapatılır. Kalemler kaldırılır ve melekler hutbeyi dinlerler.”** (Buhari: 841)

“Her kim cuma günü cünüplükten temizleniyormuş gibi boy abdesti aldıktan sonra erkenden cuma namazına giderse bir deve kurban etmiş gibi olur. İkinci saatte giderse bir inek, üçüncü saatte giderse boynuzlu bir koç kurban etmiş gibi (sevap almış) olur. Dördüncü saatte giderse bir tavuk, beşinci saatte giderse bir yumurta sadaka vermiş gibi olur. İmam minbere çıkınca melekler hutbeyi dinlemek üzere topluluğun arasına katılır.” (Buhari:811-Müslim: 841)

Hadisi şerifte cuma namazına erken gitmeyi ifade etmek üzere kullanılan birinci saat, ikinci saat... beşinci saat gibi sözlerle, altmış dakikalık zaman diliminden ibaret olan saat değil, cuma namazı için camide toplanılmaya başlanan zamandan, imamın minbere çıktığı ana kadar olan süre kastedilmiştir.

Bu süre içinde erken davranıp camiye gidenler, sırasıyla deve, inek, boynuzlu koç kurban etmiş gibi derece kazanırlar. Daha sonra gidenler ise sırasıyla tavuk veya yumurta sadaka etmiş gibi sevap elde edeceklerdir.

İmam minbere çıktıktan sonra ise, geride zikredilen bazı kaynaklardaki hadislerde daha açık ifadelerle belirtildiğine göre, melekler camiye erken gelenleri kaydettikleri defterleri kapatıp hutbeyi dinlemek üzere topluluğun arasına katılacaklarından, o andan sonra câmiye gidenlerin adı deftere kaydedilmeyecek, dolayısıyla onlar camiye erken gelme sevabından mahrum kalacaklardır. İmam minbere çıktıktan sonra câmiye giren kimse, cumaya erken gitme sevabını kaçırmış olsa bile, cuma namazını kılma sevabını kaçırmamış olur.

DUALAR VE ZİKİRLER

Şevval Ayının Son On Gününde (7-16 eylül arası) her gün elli kere Fâtiha Sûresi okuyana Kur'ân hatmi sevabı verilir, onun için şehitlerin mükafatı hasıl olur ve o sene kendisi hakkında hiçbir günah ve masiyet yazılmaz. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:62)

ŞEVVAL AYINDA KILINACAK ÇOK MÜHİM BİR NAMAZ; ÂZATLILAR NAMAZI

Enes (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“Her kim Şevval ayı içerisinde gece veya gündüz sekiz rekat kılar, her rekatında Fâtiha Sûresi'nden sonra on beş kere İhlas Sûresi okur, namazını bitirince yetmiş kere “Sübhânellâh” deyip yetmiş kere de bana salevat okursa beni hak ile peygamber olarak gönderen Allâh-u Te'âlâ adına yemin ederim ki Allâh-u Te'âlâ o kişi için kalbine hikmet pınarları akıtır ve dilini hikmetle konuşturur, ayrıca Allâh-u Te'âlâ ona dünyanın derdini ve devasını gösterir.

Yine beni hak ile peygamber olarak gönderen Allâh-u Te'âlâ'ya yemin ederim ki, her kim bu namazı tarif edildiği üzere kılsa namazın son secdesinden başını kaldırmadan Allâh-u Te'âlâ onun günahlarını bağışlar, öldüğünde ise affedilmiş bir şehid olarak vefat eder.

Hangi bir kul bu namazı seferdeyken kılsa Allâh-u Te'âlâ mutlaka ona istediği yere gidip gelmeyi kolay eder, eğer borcu varsa Allâh-u Te'âlâ borcunu ödettirir ve Allâh-u Te'âlâ'dan bir isteği varsa onu yerine getirir. Beni hak ile peygamber olarak gönderen Allâh-u Te'âlâ'ya yemin ederim ki, hangi bir kul bu namazı kılsa okuduğu her âyet-i kerîmeye ve her harfine mukâbil olarak kendisine cennette bir mahrefe verir.”

“Yâ Rasûlellâh! Mahrefe de nedir?” diye sorulunca: “**Cennetteki bahçelerdir ki, ağaçlarından bir ağacın altında atlı süvari yüz yıl dolaşır da o ağacı**(n kapladığı alanı gezmeyi) **bitiremez**” buyurdu. (Abdülkâdir el-Ğeylânî, el-Ğunye, 2/249)

ZİLKA'DE AYININ NAMAZLARI

İlk Gece (16 eylül pazarı 17 eylül pazartesiye bağlayan gece) **Namazı:** Bu mübarek haram ayın ilk gecesinde otuz rekat kılınır, her rekatında İzâ Zülzile Sûresi okunur, namaz bitince Amme Sûre-i Celîle'si kıraat olunur.

Dokuzuncu Gece (24 eylül pazartesiye 25 eylül salıya bağlayan gece) **Namazı:** İki rekat kılınır, her rekatta Fâtiha'dan sonra Müzzemmil Sûresi okunur, selamdan sonra üç kere Yasîn-i Şerîf okunur. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:62)

Mühim Bir Not: Tarif edilen herhangi bir namazda okunması icap eden sûreyi ezberemeyen kişi bilen bir kişinin arkasında o namazı cemaatle eda edebilir.

Buna da imkan bulamayan kişi o sûrenin yerine aynı sayıda İhlas Sûresi okur ki, bu hüküm umumidir. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:7)

HARAM AY ORUCU

Sene içersinde haram ay dört tanedir. Bunlar da Zilka'de, Zilhicce, Muharrem ve Receb-i Şerif'tir. Üçü peş peşe, Receb-i Şerîf ise tektir. Bu sene haram aylar 17 Eylül pazartesisinden başlayıp 13 aralık perşembe günü bitecektir.

Haram ayların en üstünü, bir rivayet Muharrem-i Şerîf diğer bir rivayette ise Receb-i Şerif'tir. Oruçlarının fazileti hakkında birçok hadîs-i şerif ve rivayet mevcuttur.

Nitekim **Ebû Mucîbe el-Bâhilî'nin**, babasından (Radiyallâhu Anhümâ) rivayet ettiğine göre **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ona: **"Haram ayları oruçlu geçir"** buyurdu. (İbni Mâce, Sıyam:43, no:1741, 1/554)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: **"Haram aydan bir gün oruç tutana, Allâh-u Te'âlâ her gününe karşılık bir ay (oruç tutmuş sevabı) yazar."**

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den gelen diğer bir rivayette: **"Haram aydan bir günün orucu, diğerlerinin otuzundan efdaldir"** buyrulmuştur. (Gazâlî, el-lhyâ, Kitâb-u esrâri's-savm, Fasil:3, 1/281; Ebû Muhammed el-Hallâl, Fedâilü şehri-i receb, no:5, 15, sh.52, 73)

Enes ibni Mâlik (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

"Her kim, herhangi bir haram aydan perşembe, cuma ve cumartesi olmak üzere, üç günü oruçlu geçirirse, kendisine (tuttuğu her güne karşılık) iki sene, (başka bir rivayette) yedi yüz sene, (diğer bir rivayette ise) dokuz yüz sene ibadet (sevabı) yazılır."

(Taberânî, el-Evsat, no:1810, 2/468; Ebû Muhammed el-Hallâl, Fedâilü şehri-i receb, no:14, sh:71; İbnü Asâkir, Tarîhü Medîneti Dimeşk, 19/116; Deylemî, Müsnedü'l-Firdevs, no:5696, 4/66; Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 1/325, Süyûtî, ed-Dürri'l-mensûr 4/185; el-Hâvî, 1/545, 546; Gazâlî, el-lhyâ, Kitâb-u esrâri's-savm, Fasil:3, 1/281; Zebîdî, el-lthâf, 4/256; Ali el-Müttakî, Kenzü'l-ummâl, no:24173, 8/561; Heysemî, Mecma'u'z-Zevâid, 3/19)

Enes (Radiyallâhu Anh)ın bu hadîs-i şerîf hakkında: "Ben bunu **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den işitmemişsem, kulaklarım sağır olsun" dediği rivayet edilmiştir. (Ahmed ibni Hicâzî, Tuhfetü'l-ihvan, sh:10)

İnsanlar içinde bu faziletleri en iyi bilenler, hiç şüphesiz ki sahabe-i kirâm ve tâbi'în-i 'izâm oldukları için **İbni Ömer, Üsâme ibni Zeyd, Hasen-i Basrî, Ebû İshak es-Sebî'î** (Radiyallâhu Anhüm) gibi zatlar, haram ayların tümünü oruçlu geçirirlerdi.

Süfyân-ı Sevrî (Radiyallâhu Anh): "Oruç tutmak için bana en sevgili vakit, haram aylardır" derdi. (İbni Receb el-Hanbelî, Letâifü'l-me'ârif, sh:229)

EŞLER ARASINDAKİ MUHABBETSİZLİĞİN İZALESİ VE BİRBİRİNE KARŞI SOĞUK OLAN İKİ KİŞİNİN BARIŞMASI İÇİN YAPILMASI GEREKENLER

1) Bir bardak suya yedi yüz seksen altı (786) kere besmele okunup bu su o kişilere içirilirse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle aralarındaki soğukluk zâil olur (gider).

2) Aşağıda zikredilecek olan âyet-i kerîmeler ve peşisıra zikredilen dua misk, zâferan (safran) ve gül suyu karışımından yapılan bir mürekkep ile bir kaba yazılıp, ardından bu yazıların üzerine su dökülerek o yazılar bozulur ve bu su, araları iyi olmayan kişilere içirilirse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle araları düzelir. Yazılacak âyet-i kerîmeler şunlardır:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۱﴾ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿۲﴾ مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ ﴿۳﴾ إِيَّاكَ نَعْبُدُ
وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ﴿۴﴾ اِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿۵﴾ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ
غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ﴿۶﴾﴾ وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غَلٍّ إِخْوَانًا
عَلَى سُرُرٍ مُتَقَابِلِينَ ﴿۷﴾﴾ هُوَ الَّذِي أَيْدَكَ بِنَصْرِهِ وَبِالْمُؤْمِنِينَ ﴿۸﴾ وَآلَفَ بَيْنَ
قُلُوبِهِمْ لَوْ أَنْفَقْتَ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مَا أَلْفَتَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ آَلَفَ بَيْنَهُمْ
إِنَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۹﴾﴾ «اللَّهُمَّ إِنِّي أَتَوَسَّلُ إِلَيْكَ بِالْفَاتِحَةِ الشَّرِيفَةِ وَهَاتَيْنِ الْآيَتَيْنِ أَنْ
تُعْطَفَ قَلْبُهُمْ طَاعَةً لِلَّهِ تَعَالَى ثُمَّ لِهَذِهِ الْآيَاتِ الْكَرِيمَةِ.»

Âyet-i Kerîmelerin ve Duanın Manası

“O Rahmân ve O Rahîm olan Allâh'ın ismiyle. Bütün hamdler tüm âlemlerin Rabbi olan Allâh'a mahsustur. (Dünyada mümin-kâfir ayırmaksızın her bir kuluna son derece acıyan ve gerçek manada sadece Kendisi nimet vermekte olan) O Rahmân'a, (âhirette yalnız iman edenleri son derecede esirgeyecek olan hakiki nimet sahibi) O Rahîm'e. O din gününün Mâliki (ve ceza gününün yegâne sahibi)ne.

(O yüce Allâh'a itaat eden kullar:) ‘(Ey Rabbimiz!) **Ancak Sana ibadet ederiz ve yalnız Senden yardım dileriz**’ (derler. Buna mukabil Allâh-u Te'âlâ: ‘Peki Benden ne tür bir yardım istiyorsunuz?’ buyurunca, onlar şöyle dua ederler:)

‘Bizi o dosdoğru yola hidayet et. Kendilerine (ikram ve) in'âm etmiş bulunduğun o (peygamberlerin, sıddıkların, şehitlerin ve salih) kimselerin yoluna. (Senin tarafından) kendilerine gazap edilen (Yahudi)lerin (yoluna) değil, (doğru yoldan sapılarak) dalalete düşen (Hristiyan taife)lerin(in izine) de değil.’ (Fâtiha Sûresi:1-7)

“(Onlar) **tahtlar üzerinde kurulan ve** (kimse kimseye üstten bakmasın diye) **karşı karşıya bulunan kardeşler halindeyken, Biz onların** (dünyâda) **kalplerinde** (birbirlerine karşı taşıdıkları düşmanlık, nefret, kıskançlık ve) **kinden ne vardıysa** (daha cennete girmeden evvel) **söküp çıkarmışızdır.”** (Hicr Sûresi:47)

“(Ey Habibim!) **Kendi yardımıyla ve inananlar(ın desteği) ile seni güçlendirmiş olan Zât ancak O’dur. Bir de O, onların kalpleri arasında tam bir kaynaşma vücuda getirmiştir. Sen** (onların içinde bulunan kin, nefret ve intikam hırsını gidermek için) **yer(yüzün)de bulunanları topluca harcayacak olsaydın, onların kalplerinin arasında bir buluşma sağlayamazdın. Velakin** (bütün kalplerin yegâne Mâlîki olan) **Allâh** (üstün kuvvetiyle) **onların arasında tam bir ülfet meydana getirmiştir. Şüphesiz ki O** (bu güce sahip bir) **Azîz’dir, Hakîm’dir.”** (Enfâl Sûresi:62’den ve 63)

“Ey **Allâh!** Ben Fatihâ-i şerîfe ve şu iki âyet-i kerîme hürmetine Senden dilerim ki; bu kişilerin kalplerini önce **Allâh-u Te’âlâ**’ya, sonra da bu âyet-i kerîmelere itaat ederek birbirine meyilli kılasın.”

3) Aşağıda zikredilecek olan âyet-i kerîmeler misk, zâferan (safran) ve gül suyu karışımından yapılan bir mürekkep ile bir kaba yazılıp, ardından bu yazıların üzerine su dökülür ve bu su, araları iyi olmayan kişilere içirilirse **Allâh-u Te’âlâ**’nın izniyle araları düzelir. Yazılacak âyet-i kerîmeler şunlardır:

﴿وَإِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ بَيْنِهِمَا فَابْعَثُوا حَكَمًا مِنْ أَهْلِهِ وَحَكَمًا مِنْ أَهْلِهَا إِنْ يُرِيدَا إِصْلَاحًا يُوَفِّقِ اللَّهُ بَيْنَهُمَا﴾، ﴿يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ﴾، ﴿سَيَهْدِيهِمْ وَيُصْلِحْ بَالَهُمْ﴾، ﴿وَإِنْ امْرَأَةٌ خَافَتْ مِنْ بَعْلِهَا نُشُوزًا أَوْ إِعْرَاضًا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يُصْلِحَا بَيْنَهُمَا صُلْحًا وَالصُّلْحُ خَيْرٌ﴾، ﴿عَسَى اللَّهُ أَنْ يَجْعَلَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ الَّذِينَ عَادَيْتُمْ مِنْهُمْ مَوَدَّةً﴾

Âyet-i Kerîmelerin Manaları

“**Eğer o** (karı-koca) **iki(li)sinin aralarının açılmasından endişe ederseniz, o zaman bir hakem onun ehlinden, bir hakem de bunun âilesinden** (olmak üzere arabulucu olarak her ikisine birer hakem) **gönderin! Eğer** (karı-kocadan) **o ikisi** (iyi niyet taşıyıp) **bir düzeltme yapmak isterlerse, Allâh** (hakemlerin güzel gayreti sebebiyle) **o ikisi arasında** (bir kaynaşma ve) **uyum meydana getirir.”** (Nisâ Sûresi:35’den)

“**Tâ ki O** (Rabbiniz) **sizin için işlerinizi yoluna koysun.”** (Ahzâb Sûresi:71’den)

“**Onları muhakkak** (doğruya) **hidayet edecektir ve onların hallerini düzgün kılacaktır.”** (Muhammed Sûresi:5)

“**Eğer bir kadın** (yatağını terk etmesi ve nafakasında ihmal göstermesi gibi emârelerle) **kocasının uzaklaşmasından yahut** (konuşup görüşmeyi azaltma, sövme veya dövme gibi belirtilerle, kendisinden) **yüz çevirmesinden endişelenirse,** (mehrinin yahut nöbet günlerinin bir kısmını veya tamamını bağışlayarak, kocası da bunu

kabul ederek) **aralarında bir sulh ile düzeltme yapmalarında ikisi üzerine de hiçbir günah yoktur.** (Boşanmaktansa yahut evliliği sürdürüp de kötü geçinmektense) **sulh daha iyidir.”** (Nisâ Sûresi:128'den)

“Umulur ki Allâh, (Mekke fethini müyesser kılıp onlara da iman nasip ederek) sizinle, o (aranız iyi olamaya)nlardan düşmanlık yapmış bulunduğunuz o kimseler arasında bir tür dostluk yaratacaktır.” (Mümtahine Sûresi:7'den)

4) Eşiyle veya her hangi birisiyle arası kötü olup da bu durumu iyileştirmek isteyen kişi cuma gecesi (perşembeyi cumaya bağlayan gece), gece yarısından sonra toplam otuz kere olmak üzere önce aşağıda zikredilen âyet-i kerîmeyi sonra ardındaki duayı, **kırmızı işaretli** yerdeki “Fulan” lafızlarının yerine önce barışmak istediği o şahsın, ardından da annesinin ismini zikrederek okursa **Allâh-u Te'âlâ'nın** izniyle arasında soğukluk olan o kişiyle arası çok güzel olur. Okunacak âyet-i kerîme ve peşindeki dua şöylece dir:

﴿فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ﴾

“Eğer onlar yüz çevirirlerse, sen de ki: ‘Bana yetecek olan ancak Allâh’tır. O’ndan başka hiçbir ilâh yoktur. Ben ancak O’na tevekkül ettim. O çok büyük olan Arş’ın Rabbi de ancak O’dur.’” (Tevbe Sûresi:129)

«اللَّهُمَّ يَا رَبِّ أَنْتَ حَسْبِي عَلَى فُلَانِ بْنِ فُلَانَةَ عَطَّفَ قَلْبَهُ عَلَيَّ وَذَلَّلَهُ لِي.»

“Ey **Allâh!** Ey **Rabbim!** Falan kadının oğlu felancaya karşı Sen bana yetersin, Sen onun kalbini bana karşı yumuşat ve zelil kıl.”

5) Eşiyle veya herhangi birisiyle münasebeti bozuk olup da bunu düzeltmek isteyen kişi cuma gecesi kalkıp, **Allâh** rızası için iki rekat nafîle namaz kıldıktan sonra şu iki âyet-i kerîmeyi yani:

﴿لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ﴾ ﴿فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ﴾

“(Ey insanlar!) **Andolsun ki elbette muhakkak size kendi nefislerinizden** (sizin gibi bir beşer) **olan pek değerli bir Rasûl gelmiştir ki, sıkıntıya uğramanız ona çok ağırdır, siz**(in iman etmenize ve tüm işlerinizin yoluna girmesin)**e karşı çok düşkündür ve inananlara çok esirgeyicidir, pek acıycıdır.**

Eğer onlar yüz çevirirlerse, sen de ki: ‘Bana yetecek olan ancak Allâh’tır. O’ndan başka hiçbir ilâh yoktur. Ben ancak O’na tevekkül ettim. O çok büyük olan Arş’ın Rabbi de ancak O’dur’” (Tevbe Sûresi:128-129) âyet-i kerîmelerini otuz kere okur, sonra **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e yüz kere salevât-ı şerîfe getirir ve arasının düzelmesini istediği kişiyi niyetine alarak dua ederse **Allâh-u Te'âlâ'nın** izniyle o kişiyle eskisinden daha muhabbetli bir hale gelir.

6) Bir kimse özellikle salı gecesi (pazartesiye salıya bağlayan gece), imsaktan önce:

«ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ.»

“(Ey) **celal ve ikram sahibi!**” şeklinde bir miktar zikrederse hem insanların nazarındaki değeri artar, hem de arasının bozuk olduğu kişilerle arası düzelir. (Abdülhâdî Muhammed Harse, el-Edviyetü'l-İlâhiyye ve'l-ed'iyetü'n-nebeviyye li cem'î'l-emrâzi'n-nefsiyyeti ve'l-cesediyye, sh:189-191)

CENAZE YIKANIRKEN VE KEFENLENİRKEN NASIL DAVRANILMASI GEREKTİĞİ

Ölüyü yıkarken **Allâh-u Te'âlâ'yı** çok zikretmek ve ölüye dua etmek müstehaptır. Ulemânın beyanı vechile; ölüyü yıkayan kimse, ölü'nün yüzünde nur parıltısı ve bedeninde hoş koku gibi hoşuna giden bir hal gördüğü zaman, bu durumu insanlara anlatması iyi olur. Fakat onda hoşça gitmeyen, yüz karalığı, koku ve şekil değişimleri gibi haller görürse, bunları herhangi bir kimseye anlatması ona haram olur. Bu anlattıklarımıza delil olarak da şu hadîs-i şerifleri zikretmişlerdir:

İbni Ömer (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «اذْكُرُوا مَحَاسِنَ مَوْتَاكُمْ وَكُفُّوا عَنْ مَسَاوِيهِمْ.»

“Ölülerinizin güzelliklerini söyleyin, kötülüklerinden (bahsetmektense) kaçının.” (Tirmizî, Cenâiz:34, no:1019, 3/339; Ebû Dâvud, Edep:50, no:4902, 4/426)

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in âzatlısı **Ebû Râfi'** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي رَافِعٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ غَسَلَ مَيِّتًا فَكْتَمَ عَلَيْهِ غُفْرَ لَهُ أَرْبَعِينَ مَرَّةً.»

“Kim bir ölüyü yıkar da, onun (kötü) halini gizlerse, o kişi (Allâh-u Te'âlâ tarafından) kırk defa affedilir.” (Hâkim, el-Müstedrek, no:1307, 1/505)

CENAZE NAMAZI VE DUALARI

Allâh-u Te'âlâ şöyle buyurmaktadır:

﴿وَصَلِّ عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ﴾

“Bir de (öldükleri zaman cenaze namazlarını kılarak) onlara duada bulun. Şüphesiz ki senin duan, onlar için bir sükunettir.” (Tevbe Sûresi:103'den)

“**Rûhu'l-beyân Tefsîri**”nde zikredildiğine göre bu âyet-i kerîmede **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e, müminler için hayır ve bereket duasında bulunması, vefat ettiklerinde de cenaze namazlarını kılması emredilmiştir.

“**el-Kâfî**” isimli eserde zikredildiğine göre cenaze namazı **Allâh-u Te'âlâ**'nın bu âyet-i kerîmesiyle, bir de **Ebû Hureyre** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «صَلُّوا خَلْفَ كُلِّ بَرٍّ وَفَاجِرٍ وَصَلُّوا عَلَى كُلِّ بَرٍّ وَفَاجِرٍ.»

“**İyi veya kötü her imamın arkasında namaz kılın. İyi veya kötü herkesin cenaze namazını kılın. İyi veya kötü her komutanla birlikte cihada çıkın**” (Beyhakî, es-Sünenü'l-kübrâ, 4/19; İsmâ'îl Hakkî, Rûhu'l-beyân, 3/496) hadîs-i şerîfiyle meşrû edilmiştir.

“**el-Kınye**” isimli eserde zikredildiğine göre; **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) **Medîne**'ye geldiğinde **Berâ ibni Mârûr** (Radiyallâhu Anh)ın vefat ettiğini işitince kabrine gitmiş, dört tekbirle cenaze namazını kılmıştır. Cenaze namazı hicretin ilk senesinde farz kılınmıştır. Bu namazın farzîyetini inkar eden kâfir olur.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) vefat eden Müslümanların cenazesini kılmaya çok özen göstermiştir.

Nitekim **Hârice ibni Zeyd** (Radiyallâhu Anh), amcası **Yezîd ibni Sâbit** (Radiyallâhu Anh)ın şöyle anlattığını rivâyet etmiştir:

عَنْ خَارِجَةَ بِنِ زَيْدٍ عَنْ عَمِّهِ يَزِيدَ بْنِ ثَابِتٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَلَمَّا وَرَدْنَا الْبُقْعَةَ إِذَا هُوَ بِقَبْرِ جَدِيدٍ فَسَأَلَ عَنْهُ فَقِيلَ فَلَانَةُ فَعَرَفَهَا فَقَالَ: «أَلَا أَدْنَتْ مُونِي بِهَا؟»، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ! كُنْتَ قَائِلًا صَائِمًا فَكَّرِهَا أَنْ نُؤْذِنَكَ، فَقَالَ: «لَا تَفْعَلُوا، لَا يَمُوتَنَّ فِيكُمْ مَيِّتٌ مَا كُنْتُ بَيْنَ أَظْهُرِكُمْ إِلَّا أَدْنَتْ مُونِي بِهِ، فَإِنَّ صَلَاتِي عَلَيْهِ لَهُ رَحْمَةٌ.» ثُمَّ أَتَى الْقَبْرَ فَصَفَّنَا خَلْفَهُ وَكَبَّرَ عَلَيْهِ أَرْبَعًا.

“**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ile birlikte (mescitten) çıktık, Bakî'a geldiğimizde yeni bir kabirle karşılaşınca onun kim olduğunu sordu. ‘Falanca kadın’ denilince onu tanıdı ve: ‘**Niye onu bana bildirmediniz?**’ buyurdu.

Yanıdakiler: ‘Yâ **Rasûlellâh**! Sen kaylûle yapıyordun, hem de oruçluydun, bu yüzden sana bildirmek istemedik’ deyince: ‘(Böyle) **yapmayın. Ben sizin aranızda bulunduğum sürece sizin içinizde bir kişi ölürse mutlaka onu bana bildirin. Çünkü benim onun cenazesini kılmam kendisi için büyük bir rahmettir**’ buyurdu.

Sonra kabrin yanına geldi, bizi de arkasına saf yaptı, sonra onun üzerine dört tekbir getirerek cenaze namazını kıldı.” (Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:19452, 32/201; İbni Ebî Şeybe, el-Musannef, 3/275; İbnü Mâce, no:1528; Süyûtî, ed-Dürü'l-mensûr:7/518)

Cenaze namazı mükelleflerden bir kısmının yapmasıyla diğerlerinden sâkit olan farz-ı kifâyedir. Vakti ise ölünün yıkanıp hazırlandığı herhangi bir zamandır. Bundan dolayı akşam vakti dahi hazır olsa akşamın sünnetinden önce bile bu namaz kılınır.

Cenazeyi süratle gömmek sünnet olduğu için güneş doğarken yahut zeval vaktinde veya batarken defnedilmeye hazır olan ölülerin cenazesini kılmak kerahatsiz caizdir. Ama daha önce hazırlanmış da kılınmamışsa o zaman kerahet vakitlerinin çıkmasına kadar tehir edilir.

İmam meyyitin iman nurunu barındıran göğsünün hizasında durur, ilk tekbirde “Sübhâneke”yi okurken “Ve celle senâük” lafzını da zikreder. Diğer farz namazlarda bu lafız zikredilmemekteyse de nafiylede genişlik olduğu için bu lafız ilave edilir. **Halebî** (Rahimehullâh)ın beyanı vechile cenaze namazı dışındaki namazlarda bu lafız zikretmek evlâdır.

İkinci tekbirde **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e bildiği şekilde salevat okur. **“el-Müstesfâ”** isimli eserde zikredildiğine göre ise farz namazlarda okuduğu “Salât-ı İbrâhîmiyye”yi yani:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ
إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ
وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ.»

şeklindeki “Salli-bârik” duasını okur.

Üçüncü tekbirden sonra ölü için duada bulunur. **“Uyûnü'l-hakâik”** isimli eserde zikredildiğine göre şu duayı yapmak sünnettir:

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِحَيِّنَا وَمَيِّتِنَا وَشَاهِدِنَا وَغَائِبِنَا وَصَغِيرِنَا وَكَبِيرِنَا وَذَكَرِنَا وَأُنْثَانَا،
اللَّهُمَّ مَنْ أَحْيَيْتَهُ مِنَّا فَأَحْيِهِ عَلَى الْإِسْلَامِ وَمَنْ تَوَفَّيْتَهُ مِنَّا فَتَوَفَّهُ عَلَى الْإِيمَانِ، وَخُصَّ
هَذَا الْمَيِّتَ بِالرَّحْمَةِ وَالْغُفْرَانِ وَالرَّوَضَةِ وَالرِّضْوَانِ، اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ مُحْسِنًا فَزِدْ فِي
إِحْسَانِهِ وَإِنْ كَانَ مُسِيئًا فَتَجَاوَزْ عَنْهُ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.»

“Ey **Allâh!** Dirimizi-ölümüzü, burada bulunanımızı-bulunmayanımızı, küçüğümüzü-büyüğümüzü, erkeğimizi-dişimizi bağışla.

Ey **Allâh!** Bizden kime hayat verdiysen onu iman üzere yaşat. İçimizden kimi alırsan onu iman üzere vefat ettir. Bu ölüyü rahmetinle, mağfiretinle, cennet bahçesiyle ve rızan ile seçkin kıl.

Ey **Allâh!** Bu kişi güzel amel sahibi biri ise iyiliğini artır, kötü biri ise, ey acıyanların en merhametlisi, rahmetinle on(un günahların)dan geç.”

Çocuk ve deli gibi mükellef olmayan kişilerin cenazesinde ise günahları olmadığı için istiğfarda bulunmaz. Onun yerine:

«اللَّهُمَّ اجْعَلْهُ لَنَا فَرَطًا وَاجْعَلْهُ لَنَا أَجْرًا وَذُخْرًا وَاجْعَلْهُ لَنَا شَافِعًا مُشَفَّعًا.»

“Ey **Allâh!** Onu bizim için öncü (âhirette karşılayıcı) yap, onu bizim için bir ecir ve hazırlık yap, onu bizim hakkımızda şefaati makbul bir karşılayıcı yap” der. Bunları güzelce okumayı beceremezse:

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِجَمِيعِ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ
وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بَرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.»

“Ey **Allâh!** Ey acıyanların en merhametlisi! Beni de, anne-babamı da, tüm Müslüman erkekler ve kadınları, inanan erkeklerle inanan kadınları rahmetinle mağfiret eyle” der.

Bunu da beceremeyen kişi dua niyetiyle Fâtiha-i şerîfeyi okur. “**el-Eşbâh**” isimli eserde zikredildiğine göre Fâtiha’yı sena ve dua niyetiyle okursa mekruh olmaz, kıraat kastıyla okursa mekruh olur.

Sonra dördüncü defa tekbir getirerek sağa-sola selâm verir ve bunu yaparken ölü haricinde orada bulunanları selamlamaya niyet eder. Selam verirken diğer namazlarda olduğu gibi çok yüksek sesle bağırılmaz, hatta ikinci selamı birincisinden daha kısık sesle söylemesi sünnettir. Dördüncü tekbirden sonra zikir olmadığı için ellerini aşağı salar.

“**el-Cüllâbî**” isimli eserde zikredildiğine göre cenaze namazının rüknü dört tekbirdir. Sena, salevat, dua ve tekbir ise sünnettir.

Ellerini sadece ilk tekbirde kaldırır, namaza kavuştuğunda bazı tekbirleri kaçırmış olsa imamın bir tekbir almasını bekleyip onda imama uyar, imamın selamından sonra kaçırdığı tekbirleri art arda getirir.

İmâm-ı Ebû Yûsuf ve **Şâfi’î** (*Radiyallâhu Anhümâ*)ya göre ise hiç beklemeyip hemen tekbir alarak namaza başlar. Dördüncü tekbirden sonra selamdan önce yetişse, tekbir alıp namaza girer, imam selam verdikten sonra üç tekbiri kaza eder.

Cenaze namazında en az kırk kişinin bulunmasına dair de bir fazilet zikredilmiştir.

Nitekim **İbni Abbâs** (*Radiyallâhu Anhümâ*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا مِنْ مُسْلِمٍ يَمُوتُ فَيَقُومُ عَلَى جَنَازَتِهِ أَرْبَعُونَ رَجُلًا لَا يُشْرِكُونَ بِاللَّهِ شَيْئًا إِلَّا شُفِّعُوا فِيهِ.»

“Herhangi bir Müslüman ölür de cenazesinde **Allâh’a** ortak koşmayan kırk erkek bulunursa mutlaka onlar o ölü(nün bağışlanması) hakkında şefaatchi kılınırlar.” (*Ebû Dâvûd, Cenâiz:45, no:3170, 3/1382; İsmâ’îl Hakkî, Rûhu'l-beyân:3/499*)

CENAZE İLE YÜRÜYEN KİMSENİN YAPMASI GEREKENLER

Cenaze arkasında yürüyen kişinin **Allâh-u Te'âlâ**'yı zikretmesi, ölümün kendisinin de başına geleceğini düşünmesi ve dünyadakilerin nihayet göç edeceğini tefekkür etmesi müstehaptır. Faydası olmayan sözden kesinlikle kaçınmalıdır. Çünkü bu an, düşünce ve zikir zamanıdır. Böyle bir vakitte gaflet, eğlence ve gereksiz söz çirkindir. Aslında her zaman boşuna ve faydasız söz konuşmak yasak ise de böyle bir zamanda tabii ki hiç uygun değildir.

Doğru olan hareket, geçmiş büyüklerin yaptıkları gibi cenaze ile yürürken sükut etmek ve dua ederken, zikrederken sesi yükseltmemektir. Bundaki hikmet açıktır, bu hikmet de cenaze ile ilgili işler üzerinde tefekkür etmek ve onları kalbe yerleştirmektir. Doğru olan hareket ve davranış budur.

İnsan etrafındaki kalabalıkların dünyaya daldırmasına asla aldanmamalı ve **Fuzayl ibni 'İyâz** (*Kuddise Sirruhû*)nın şu kelamını kulağına küpe yapmalıdır:

«الزَّمْ طُرُقَ الْهُدَىٰ، وَلَا يَضُرَّكَ قِلَّةُ السَّالِكِينَ،
وَإِيَّاكَ وَطُرُقَ الضَّلَالَةِ، وَلَا تَغْتَرَّ بِكَثْرَةِ الْهَالِكِينَ.»

“Hidayet yollarından ayrılma, o yollara girenlerin azlığı sana zarar vermesin (seni o yollardan ayırmasın). Sapıklık yollarından sakın, (o yollara girip de) helak olanların çokluğu seni aldatmasın (sana o yolları iyi göstermesin).”

ESMÂULLÂHİ'L-HÜSNÂ

OTUZ YEDİNCİ İSM-İ ŞERİF «الْعَلِيِّ» İSM-İ ŞERİFİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâu'l-'Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve Yûsuf-u Nebhânî (*Rahimehumüllâh*)ın beyanları vechile; «الْعَلِيِّ» ism-i şerîfi “İnsanların anlayışlarıyla idrak olunmaktan son derece yüce ve Zâtı, sıfatları ve filleri hususunda insanların akıllarına gelen her şeyden daha ulu” anlamına gelir.

Nitekim **Allâh-u Te'âlâ** Kendisini vasfederken şöyle buyurmaktadır:

﴿وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ﴾

“(Eş ve benzerden, tüm noksanlık emâreleri ve sonradan olma belirtilerinden son derece yüce olan) **Aliyy de;** (Zât'ına nispetle, her şeyin değersiz kalacağı bir büyüklük sahibi olan) **Azîm de ancak O'dur.**” (*Bakara Sûresi:255'den*)

Aliyy ism-i şerîfi alçaklığın zıddı olan yükseklik ve yücelik anlamına gelen “Ulüvv” kökünden gelmektedir. **Allâh-u Te'âlâ**'nın yüceliğinin üstünde hiçbir yücelik yoktur. Bütün dereceler ve mertebeler O'ndan aşağıdır. Dolayısıyla bu ism-i şerîf **Allâh-u Te'âlâ**'nın bir sıfatı olarak “Yarattıklarına karşı, kudretiyle yücelik sahibi olan” anlamındadır.

Allâh-u Te'âlâ'nın ululuk ve yüceliği, akıl sahiplerini hayrette bırakmıştır. Akıllar, O'nun kemalini ve cemalini anlayıp anlatmaktan ve kavramaktan âcizdir. O'nun Zâtı her türlü yakışksız sifattan münezzehtir. Akıl, O'nun sıfatlarını tasavvur etmekten uzaktır.

Allâh-u Te'âlâ her üstün ve yüksek makamın daha üstündedir. Zira varlıkların hepsi müessir olan **Allâh-u Te'âlâ**'nın eseridir. Müessir olan **Allâh-u Te'âlâ** eserlerin yaratıcısı olması hasebiyle hepsinden üstündür.

Allâh-u Te'âlâ mutlaka manada yüce olandır. Bu yücelik, bir başkasına nispetle değildir. **Allâh-u Te'âlâ** mutlak yaratıcı olduğu için, elbette ki O, mutlak manada her şeyden yüce olacaktır.

Ama **Allâh-u Te'âlâ** dışındaki bütün varlıkların yükseklik ve yücelik sıfatı her zaman bir başkasına nispetlidir. Dolayısıyla **Allâh-u Te'âlâ**'nın hâricinde mutlak yani kayıtsız bir yücenin bulunması imkan haricindedir.

Allâh-u Te'âlâ Kendi Zâtı'nda yücedir. Bu yüzden her şeyden daha yücedir. Yücelikte **Allâh-u Te'âlâ**'nın hiçbir kusur ve ayıbı yoktur. O, mutlak olarak en yücedir. O, ilimde, kudrette, hayatta, cömertlikte, merhamette ve diğer bütün sıfatlarında kusursuz ve mükemmel olduğu gibi yücelikte de eksiksiz ve kusursuzdur.

Bu O'nun aklî derecelerde bütün varlıklardan üstün olduğunu ispatlamaktadır. O'nun bu yüceliği cihet ve mekan bakımından değildir. Zira O, cihet ve mekandan münezzehtir.

Kuşeyrî (*Rahimehullâh*) bu sadette şöyle demiştir: "**Allâh-u Te'âlâ**'nın yüceliği ve büyüklüğü her hangi bir cihete nispetle değildir.

O'nun yüceliği bütün ululuk sıfatlarını hak etmesiyledir. Zaten kulların **Allâh-u Te'âlâ**'yı yüceltmesi O'na hiçbir tesir etmez. Sadece kullar O Zâtı Zül-Celâl'i yüceltmekle kendilerini kıymetlendirmiş olurlar."

Kulun bu ism-i şeriften nasibi için ise şöyle söylenebilir; her kim **Allâh-u Te'âlâ**'nın her şeyden yüce ve ulu olduğunu hakkıyla idrak ederse bütün işlerinde O'nun emirlerine uyar.

Allâh-u Te'âlâ'nın varlıklar üzerindeki üstünlüğüne, yüceliğine ve büyüklüğüne inanıp bunu müşahede eden kimse, bu sıfatların gereğini yerine getirmek sûretiyle O'na ibadet eder. Artık onun kalbinde sonsuzluk nuru parıldar, içtenlikle O'na yalvarıp yakarır, bir köle efendisinin karşısında durduğu gibi O'nun huzurunda boynu bükük durur.

Böyle bir kişi güzel sözlerinin ve iyi amellerinin, özel ve seçkin dostların amelleriyle birlikte **Allâh-u Te'âlâ**'ya yükseldiğini ve O Yüce huzura arz olunduğunu hissederek amel eder. Bu yüzden kendisini O'nun katında utandıracak ve alçaltacak söz ve fiillerden şiddetle kaçınır.

Allâh-u Te'âlâ'nın yüceliğini takdir eden kişi O'nun huzurunda daima boyun kırıklığı içerisinde olur ve asla tevâzuu terk etmez. Tevâzuun hakikatı ise hak olan söz kimden sudûr ederse etsin onu kabul etmek ve kibirlenmemektir. **Allâh-u Te'âlâ** doğru sözü kabullenmekten kibirlenenlerin kötü âkibetlerini ifade ederken şöyle buyurmaktadır:

﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ فَحَسْبُهُ جَهَنَّمُ وَلَبِئْسَ الْمِهَادُ﴾

“Ona: ‘Allâh’tan kork (da hakka uy)’ denildiği zaman, günah(ı) sebebi ile izzet(-i nefis ve câhilâne kibir) onu yakalar.

Artık (ceza olarak) ona yeterli olacak şey cehennemdir ve andolsun ki elbette o, ne kötü döşek olmuştur.” (Bakara Sûresi:206)

Bu ism-i şerifle ahlaklanmak ise kulun, dünya ve âhiret hususundaki her işinde himmetini yüce tutması ile ve kendi seçim hakkı yerine **Allâh-u Te’âlâ**’nın buyurduklarına göre hareket etmesiyle olur.

Kul her zaman himmetini yüksek tutmalı, tembelliğe kapı açmamalıdır. nitekim **Hüseyin ibni Ali** (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ حُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ مَعَالِي الْأُمُورِ وَأَشْرَافَهَا، وَيَكْرَهُ سَفَاسِفَهَا.»

“**Allâh-u Te’âlâ işlerin yüce ve şerefli olanlarını sever, değersiz (ve basit) olanlarını sevmez.”** (Taberânî, el-Mu’cemü’l-Kebîr, no:2894, 3/131; Şihâb, el-Müsned, no:1076, 2/150)

Allâh-u Te’âlâ cümlemizi bu ism-i şerîfin manasını hakkıyla idrak edip mûcebince amele muvaffak eylesin. Âmîn! (İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi’l-hüsnâ, sh:80-81; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü’l-‘izzî’l-esnâ fi şerhi esmâillâhi’l-hüsnâ, sh:46; eş-Şeyh Mâu’l-Ayneyn, Fâtiku’r-ratk alâ Râtiki’l-fetk, sh:329; Yûsuf en-Nebhânî, Sa’âdetü’l-dâreyn, sh:512; Hâmid Ahmed et-Tâhir, el-Câmi’u li esmâillâhi’l-hüsnâ, sh:208-210)

«أَلْعَلِيُّ» İSM-İ ŞERİFİNİN BAZI HAVÂSSI

1) Bu ism-i şerîf bir kağıda yazılıp büyümesinde sorun olan çocuğun üzerine asılırsa o çocuk **Allâh-u Te’âlâ**’nın izniyle çabucak büyür, fakir olan kişi bunu üzerinde taşırsa zenginleşir, ailesinden uzakta kalan kişi ailesine kavuşur, bir şeyini kaybeden kaybettiğini bulur ve evlenmeye çalışıp da hayırlı bir kısmet bulamayan kişi en kısa zamanda aradığını bulur.

2) Bu ism-i şerîfi her gün yüz on (110) kere zikreden kişinin himmeti yüce olur (yüksek şeyler peşinde koşmaya başlar) ve **Allâh-u Te’âlâ**’dan hakkıyla korkar.

3) Bu ism-i şerîfi zikretmeye devam eden kişiyi **Allâh-u Te’âlâ** başkalarına karşı hor ve hakir olmaktan muhafaza buyurur, onu her gören kimse sever ve ona tâzîm-u tekrim eder. **Allâh-u Te’âlâ**’nın yardımıyla sözü dinlenir, arzu ettiği her şey yerine gelir. Bu ism-i şerîfi zikrederken: «أَلْعَلِيُّ الْعَظِيمُ» diye zikretmek daha evlâdır.

(Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu’l-hâcât, sh:35-36; eş-Şeyh Mâu’l-Ayneyn, Fâtiku’r-ratk alâ Râtiki’l-fetk, sh:329; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi’l-hüsnâ, sh:80-81; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü’l-‘izzî’l-esnâ fi şerhi esmâillâhi’l-hüsnâ, sh:46; Yûsuf en-Nebhânî, Sa’âdetü’l-dâreyn, sh:512; Seyyid Süleyman el-Hüseyinî, Kenzü’l-havâs, 1/101-102)

ERBA'İN-İ İDRİSİYYE YİRMİ DOKUZUNCU İSM-İ ŞERİF

«يَا قَرِيبُ الْمُتَعَالِي فَوْقَ كُلِّ شَيْءٍ عُلُوُّ أَرْتَفَاعِهِ، يَا قَرِيبُ!»

“Ey yüceliğinin üstünlüğü her şeyin fevkinde olup, azamet ve yakınlık sahibi olan Zat! Ey Karîb!”

BU İSM-İ ŞERİFİN BAZI HAVÂSSİ

1) Bu ism-i şerîfi zikretmeye devam eden kişinin duası **Allâh-u Te'âlâ** katında kabul ve sözleri kullar indinde makbul olur. Ayrıca bu kişi çok şeref sahibi olur.

2) Her kim bu ism-i şerîfi iki avucuna yazarak ellerini semaya kaldırıp **Allâh-u Te'âlâ**'ya yalvarırsa, **Allâh-u Te'âlâ** o kişinin isteklerini kabul eder.

3) Her kim bu ism-i şerîfi sabah ve akşam üç yüz altmış (360) kere zikretmeye devam ederse emrine itaat olunur, sözü dinlenir ve **Allâh-u Te'âlâ** bütün mahlukatı o kişiye hizmetçi kılar.

4) İşlerinden bir netice alamayıp hayal kırıklığına uğrayan kişi bu ism-i şerîfi zikretmeye devam ederse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle bütün işlerinde hayırlı sonuçlar almaya muvaffak olur.

5) Yirmi bir gün boyunca her akşam altı bin kere bu ism-i şerîfi zikreden kişi iki ci-handa yüksek derecelere sahip olur.

6) Her kimin birisinden her hangi bir alacağı olup da o kişiden onu alamıyorsa, yedi gün boyunca her gün kabir ziyaretleri yaparak oruç tutar ve orucun bitiminde birinci rekatta Fâtiha'dan sonra üç kere Kadir Sûresi, ikinci rekatta Fâtiha'dan sonra üç kere Zilzal Sûresi, üçüncü rekatta da Fâtiha'dan sonra üç kere Asr Sûresi okuyarak üç rekat namaz kılıp, ardından bu ism-i şerîfi yüz yirmi beş (125) kere zikrederse **Allâh-u Te'âlâ** alacağı olan kişinin kalbini doğruya çevirir ve **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o kişi de kendisinde olan emaneti sahibine iade eder.

Bu zikrettiğimiz faydanın hâsıl olması için kitaplarımızda farklı bir terkip daha yer almaktadır ki o da şöyledir; kişi evvela oruca niyet eder, o gün içerisinde birinci rekatta Fâtiha'dan sonra bir kere Âyete'l-Kürsî, ikinci rekatta da Fâtiha'dan sonra bir kere:

﴿كَلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا رِزْقًا قَالَ يَا مَرْيَمُ أَنَّنِي لَكَ هَذَا
قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ﴾

“Zekeriyya her ne zaman onun yanına (Meryem'in bulunduğu yüksek ve kilitli odadaki) o mihraba girdiyse, (mutlaka) onun yanında (mevsimsiz yiyeceklerden derlenmiş) bir rızık bulur ve: ‘Ey Meryem! (Kapılar kilitliyken ve mevsim müsait değilken) işte bu sana nereden (geliyor)?’ der, o da:

‘Bu, Allâh nezdinden (gelmekte)dir. (Sakin sen bunu uzak görme.) Zira şüphesiz ki Allâh dilediğini (hiç kismadan) hesapsız olarak rızıklandırır’ derdi” (Âl-i ‘Imrân Sûresi:37’den) âyet-i kerîmesini okuyarak iki rekât namaz kılar.

Sonra sâlih kişilerin kabirlerini ziyaret eder ve yine iki rekât namaz kılar ama bu sefer her iki rekatta da Fâtiha Sûresi’nden sonra Kadir Sûresi’ni üçer kere okur. Namazdan sonra bu ism-i şerîfi yüz yirmi beş (125) kere zikreder ve en sonunda elleri açır:

«رَبِّ! بِعِزَّةِ هَذَا الْإِسْمِ عَلَيْكَ أَنْ تَرُدَّ عَلَيَّ حَقِّي مِنْ هَذَا الشَّخْصِ.»

“Ey **Allâh!** Bu ism(-i şerîf)in Senin katındaki izzeti hürmetine o şahıstaki hakkımı bana döndürmeni Senden istiyorum” diyerek **Allâh-u Te‘âlâ**’ya yalvarır. İşte her kim bunları yaparsa **Allâh-u Te‘âlâ**’nın izniyle o kişi en kısa zamanda kendisinde bulunan emaneti sahibine iade eder.

7) Bu ism-i şerîfi her gün yedi bin kere olmak üzere toplam on yedi gün boyunca zikreden kişi **Allâh-u Te‘âlâ**’ya manen yakınlaşır.

8) Bu ism-i şerîfi her gün üç yüz (300) kere zikretmeye devam eden kişinin **Allâh-u Te‘âlâ** bütün isteklerini gerçekleştirir.

9) **Allâh-u Te‘âlâ** bu ism-i şerîfi **Sâlih** (Aleyhisselâm)a indirmiş, o mübarek peygamber de bu ism-i şerîfin bereketiyle düşmanlarına galip gelmiştir. Dolayısıyla her kim bu ism-i şerîfi zikretmeye devam ederse o da onun gibi düşmanlarına galip gelir.

10) Bu ism-i şerîfi okuyup bereketlerine nâil olmak, ismi Hâşim ve Ahmed olanlara çok münasiptir.

(Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu’l-esmâi’l-erba‘în, Yazma Nûsha, Ayasofya, no:377, verak:114; Ayasofya, no:3358, verak:148-149; Yazma Bağışlar, no:2773, verak:12; Beyazid Devlet, no:1256, verak:20-21; Muhammed ibni Hatîrûddîn, el-Cevâhiru’l-hams, sh:261-264; Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, er-Ravzatü’s-sündüsiyye fi’l-esmâi’l-İdrîsiyyeti’s-Sühreverdîyye, sh:48-49)

ZALİMLERİN ŞERRİNİ DEFEDİP ONLARI KAHRETMEK İÇİN OKUNAN ŞEYH EBÛ BEKR EL-MULLÂ EL-AHSÂÎ HAZRETLERİ’NE AİT “HADÎM DUASI”

دُعَاءُ الْحَطِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الْمَحْمُودِ، الصَّمَدِ الْمَقْصُودِ، ذِي الْكَرَمِ وَالْجُودِ، وَالْعَطَاءِ الْمَمْدُودِ،
وَالْفَضْلِ الْمَسْرُودِ، أَنْتَ الْعَزِيزُ الْبَاقِي، وَالْحَافِظُ الْوَاقِي، لَكَ الْعِزُّ وَالْبَقَاءُ وَالْجُودُ
وَالْبَهَاءُ، وَالْأَرْضُ وَالسَّمَاءُ وَمَا بَيْنَهُمَا وَمَا تَحْتَ الثَّرَى، أَنْتَ الْأَوَّلُ بِلَا ابْتِدَاءٍ

وَالْأُخْرُ بِلَا انْتِهَاءٍ، لَكَ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى، وَالْأَمْثَالُ الْعُلَى، إِلَيْكَ يَفْزَعُ الْمَحْمُودُ
وَيَرْجِعُ الْمَطْرُودُ، تُجِيرُ مَنْ اسْتَجَارَكَ، وَتَحْفَظُ مَنْ لَجَأَ إِلَيْكَ، وَتُغْنِي مَنْ تَوَكَّلَ
عَلَيْكَ، وَتُرْشِدُ مَنْ أَطَاعَكَ، وَتُعِزُّ مَنْ اعْتَزَلَ بِكَ، وَتُؤَمِّنُ الْخَائِفَ، وَتَنْصُرُ الْمَظْلُومَ،
وَتُعْطِي الْمَحْرُومَ، لَكَ الْحَمْدُ كَثِيرًا بُكْرَةً وَأَصِيلًا،

اللَّهُمَّ إِنَّا أَصْبَحْنَا عَلَى وَثَاقِكَ، وَقُمْنَا عَلَى بَابِكَ، نَنْتَظِرُ مِنْكَ الرَّحْمَةَ، وَإِجَابَةَ
الدَّعْوَةِ، هَرَبْنَا إِلَيْكَ مِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، وَمِنْ كَبَائِرِ ذُنُوبِنَا، وَلَيْسَ مَعَنَا إِلَيْكَ
وَسِيلَةٌ إِلَّا أَنْتَ، لَا مَلْجَأَ وَلَا مَنْجَا مِنْكَ إِلَّا إِلَيْكَ، سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ
أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ،

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مَلَائِكَتِكَ الْمُقَرَّبِينَ، وَأَنْبِيَائِكَ وَالْمُرْسَلِينَ، وَخُصَّ مُحَمَّدًا وَآلِهِ
بِأَفْضَلِ الصَّلَاةِ وَالتَّسْلِيمِ، وَبَارِكْ عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَآلِ
إِبْرَاهِيمَ، وَارْضَ عَنِ الشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، أَسْأَلُكَ بِأَسْمَائِكَ
وَأَسْمَائِهِمْ وَبِحَقِّكَ وَحُقُوقِهِمْ أَنْ تُكْفِينَا مَكْرَ الْمَاكِرِينَ، وَجَوْرَ الْجَائِرِينَ، وَكَيْدَ
الْكَائِدِينَ، وَحَسَدَ الْحَاسِدِينَ، وَبَغْيَ الْفَاجِرِينَ، وَحِيلَ الرَّاصِدِينَ، وَقَلْقَ الْمُنَافِقِينَ،
وَنِفَاقَ الْمُرَائِينَ،

اللَّهُمَّ حَصِّنَا بِحِصْنِكَ الْحَصِينَ، وَأَعِزَّنَا بِعِزِّكَ الرَّصِينَ، وَصَلِّنَا بِحَبْلِكَ الْمَتِينِ،
وَاجْنُنَا بِكَنْفِكَ السَّاتِرِ، وَارْحَمْنَا بِسُلْطَانِكَ الْقَاهِرِ، وَأَفِضْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلِكَ
الْغَامِرِ، وَارْفَعْ عَنَّا شَرَّ الْأَشْرَارِ وَكَيْدَ الْفُسَّاقِ وَالِدُّعَارِ، وَالْكَهَنَةِ وَالسُّحَّارِ،
وَالْمَرَدَةَ الضُّرَّارِ فِي اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ،

وَأَعِزَّنَا اللَّهُمَّ مِنْ شَرِّ كِتَابٍ قَدْ سَبَقَ، وَمِنْ زَوَالِ النِّعْمَةِ، وَتَحَوُّلِ الْعَافِيَةِ، وَسُوءِ
الْعَاقِبَةِ، وَحُلُولِ النِّقْمَةِ، وَمُوجِبَاتِ الْهَلَاكِ، وَمِنْ هَوَى مُرِيدِي، وَقَرِينِ مُلْهِي،

وَجَارٍ مُؤْذِي، وَمِنْ نَصَبٍ وَاجْتِهَادٍ يُوجِبَانِ الْعَذَابَ، فَقَدْ هَرَبْنَا إِلَيْكَ، وَتَوَكَّلْنَا
فِي جَمِيعِ أُمُورِنَا عَلَيْكَ،

اللَّهُمَّ مَنْ أَرَادَنَا فِي مَكَانِنَا هَذَا أَوْ فِي كُلِّ مَكَانٍ أَوْ فِي عَامِنَا هَذَا أَوْ فِي كُلِّ عَامٍ أَوْ
فِي شَهْرِنَا هَذَا أَوْ فِي كُلِّ شَهْرٍ أَوْ فِي يَوْمِنَا هَذَا أَوْ فِي كُلِّ يَوْمٍ، أَوْ فِي لَيْلَتِنَا هَذِهِ أَوْ فِي كُلِّ
لَيْلَةٍ بَعْدَهَا مِنَ اللَّيَالِي وَالْأَيَّامِ أَوْ فِي سَاعَتِنَا هَذِهِ أَوْ فِي كُلِّ سَاعَةٍ مِنْ كُلِّ السَّاعَاتِ أَوْ
فِي وَقْتِنَا هَذَا أَوْ فِي كُلِّ وَقْتٍ مِنَ الْأَوْقَاتِ، أَوْ فِي جِهَتِنَا هَذِهِ أَوْ فِي كُلِّ جِهَةٍ مِنَ الْجِهَاتِ
مِنْ جَمِيعِ خَلْقِكَ بِسُوءٍ أَوْ مَكْرُوهٍ أَوْ ضُرٍّ مِنْ قَرِيبٍ أَوْ بَعِيدٍ أَوْ أَحْرَارٍ أَوْ عَبِيدٍ أَوْ
ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَى بِيَدِهِ أَوْ لِسَانِهِ أَوْ أَضْمَرَ لَنَا بِسُوءٍ فِي قَلْبِهِ،

فَأَخْرِجِ اللَّهُمَّ بِهِ صَدْرَهُ، وَامْحُقْ أَمْرَهُ وَانْكَفِنَا شَرَّهُ، وَأَحِقْ بِهِ مَكْرَهُ، وَادْفَعْ عَنَّا ضُرَّهُ،
وَاعْجِمْ لِسَانَهُ، وَتُبِّ بَنَانَهُ، وَأَرْعِبْ جَنَانَهُ، وَزَلْزِلْ أَرْكَانَهُ، وَفَرِّقْ أَعْوَانَهُ،
وَأَشْغَلْهُ بِنَفْسِهِ وَأُمَّتِهِ بِحَسْرَتِهِ، وَرُدِّدْهُ بِغَيْظِهِ وَخَيْبَتِهِ، واقطع دابره وأشغل خاطره،
وَابْتُرْ عُمُرَهُ، وَاسْتَأْصِلْ شَأْفَتَهُ، وَفَرِّقْ كَلِمَتَهُ، وَاقْصِمْ قَامَتَهُ، وَادْفَعْ هَامَتَهُ، وَعَجِّلْ
دَمَارَهُ، وَبَدِّدْ جُرْثُومَتَهُ، وَفُلِّ حَدَّهُ، وَأَقْلِلْ عَدَدَهُ، وَأَيْتِمِ وَلَدَهُ، وَلَا تَدْعَ لَهُ بَيْتًا يَأْوِيهِ،
وَلَا مَالًا يَكْفِيهِ، وَلَا ثَوْبًا يُوَارِيهِ، وَلَا وَلَدًا يَدْعُوهُ وَلَا مَلْجَأً يَلْجَأُ إِلَيْهِ، وَشَرِّدْهُ
فِي الْبِلَادِ، وَاجْعَلْهُ عِبْرَةً لِلْحَاضِرِ وَالْبَادِ، وَأَهْلِكْهُ بِمَا أَهْلَكَتَ بِهِ ثُمُودَ وَعَادَ،
﴿وَفِرْعَوْنَ ذِي الْأَوْتَادِ﴾ الَّذِينَ طَغَوْا فِي الْبِلَادِ ﴿فَأَكْثَرُوا فِيهَا الْفُسَادَ﴾ فَصَبَّ
عَلَيْهِمْ رَبُّكَ سَوْطَ عَذَابٍ ﴿إِنَّ رَبَّكَ لَبِالْمُرْصَادِ﴾، وَلَا تُبْقِ لَهُ ظِلْفًا يَتَّبِعُ ظِلْفًا، وَلَا
حَافِرًا يَتَّبِعُ حَافِرًا، وَلَا قَدَمًا يَتَّبِعُ قَدَمًا،

وَأَرْزِقِ اللَّهُمَّ بِسَهْمِكَ الصَّائِبِ، وَأَحْرِقْهُ بِشِهَابِكَ الثَّاقِبِ، وَمَزِقْهُ بِقَهْرِكَ الْغَالِبِ، وَبَدِّدْ
شَمْلَهُ فِي جَمِيعِ الْمَسَالِكِ وَالْمَذَاهِبِ، وَلَا تَرْفَعْ لَهُ أَبَدًا رَايَةً، وَاجْعَلْهُ لِمَنْ خَلْفَهُ أُيَّةً،

اللَّهُمَّ اكْفِنَا شَرَّ مَنْ نَصَبَ لَنَا كَيْدَهُ، وَشَهَرَ عَلَيْنَا حَدَّهُ، وَبَسَطَ إِلَيْنَا بِالسُّوءِ يَدَهُ حَتَّى لَا يَصِلَ إِلَيْنَا مَكْرُوهٌ أَبَدًا،

وَاقْبِضِ اللَّهُمَّ عَنَّا يَدَهُ، وَأَقْصِرْ سَاعِدَهُ وَأَقْعِدْ رِجْلَهُ، وَخُذْ قَلْبَهُ مِنْ بَيْنِ جَنْبَيْهِ، وَأَطْمِسْ بَصْرَهُ، وَأَخْتِمْ عَلَيْنَا سَمْعَهُ وَقَلْبَهُ، وَأَشْغَلْهُ بِظَالِمِ غَشُومٍ، وَجَبَّارِ قَطُومٍ يَصُدُّهُ عَنَّا وَيَمْنَعُهُ مِنَّا،

اللَّهُمَّ اعْطِفْ عَلَيْنَا قُلُوبَ عِبَادِكَ وَإِمَائِكَ بِرَأْفَةٍ وَرَحْمَةٍ، أَضْبَحْنَا فِي جِوَارِ اللَّهِ مُمْتَنِعِينَ بِهِ وَبِأَسْمَائِهِ الْحُسْنَى كُلِّهَا عَائِدِينَ، اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ، صَحَّتِ الْإِجَابَةُ، وَبَانَتِ الْإِصَابَةُ عَلَى مَنْ يُؤْذِينَا وَيُؤْذِي الْمُسْلِمِينَ،

اللَّهُمَّ هَذَا الدُّعَاءُ وَمِنْكَ الْإِجَابَةُ، وَهَذَا الْجَهْدُ وَعَلَيْكَ التُّكْلَانُ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ، وَقَدْ قُلْتَ وَقَوْلُكَ الْحَقُّ الْمُبِينُ، وَوَعَدْتَ وَوَعْدُكَ الصِّدْقُ الْيَقِينُ، ﴿أَدْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ﴾، وَقَدْ دَعَوْنَاكَ كَمَا أَمَرْتَنَا، فَاسْتَجِبْ لَنَا كَمَا وَعَدْتَنَا إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ، أَسْأَلُكَ أَنْ تُجِيبَ دُعَاءَنَا وَتَكْشِفَ السُّوءَ عَنَّا، إِلَهِي هَذَا مَقَامُ الْعَبْدِ الذَّلِيلِ، عَلَى بَابِ الْمَلِكِ الْجَلِيلِ، الرَّبِّ الْكَرِيمِ،

اللَّهُمَّ لَا تَرُدَّنَا مِنْ هَذَا الْمَقَامِ خَائِبِينَ وَلَا مَطْرُودِينَ وَلَا مَحْرُومِينَ بِحَوْلِكَ وَقُوَّتِكَ يَا ذَا الْقُوَّةِ الْمَتِينِ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ.

Duanın Manası

“Rahman ve Rahim olan **Allâh**’ın adıyla! Bütün hamdler hamde lâyıık, hiçbir şeye muhtaç olmayıp her şey Kendisine muhtaç olan, herkes tarafından kastedilen, kerem ve cömertlik, geniş lütuf ve sürekli fazl-u kerem sahibi olan **Allâh-u Te’âlâ**’ya mahsustur.

Aziz ve Bâkî olan, koruyan kollayan ancak Sensin. İzzet ve bekâ, lütuf ve güzellik, arz ve sema (yer-gök), onların aralarındakiler ve toprak altında ne varsa hepsi Sana aittir.

Sen başlangıcı olmayan Evvel'sin, sonu olmayan Âhir'sin. Esmâ-i hüsnâ ve emsâl-i ulâ (en güzel isimler ve en yüce sıfatlar) Sana mahsustur. Beğenilen de Sana kaçır, kovulan da Sana mürâcaat eder. Senden eman dileyeni korursun, Sana sığınanı muhafaza edersin, Sana güveneni kimseye muhtaç bırakmazsın, Sana itaat edeni irşad edersin, Seninle izzet arayanı aziz edersin, korkana eman verirsin, mazluma yardım edersin, mahruma verirsin. Sabah-akşam çokça hamd ancak Sana mahsustur.

Ey **Allâh!** Senin güvencen üzere sabahladık, kapında kâim olarak Senden rahmet ve duamıza icabet beklemekteyiz. Kötü amellerimizden ve büyük günahlarımızdan Sana firar ettik, Sana yaklaşmak için yanımızda yine Senden başka bir vesile yoktur, Senden kaçış ve kurtuluş yine ancak Sanadır ve Seninledir. Ey **Allâh!** Seni hamd ile tesbih eder, Senden mağfired talep eder ve Sana tevbe ederim.

Ey **Allâh!** Mukarrab meleklerine ve irsal buyurduğun nebîlerine salât eyle. **Muhammed** ve Ehl-i Beyt'ini ise salât ve selâmın en faziletlisiyle tahsis eyle. **İbrahim** (*Aleyhisselâm*) ve ailesine bereketler ihsan buyurduğun gibi **Muhammed** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) ve âlini de mübarek eyle, tüm şehitlere ve salihlere rızanı bahşeyle. Hamde lâyük olan ululuk sahibi ancak Sensin. Ben Senden, önce Senin isimlerin sonra onların isimleri hürmetine, önce Senin hakkın sonra onların hukûku bahşına dilerim ki; mâkirlerin hîlesine, zâlimlerin cevrine, hîle-kârların tuzağına, hâsitlerin hasedine, fâcirlerin azgınlığına, takipçilerin hîle-kârlıklarına, münafıkların bunalımına ve riyakârların ikiyüzlülüğüne karşı bize kâfi gelesin. Âmîn!

Ey **Allâh!** Sen bizi korunaklı kalenle hıfz eyle, muhkem izzetinle aziz eyle, sağlam ipine vasleyle, örten perdenle setreyle, ezici gücünle bize rahmet eyle, kuşatan lütfundan üzerimize yağdır, gece ve gündüz daima eşrârın, fasıkların, habis (bozuk) kimselerin, kâhinlerin, sâhir (büyücü)lerin ve zarar veren mâridlerin (azgınların) şerrini üzerimizden kaldır. Âmîn!

Ey **Allâh!** Sen bizi ezelde geçen yazının (hakkımızda) şerli olmasından, nimetin kaybindan, âfiyet halinin değişmesinden, kötü âkibetten, azap inmesinden, helâk getiren fenalıklardan, helâk eden arzudan, boş yere oyalayan arkadaştan, eziyet veren komşudan, azap getiren yorgunluk ve gayretkeşlikten muhafaza eyle! Âmîn! Gerçekten biz (gücümüz yetmeyen belalardan) Sana firar ettik ve bütün işlerimizde ancak Sana tevekkül ettik.

Ey **Allâh!** Durduğumuz bu mekanımızda yahut herhangi bir mekanda, bu yılımızda yahut herhangi bir senede, bu ayımızda yahut herhangi bir ayda, bugünümüzde yahut herhangi bir günde, bu gecemizde yahut bundan sonraki herhangi bir gece veya günde, bu saatimizde yahut herhangi bir saatte, bu vaktimizde yahut herhangi bir vakitte, bu cihetimizde yahut herhangi bir yönde, yakın, uzak, hür, köle, erkek, dişi cümle mahlûkatından her kim eliyle veya diliyle bize (ve Cübbeli Ahmed Hoca'ya) istenmedik bir fenalık yahut bir zarar dokundurmak dilediyse veya dilerse ya da kalbinde bize karşı bir kötü niyet gizlediyse yahut gizleyecekse, o sebeple Sen onun gönlünü dar et, işini mahvet, şerrine kifayet et, hilesini ona sardır, zararını bizden kaldır, dilini sustur, parmaklarını kurut, kalbini korkut, temellerini sars, yardımcılarını dağıt, onu kendi

derdiyle uğraştır, pişman ederek öldür, öfkesiyle ve elleri boş olarak geri döndür, ardını kes, fikrini meşgul et, ömrünü sonlandır, gücünün kökünü kopar, görüşlerini darmadağın et, boyunu devir, topluluğunu defeyle, helâkını acele eyle, bedenini parçala, silahını işletme, sayısını azalt, çocuklarını yetim bırak, ona ne kendisini barındıracak bir ev, ne yeterli gelecek bir mal, ne örtecek bir elbise, ne dua edecek bir çocuk, ne de sığınacak bir barınak bırakma.

Sen onu memleketlerde darmadağın hale getir, yanındakine de uzaktakine de ibret yap, Semud ve Âd'ı, kazıklar sahibi **Firavn'**, şehirlerde azanları, oralarda çokça fesat çıkartanları helâk ettiğin azaplarla onu da helâk eyle, (çünkü Sen): **"Bu sebeple Rabbin onlar üzerine (türlü türlü) karışık azaplar (yağdırıp) dökmüştü. Şüphesiz senin Rabbin elbette (mekandan münezzehtir) olduğu halde, kulların amellerini) gözetim yerindedir"** (buyurmaktasın).

(Ey Rabbim!) Sen o (bize düşman olana), (yere tutunacak) parmağının peşine parmak, tırnağının peşine tırnak ve adımının peşine atacak adım bırakma.

Ey **Allâh!** Sen ona isabetli okunu at, Sen onu delip geçen kıvılcımınla yak, galip olan kahrınla parçala, gittiği, yürüdüğü her yerde onun etrafını parçala, ebediyen onun için bir sancak kaldırma, onu arkandakilere ibret eyle. Âmîn!

Ey **Allâh!** Bize tuzak kuran, silah doğrultan ve kötülük için el uzatanın şerrine karşı bize kifâyet eyle ki ebediyen bize istenmedik bir şey ulaşmasın.

Ey **Allâh!** Sen onun elini bizden çek, pazusunu bizden geri bırak, ayağını kötürüm et, iki yanının arasında kalbini kopar, gözünün ışığını mahvet, kulağını ve kalbini bize karşı mühürle, Sen onu bizden engelleyecek zorba ve zâlimlerle uğraştır. Âmîn!

Ey **Allâh!** Sen erkek ve kadın tüm kullarının kalplerini esirgeme ve acıma hisleriyle bize karşı yönelt. **Allâh** ile korunarak, tüm esmâ-i hüsnâsına sığınarak **Allâh'**in manevi civarında sabahladık. **Allâhu Ekber! Allâhu Ekber! Allâhu Ekber!** (Duamıza) icabet sahih oldu, bize ve Müslümanlara eziyet edenlere karşı (bedduamızın) isabeti zâhir oldu.

Ey **Allâh!** İşte bu dua(mız), icabet Senden. İşte bu gayretimiz, tevekkülümüz ancak Sana. Acıyanların en merhametlisi ancak Sensin. Sen **"Bana dua edin, size icabet edeyim"** buyurdun. Senin kavlin âşikâre haktır, Sen vaatte bulundun ki Senin vaadin şüphesiz doğrudur. Biz Sana, bize emrettiğin üzere dua ettik, öyleyse bize söz verdiğin üzere duamızı kabul eyle, şüphesiz Sen sözü bozmazsın. Senden dilerim ki duamıza icabet buyurasın ve bu belayı bizden gidersin.

İlâhım! İşte bu halim, kerem sahibi **Rabbin** ve O **Yüce Padişah'**in kapısındaki zelif kulun durumudur. Ey **Allâh!** Ey pek güçlü ve kuvvet sahibi Zat!

Gücün ve kuvvetin hürmetine, Sen bizi bu makamdan, kovulmuş, mahrum ve eli boş kimseler olarak geri çevirme. O pek yüce ve çok büyük olan **Allâh'**in yardımı olmadan hiçbir güç ve kuvvet yoktur. **Allâh-u Te'âlâ Efendimiz Muhammed'e** ve âli ashâbına sâlât-ü selâm eyleye. Âmîn!"